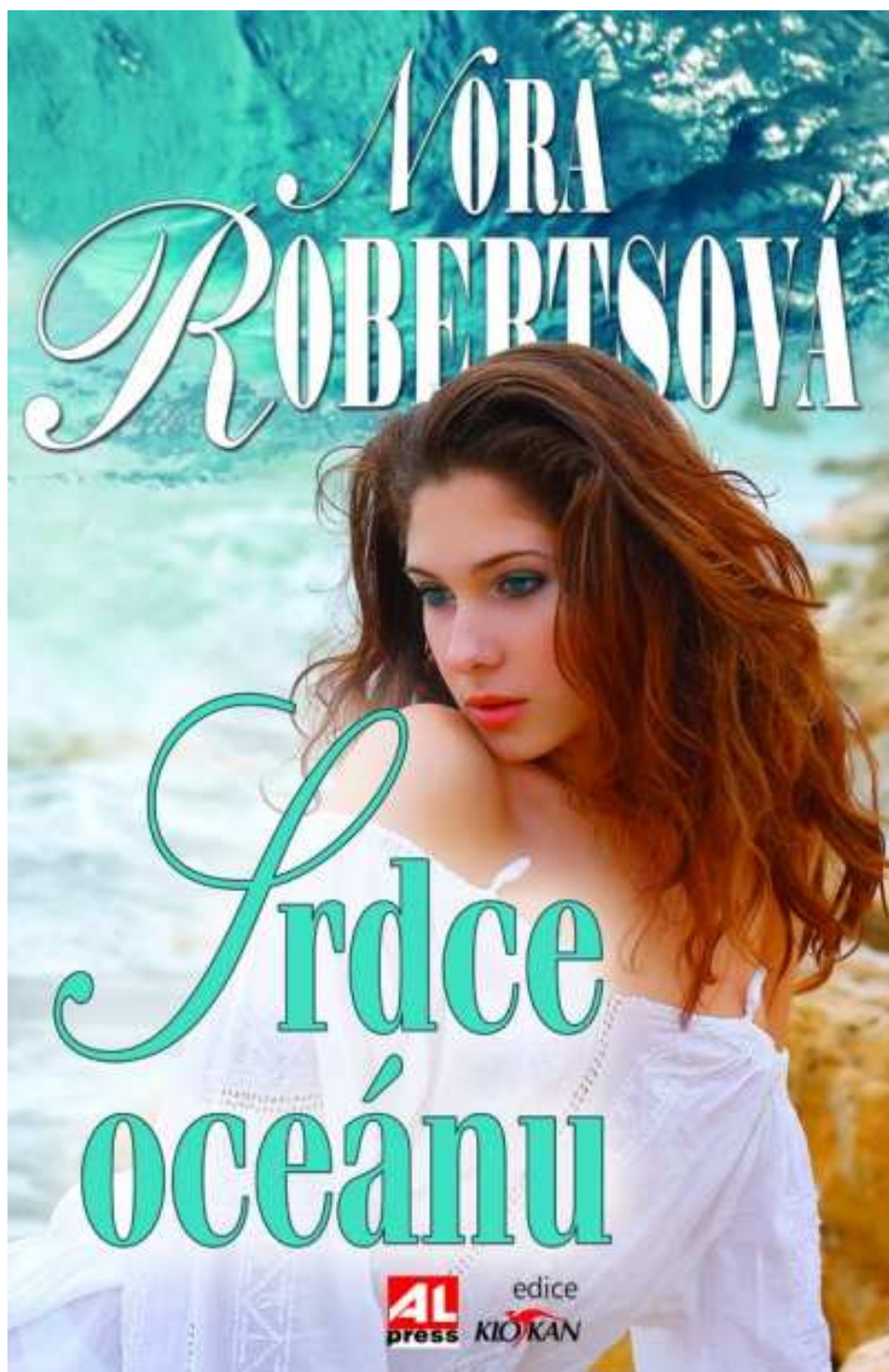

Pro Pat Gaffneyovou. Všechny vzpomínky o irské hudbě patří Tobě

Oči jí zářily jak drahokamy,
jako by v té zemi byla královnou.
THE BLACK VELVET BAND

kapitola 1

Vesnice Ardmore se choulila na jižním cípu irska v kraji Waterford na pobřeží Keltského moře. Linii pláže se zlatým pískem lemovala prastará kamenná zeď.

Osada se pyšnila rozeklanými útesy, vystlanými divokou trávou, a na nich usazeným hotelem. Pokud se člověku zachtělo, mohl si dopřát krásnou, i když namáhavou procházku po úzké pěšině k prvnímu blízkému vrchu se zříceninou prastaré kaple a studní svatého Declana.

Výhled na moře, nebe nad ním a blízkou vesnici za námahu rozhodně stál. Nahoře na posvátné půdě bylo pohřebiště, ovšem jen jediný náhrobní kámen měl nápis.

Samotná víska se chlubila úhlednými uličkami a barevnými domky, někdy s tradiční doškovou střechou, a množstvím strmých kopců. Bývala utopená v květinách, které se přelévaly z okenních truhlíků, košů a květináčů nebo plnily dvorky. Skýtala rozkošný pohled z vrchu i z údolí a místní byli právem pyšní na dva roky staré ocenění pro nejkrásnější vesnici.

Na vrchu Tower Hill se zachovala starobylá okrouhlá věž s kónickou střechou a ruiny katedrály z dvanáctého století, zasvěcené svatému Declanovi. Místní lidé rádi zdůrazňovali, pokud vás to zajímalo, že tento světec do kraje dorazil o třicet let dříve než svatý Patrick.

Nijak zvlášť se tím nechlubili, pouze věc uváděli na pravou míru.

Na zájemce o historii čekaly ve zhroutených stěnách katedrály keltské nápisy a stále pozoruhodné románské klenby, třebaže poničené větrem a časem.

Vesnice samotná se o velkolepost nesnažila. Bylo to hlavně příjemné místo s několika obchody a shlukem chat poblíž písčiny pláží.

Na návěští Ardmoru stálo FAILTE, tedy „vítejte“.

Právě spojení dávné historie s prostou pohostinností tolik zajímalo Trevora Mageeho.

Jeho rodina pocházela z Ardmoru a Old Parish. Dědeček se narodil v malém domku u Ardmorského zálivu, v mládí dýchal vlhký mořský vzduch a nejspíš se tu s maminkou procházel v uličkách i po plážích.

Jako čerstvě ženatý muž s malým synkem opustil kraj i zemi a přeplavil se do Ameriky. Nikdy se nevrátil.

Trevor měl dojem, že ani nevzpomínal. Mezi starým pánem a jeho rodnou zemí zůstala kromě vzdálenosti i jakási hořkost.

O Ardmoru a rodině Dennis Magee mluvil velmi zřídka. Trevorova představa staré vlasti byla proto poznamenána sentimentem i zvědavostí, a do Ardmoru se tedy vydal i z osobních pohnutek.

Ale takové pohnutky už si mohl dovolit. Stal se stavitelem, stejně jako jeho otec a děd, a stavěl dobře a promyšleně.

Dědeček se živil jako zedník, dokud nezbohatl na spekulaci s nemovitostmi během války a krátce po ní. Pak se nákup a prodej staly jeho hlavní pracovní náplní a zedníky si mohl najímat.

Starý Magee své zednické začátky nijak neprožíval, stejně jako nevzpomínal na starou vlast. Jeho vnuk měl pocit, že ten muž vlastně nikdy žádné city neprojevoval.

Trevor podědil srdce i ruce stavitele, ale i chladné, tvrdé uvažování obchodníka, a obojí se naučil využívat.

Hodlal s tím uspět i v Ardmoru, snad s přídavkem trochy sentimentu, a vybudovat hudební scénu, prostor pro tradiční irskou hudbu s přístupem do dobře zavedené hospody u Gallagherů.

Smlouvu s Gallagherem už podepsal a projekt odstartoval dřív, než si dokázal vyšetřit čas pro pobyt v Ardmoru. Ale konečně byl tady a měl v úmyslu dělat víc než jen podepisovat šeky a dívat se. Hodlal se do práce osobně zapojit.

Chlap se pořádně zapotil i v mírném májovém počasí, pokud přihazoval beton. Toho rána vyšel Trevor z pronajatého domku v džínové bundě a s hrnkem horké kávy pro zahřátí. O pár hodin později musel bundu odhodit a košili měl na prsou i zádech propocenou.

Dal by sto liber zajedno vychlazené pivo.

Měl hospodu jen pár kroků a po včerejší obhlídce věděl, že tam mívají v poledne rušno. Ale těžko mohl zahnat žízeň ledovým harpem, když svým zaměstnancům zakázal v práci pít.

Procvičil si ramena, zakroužil krkem a rozhlédl se po staveništi. Pojízdná míchačka rachotila, zedníci pokřikovali jeden na druhého a předávali si pokyny. Hudba stavby, pomyslel si Trevor, která se mu nikdy neomrzela.

Tohle dokázal převzít od otce. Už se od základu, bylo krédo Dennise juniora a Trevor ho i ve třetí generaci stavitelů ctil. Už celých deset let - nebo patnáct, když přičítal letní brigády v raném mládí - se učil, co všechno taková práce obnáší.

Špínu, krev a bolavé svaly.

Ve dvaatřiceti trávil sice víc času v zasedačkách a na schůzkách než na ležení, ale nepřestal si cenit manuální práce a občas ho uspokojovalo ohánět se kladivem.

Při stavbě ardmorské scény si to hodlal užít.

Chvilí sledoval drobnou ženu v oprané čepici a starých pracovních botách, jak obchází kolem a gesty řídí obsluhu míchačky. Přelezla hromadu sutí, lopatou bouchla do výlevky, aby betonář proud zarazil, a pak šla s ostatními beton rozhrnovat a uhlazovat.

Brenna O'Tooleová, pomyslel si a byl rád, že v tomhle poslechl svůj instinkt. Udělal dobře, že ji s otcem najal jako stavební dozor. Nejen proto, že byli schopní, ale protože znali místní poměry a zajistili hladký průběh práce. Měli tu vyčerpané a spokojené dělníky.

Vztahy s veřejností byly pro takový projekt stejně důležité jako pevné základy pro stavbu.

Ano, vybral si dobré pracanty. Po třech dnech v Ardmoru pochopil, že O'Tooleovi byli správná volba.

Když Brenna opět šplhala přes kupu písku, natáhl ruku, aby jí trochu pomohl.

„Díky.“ Zaryla lopatu do země, opřela se o ni a i v té špinavé čepici a pracovních botách měla obličej jako panenka. Na irsky mléčnou tvář jí zpod čepice padaly rudé kudrlinky.

„Tim Riley tvrdí, že ještě jeden dva dny nebude pršet, a ten se málokdy splete. Bednění do té doby stihneme.“

„Hodně jste zvládli, ještě než jsem dorazil.“

„Vždyť jo. Jakmile jste to odmávl, nebylo proč čekat. Uděláme vám tady solidní základy, pane Magee, a přesně v termínu.“

„Jsem Trev.“

„Fajn.“ Nadzvedla si kšilt čepice a ještě zaklonila hlavu, aby mu viděla do očí. Zdál se jí asi o třicet centimetrů vyšší nad jejích sto pětadesát, a to měla boty s vysokou podešví. „Ta parta, co jste sem poslal z Ameriky, je dobrá.“

„Souhlasím, protože jsem je osobně vybíral.“

Jeho tón byl trochu snobský, ale ne nepřátelský. „A vybíráte si někdy i ženy?“

Pomalu protáhl rty v úsměvu, až mu pobavený výraz došel vzhůru ke kouřově šedým očím. „Samozřejmě, a dost často, na práci i jinak. Na tenhle projekt jsem najal jednu skvělou tesařku. Dorazí příští týden.“

„Tak bratránek Brian měl pravdu, rozhodujete se podle kvality, a ne podle pohlaví. A dneska to tady šlape,“

kývla na staveniště. „Nákladník s míchačkou tady bude ještě pár dní rachotit. Zítra se vrátí Darcy z dovolené, a to mi věřte, že nám kvůli rámusu dá co proto.“

„Je to dobrý rámus. Budovatelský.“

„Taky si myslím.“

Chvilí tam postávali v dokonalém souznění, zatímco míchačka vyplivla poslední dávku betonu.

„Zvu vás na oběd,“ řekl Trevor.

„To beru.“ Brenna hvízdla na otce a naznačila, že se jde najíst. Mick na ni s úsměvem mávnul a vrátil se ke své práci.

„Je ve svém živlu,“ poznamenala Brenna, když si před hospodou čistili boty. „Tátu nic nepotěší víc než být uprostřed staveniště, čím bahnitějšího, tím lip.“

Ještě několikrát dupla bagančaty a pak se vydala ke dveřím do kuchyně. „Doufám, že se tu taky porozhlédnete a nebudete se upínat jen na práci.“

„Mám to v plánu.“ Nechal si samozřejmě připravit informace o turistických lákadlech, stavu silnic a nejlepších trasách do větších měst. Přesto se těšil, co objeví sám.

Toužil kraj poznat na vlastní oči. Něco ho sem, do Irska a do Ardmoru, táhlo víc než rok. V jeho snech.

„Á, tady je ten hezký chlap, co taky dělá svou práci dobře,“ zvolala Brenna, když vešli do kuchyně. „Co pro nás dneska máš, Shawne?“

Od obřího starého sporáku se otočil rozložitý chlapík se střapatými černými vlasy a světle modrýma očima.

„Jako specialitu polívku s chaluhami a k tomu hovězí sendvič. Dobrý den, Trevore. Nedře vás tadyta ženská z kůže?“

„Řídí to celé dobře.“

„Taky je to potřeba. Můj chlap je moc pomalý. Jestlipak už jsi vybral další skladby, na které by se Trevor mohl podívat?“

„Byl jsem moc zaměstnaný péčí o novomanželku. Je totiž děsně náročná." Přitom vzal Brenninu tvář do dlaní a políbil ji. „A teď jděte z mé kuchyně. Už tak je tu blázinec, když chybí Darcy."
„Zítra ji máš zpátky a vsadím se, že ji touhle dobou už zase budeš proklínat."
„Myslíš, že se mi stýská? Objednejte si u Sinead," dodal. „Je to šikovná holka a Judejí pak přijde pomoci. Potřebuje se jen trochu zacvičit."
„To je kamarádka mojí sestry Mary Kate," vysvětlovala Brenna Trevorovi cestou do lokálu. „Hodná holka, snad jen trochu roztěkaná. Chce se provdat za Billyho O'Hara a nic jiného ji v tuhle chvíli nezajímá."
„A co na to Billy O'Hara?"
„Ten nemá vůbec žádné ambice, takže radši mlčí. Přeu dobrý den, Aidane."
„Vám taky." Nejstarší z Gallagherů pracoval za barem a právě se k nim otočil od čepování piva. „Takže si u nás dáte oběd?"
„Dáme. Vidím, že máš napilno."
„Díkybohu za turistické výpravy." Mrkl na ně a podal jim pivo do natažených rukou.
„Máme se teda radši najíst v kuchyni?"
„Není třeba, jestli moc nespěcháte." Jeho oči, temněji modré, než měl bratr, se rozhlédly po místnosti. „Obsluha je možná pomalejší než obvykle, ale jeden dva stolky máme volné."
„Nechám to na šéfovi." Brenna se obrátila na Trevora. „Kde se najíme?"
„Šel bych ke stolku." Tak lip uvidí, jak šlape byznys. Následoval Brennu a posadili se k jednomu z kulatých stolů. V lokále to hučelo, ve vzduchu visely kouř a jemný pach piva. „Nedáte si pintu?" zeptala se Brenna.
„Jedině po práci."
Pousmála se a zhoupla na židli. „Tak jsem slyšela dobře. Prý jste v téhle věci docela tyran."
Výraz „tyran" mu nevalil, znamenalo to, že má věci pod kontrolou. „To bude pravda."
„Musím říct, že s prosazováním takového pravidla tady možná budete mít problém. Místní dělníci jsou odkojení guinnessem a je pro ně stejně přirozený jako mateřské mléko."
„Taky ho mám rád, ale když pro mě chlap nebo ženská pracují, musejí se přidržet toho mléka."
„Jste přísný, Trevore." Ale řekla to se smíchem. „A jak se vám líbí v chalupě na Vílím kopci?"
„Moc. Je útulná, pohodlná, tichá a ten výhled vážně bere za srdce. Něco takového jsem přesně hledal, takže díky, že jste mě na ni upozornila."
„Není zač, je to vlastně v rodině. A myslím, že Shawnovi se bude moc stýskat po staré kuchyni, protože dům, co stavíme, ještě zdaleka není hotový. Byla víc než praktická," dodala, protože o to se Shawnem právě vedli spor, „takže se ve svém volnu soustředím na novou kuchyň, aby byl co nejspokojenější."
„Rád bych ji viděl."
„Opravdu?" překvapeně na něho pohlédla. „Jste zvaný, přijďte kdykoli. Vysvětlím vám, kudy se tam jede. Neurazíte se, když řeknu, že jste mnohem příjemnější člověk, než jsem čekala?"
„A co jste čekala?"
„Asi nějakého žraloka, jestli to smím říct."
„Smíte. Záleží na tom, v jakých vodách se pohybuju." Ohlédl se a jeho tvář se rozjasnila, když se ke stolku blížila Aidanova žena. Chtěl vstát, ale Jude na něho mávla, aby seděl.
„Nejdu k vám, ale díky." Položila si ruku na břicho v pokročilém těhotenství. „Jsem Jude Frances a dneska vás budu obsluhovat."
„Asi byste neměla být tak dlouho na nohou a nosit tácy."
Jude si povzddechla a vytáhla notýsek. „Jako bych slyšela Aidana. Nohy si dám nahoru, až bude třeba, a nic těžkého netahám. Sinead to tady sama nezvládne."
„Nebojte se, Trevore. Moje matka v den, kdy jsem se narodila, nakopala brambory a po porodu je ještě stihla opéct." Když Trevor přimhouřil oči, Brenna se uculila. „Tak to možná ne, ale vsadím se, že by to zvládla. Dám si tu dnešní polívku, Jude, a sklenici mléka," dodala a škádlivě se zasmála.
„Já taky," řekl, „a k tomu sendvič."
„Dobrá volba. Hned to donesu."
„Je silnější, než vypadá," prohodila Brenna, když se Jude odebrala k dalšímu stolku. „A tvrdohlavější. Teď když se takříkajíc našla, snaží se zvládnout i věci, které by nemusela. Ale Aidan ji nenechá udřít, to slibuju, on ji totiž zbožňuje."
„Všiml jsem si. Zdá se, že oba Gallagherové jsou svým ženám oddaní."
„To ať radši jsou, jinak uvidí." Sundala si z hlavy čepici a na ramenou jí spočinula záplava rudých kudrn. „Není to tady pro vás moc venkovské, když jste zvyklý na New York City?"
Vzpomněl si na staveniště, která poznal v minulosti, na bláto, záplavy, spalující slunce, drobný vandalismus a sabotáže. „Vůbec ne. Vesnice je přesně taková, jak ji Finkle popsal ve zprávě."
„No ano, pan Finkle." Brenna si představila Trevorova podřízeného. „Tak to byl docela městský člověk. Vy se mi nezdáte tak... vybíravý."
„Taky někdy jsem, záleží na okolnostech. Proto jsem do stavebních plánů zakomponoval většinu z vašeho návrhu."

„Tomu říkám chytrý kompliment.“ Nic ji nemohlo potěšit víc. „Snažila jsem se o trochu osobnější pojetí. Třeba chalupu na Vilím kopci mám moc ráda a nebyla jsem si jistá, jak vám bude vyhovovat. Napadlo mě, že při vašich zvyklostech a penězích budete spíš tihnout k hotelu na útesech, kde mají obsluhu, restauraci a tak podobně.“

„Hotely člověka omezují. A taky jsem se těšil, že budu žít v domku, kde bydlela a zemřela žena zasnoubená s mým příbuzným.“

„Stará paní Maude, to byla báječná dáma. A moc chytrá.“ Brenna se při řeči dívala Trevorovi do očí. „Má hrob poblíž studny svatého Declana, tam ji můžete přímo cítit. V domě se zjevuje někdo jiný.“

„A kdo?“

Brenna povytáhla obočí. „Ještě jste o té legendě neslyšel? Váš děda se tu narodil a otec vlastně taky, i když do Ameriky odjel jako malý. Ani jeden vám nevyprávěl příběh o lady Gwen a princovi Carrickovi?“

„Ne. Takže v domku bloudí duch lady Gwen?“

„Viděl jste ji snad?“

„Ne.“ Trevor nevyrostl na pohádkách a legendách, ale měl v sobě dost irské krve, aby ho tyhle příběhy fascinovaly. „Jen je tam cítit něco jemného, ženského, takže bych si tipoval, že jde o ducha dámy.“

„To jste odhadl dobře.“

„A co byla zač? Když už sdílím bydliště s duchem, měl bych o něm něco vědět.“

Žádné nedbalé odmítnutí tématu nebo pousmání nad Iry a jejich legendami, všimla si Brenna. Jen upřímný zájem. „Zase jste mě překvapil. Nejdřív ale skočím něco zařídit. Hned jsem tady.“

Fascinující, uvažoval Trevor. Tak on bydlí s duchem.

Už dřív podobné věci cítil. Ve starých budovách, na opuštěných pozemcích a polích. O něčem takovém ale obvykle nemluvil na obchodních schůzkách ani u piva se svými zaměstnanci. Tohle bylo ovšem jiné místo a jiná atmosféra. Přál si to vědět.

Všechno na Ardmoru a okolí ho zajímalo. Dobrá historka o duchovi by mohla přitáhnout lidi stejně jako slušně zavedená hospoda. Obojí doplňovalo atmosféru.

Dojem, jakým působil hostinec Gallagherových, chtěl Trevor navodit i ve své nové hudební scéně. Líbilo se mu staré dřevo zčernalé věkem a kouřem, krémové stěny, kamenný krb a u něho nízké stolky a lavice.

Samotný bar byl skvost z letitého kaštanu, který, jak si všiml, Gallagherovi pečlivě otírali a leštili. Věkové rozpětí zákazníků zahrnovalo batole v náručí až po nejstaršího pána, jakého Trevor kdy viděl, na stoličce na konci baru.

Bylo tam ještě několik dalších lidí, které podle chování odhadl na místní, a třikrát tolik turistů s fotoaparáty pod stolem a vytaženými mapami a příručkami.

Z hovoru zaznívala směsice akcentů, ale převažoval roztomilý přízvuk, jaký Trevor slyšával u svých prarodičů, dokud ještě žili.

Uvažoval, jestli se jim po něm nestýskalo a proč nikdy neměli potřebu se do Irska vracet. Jaké hořké vzpomínky je to držely od rodné země? Vypadalo to, že zvědavost přeskočila generaci a přiměla ho, aby to tu osobně poznal.

Trevor už přece Ardmore znal. Předem věděl, jaký bude výhled z okna chalupy nebo z útesů, až na ně vyšplhá. Jako

by dávno nosil v mysli obrazy tohoto místa, které před ním jen někdo ukryl.

Ale fotografie nikdy neviděl. Jeho otec sem zavítal v době, kdy byl mladší než Trevor teď, a jeho vyprávění bylo dost kusé.

Dostal zprávy od Finklea. Jeho člověk přivezl do New Yorku fotografie i s detailním popisem. Jenže Trevor věděl, že je zná, ještě dřív než složku s nimi otevřel.

Zděděná paměť? usmál se, třebaže na takové věci příliš nevěřil. Že měl třeba jasné šedé oči s těžkými víčky jako jeho otec, bylo přirozené. Nebo ruce a smysl pro byznys jako dědeček. Ale jak by se krví mohla předávat paměť? Pohrával si s tou myšlenkou a dál se rozhlížel po místnosti. Neuvědomoval si, že v pracovních šatech a s rozčuchanými slámovými vlasy vypadá spíš jako místní než turista. Měl úzkou, ostře řezanou tvář, připomínající spíš válečníka nebo učenice než obchodníka. Žena, s níž se málem oženil, jednou prohlásila, že ji musel vytesat nějaký šílený génius. Drobná jizva na bradě, následek zranění letícím sklem po zásahu tornáda v Houstonu, mu přidávala na drsnosti.

Jeho obličej zřídka prozrazoval nějaké pocity. Ledaže by to pro něho bylo výhodné.

V tu chvíli měl chladný, nezúčastněný výraz, který se změnil na přátelský, když se ke stolku vrátila Brenna s Jude. Všiml si, že tác s jídlem přinesla Brenna.

„Požádala jsem Jude, aby si k nám přisedla a vyprávěla o lady Gwen,“ promluvila a přitom servírovala. „Ona je *seanachais*.“

Když Trevor povytáhl obočí, Jude zavrtěla hlavou. „To je irsky vyprávěč, ale není to pravda, já jen...“

„A kdo vydává knížku a už píše další? Judeina první kniha bude koncem léta na pultech,“ pokračovala. „Určitě by to byl hezký dárek, tak se na ni pak poptejte.“

„Brenno,“ Jude protočila oči.

„Najdu si ji. Některé Shawnovy texty jsou taky takové příběhy. Je to stará dobrá tradice.“

„To by se mu líbilo.“ Brenna se zářivým úsměvem zvedla tác. „Odsunu to a trochu za tebe popoženu Sinead. Klidně začni vyprávět, já už jsem to slyšela mockrát.“

„Ta má energie za dvacet lidí.“ Jude se trochu unaveně usadila ke svému čaji.

„Jsem rád, že jsem ji pro tenhle projekt našel. Nebo ona si našla mě.“

„Myslím, že to bylo obojí, protože jste oba takoví ředitelé.“ Jude sebou zaraženě trhla. „To jsem ale nemyslela nijak zle.“

„Neberu to tak. Dítě kope? Zatvářila jste se tak,“ vysvětloval. „Moje sestra totiž zrovna porodila třetí.“

„Třetí?“ vydechla Jude překvapeně. „Já se chvílemi bojím, že nezvládnou ani jedno. Je dost čilý. Ale musí ještě dva měsíce počkat.“ Pomalými krouživými pohyby si hladila břicho a přitom pila čaj. „Možná to nevíte, ale já jsem ještě před rokem žila v Chicagu.“

Jen cosi zamručel. Věděl to moc dobře ze svých detailních zpráv.

„Chtěla jsem tu pobýt jen půl roku. V domku, kde žila moje babička, když přišla o rodiče. Domek jí pak odkázala sestřenic Maude, která v něm zemřela krátce před mým příjezdem.“

„Ta žena, se kterou byl zasnoubený můj prastrýc.“

„Ano. V den, kdy jsem přijela, děsně lilo. Myslela jsem, že jsem zabloudila. Byla jsem asi opravdu ztracená a nejen geograficky. Všechno mě stresovalo.“

„Vyrázila jste sama do cizí země?“ Trevor natočil hlavu ke straně. „To nevypadá na ženu, která se snadno stresuje.“

„To Aidan říkal taky.“ Jude to docela uklidnilo. „Možná jsem si nervozitu tehdy ani neuvědomovala. Ale to nic. Takže jsem dojela k domku s doškovou střechou a zastavila u branky. A v horním okně jsem zahlédla ženu. Měla krásnou, smutnou tvář a světlounké vlasy až na ramena. Na chvíli jsme jedna druhé pohlédly do očí. Nakonec vyšlo najevo, že jsem zabloudila k vlastní chalupě a v okně stála lady Gwen.“

„Ten duch?“

„Přesně tak. Zní to neskutečně, co? Neuvěřitelně. Ale můžu vám přesně popsat, jak vypadala. Nakreslila jsem ji. Tehdy jsem o té legendě věděla stejně málo jako vy teď.“

„Rád si ji poslechnu.“

„Dobře.“ Jude se odmlčela, když přišla Brenna, aby se mohla usadit a dát se do jídla.

Uměla hezky vyprávět, pomyslel si Trevor. Hladce a s přirozeným rytmem, který posluchače vtahoval do příběhu. Pověděla mu o mladé dívce, která žila v domku na Vílím kopci. O ženě starající se o otce, neboť matku ztratila už při porodu, a také o domek a zahradu. Vyprávěla o její hrdosti.

Pod kopcem ve stříbrném podzemním paláci vládl vílí princ Carrick. Pyšný panovník s výraznou tváří, hřívou havraních vlasů a žhnoucíma modrýma očima. Jednou se jimi zadíval na lady Gwen a ona na něho.

Zamilovali se do sebe, smrtelná a nesmrtelná bytost, a po nocích, kdy ostatní klidně spali, spolu sedlali létajícího koně. Nikdy o své lásce nemluvili, protože jim bránila jejich hrdost. Jednou se dívčin otec probudil a zahlédl je, jak sesedají z koně. Ze strachu zaslíbil dívku jinému a přiměl ji rychle se provdat.

Carrick vyletěl s koněm vzhůru ke slunci a do stříbrné kabely posbíral jeho žhnoucí jiskry. Když Gwen vyšla z domku, aby se s ním před svatbou ještě setkala, vysypal jí brilanty, sluneční drahokamy, k nohám. „Vezmi šije a mě s nimi,“ řekl, „jsou jako moje vášeň pro tebe.“ Slíbil jí nesmrtelnost, život ve slávě a bohatství. Ale ani tehdy s ní nepromluvil o své lásce.

A tak ho Gwen odmítla a odvrátila se od něho. Brilanty se v trávě proměnily v květiny.

Ještě dvakrát za ní pak Carrick přišel. Podruhé, to nosila pod srdcem dítě, vysypal z kabely perly, měsíční slzy, co pro ni nasbíral. Ty, jak řekl, byly symbolem jeho touhy. Avšak touha není totéž co láska, a tak se znovu odvrátila a perly se staly květinami.

Uplynulo mnoho let, než se objevil naposledy. Gwen zatím vychovala děti, pečovala o nemocného muže a nakonec ho jako stará žena pochovala. Carrick zatím tesknil ve svém paláci nebo se na kouzelném oři projížděl po obloze.

Ponořil se doprostřed oceánu, aby z jeho srdce získal poslední dar pro svou Gwen. Třpytivé safíry pak rozsypal k jejím nohám do trávy, a byly důkazem jeho stálosti. Když pak konečně promluvil o lásce, prolévala Gwen hořké slzy, protože její život byl u konce. Pověděla mu, že je pozdě, že nikdy netoužila po bohatství ani slávě, chtěla jen slyšet, že ji Carrick miluje. Že ji miluje natolik, aby mohla překonat strach a vzdát se kvůli němu svého světa. Když se odvrátila tentokrát a safíry se proměnily v květiny, Carrickova ublíženost a pýcha přivolaly kletbu. Gwen bez něho nikdy nenalezne klid a jeden druhého nesmějí spatřit, dokud se třikrát po sobě nesejdou milenci, kteří přijmou jeden druhého bez výhrad, budou riskovat srdce a dají přednost lásce před vším ostatním. Tři století, uvažoval Trevor později, když vešel do domku, kde žila a zemřela lady Gwen. To je hodně dlouhé čekání. Vyslechl bez přerušování příběh, který Jude vyprávěla tichým, zaníceným tónem. Nezmínil se jí, že části té pověsti zná. Ani netušil odkud. Zdály se mu.

Neřekl jí, že i on by uměl popsat Gwen, včetně mořsky zelených očí a detailů tváře. I o ní se mu zdávalo.

Uvědomil si, že se málem oženil se Silvií, protože mu připomínala ženu ze snů. Byla jemná a chovala se mile. Mohlo to mezi nimi být dobré, pomyslel si cestou nahoru, kde se chtěl osprchovat. A stále ho štvalo, že to nevyšlo. Nakonec se ukázalo, že to správné není.

Sylvia to pochopila první a dala mu volnost dřív, než připustil, že na to myslí. Možná právě to ho mrzelo. Že neměl dost slušností, aby to ukončil. Třebaže mu odpustila, musel si ještě odpustit sám.

Tu vůni zachytil, dřív než vstoupil do ložnice. Jemně ženskou, jako když lístky růže napadají do orosené trávy. „Tak duchové voní," zamumlal a pobavilo ho to. „No, jestli jsi stydlivá, tak se teď radši otoč." Pak se svlékl a odešel do koupelny.

Zbytek večera strávil o samotě, doháněl papírování, četl faxované zprávy a odpovídal na ně. Pak s pivem postál před domkem a díval se, jak se stmívá, naslouchal tichému soumraku a pohlédl na vycházející hvězdy.

Tim Riley, ať už to byl kdokoli, měl asi pravdu. Pršet ještě nezačne a jeho nové základy budou mít čas zatuhnout.

Když se chtěl vrátit, koutkem oka zachytil pohyb nad hlavou. Jakousi stříbrnou šmouhu na temnoucím nebi. Ale když v rychlosti pohlédl zpět a přimhouřil oči, neviděl nic než hvězdy a srpek měsíce.

Asi padající hvězda, usoudil. Duch byl jedna věc, ale vílí princ na létajícím koni docela jiná.

Jen měl také dojem, že uslyšel vzdálené dudy a flétny, než se na noc zavřel v domku.

kapitola 2

Darcy Gallagherová snila o Paříži. Jak se za dokonalého jarního odpoledne prochází po levém břehu Seiny, vdechuje vůni květin a nad hlavou má jasně modrou oblohu. A co bylo snad nejlepší, v rukou ji tížily plné nákupní tašky. V tom snu jí Paříž *patřila*. Nejen na krátký víkend, ale na jak dlouho se jí zachtělo. Mohla se na pár hodin usadit u kavárenského stolku na ulici, popíjet skvělé víno a pozorovat život, jak běží kolem ní.

Dlouhonohé dámy v elegantních šatech a tmavooké muže, co je sledovali. Starou paní na červeném kole, která si vezla z pekařství dlouhé bagety. Děti na vycházce v úhledných školních uniformách.

Všechno patřilo jen jí, včetně rušného provozu a květinového stánku na rohu ulice. Nemusela se nechat vyvézt na vršek Eiffelovky, a přesto jí Paříž ležela u nohou.

Ochutnávala víno a vynikající uleželý sýr a naslouchala hudbě města. Vrkání holubů nebo zašumění jejich křídel, když polekaně vzletli, neustálému troubení klaksonů, klapotu podpatků na chodníku nebo smíchu milenců.

Šťastně si povzddechla, ale vtom zaslechla zvuk hromu a zvedla hlavu k obloze. Ze západu se hnaly těžké, černé mraky a jasné slunce v přicházející bouři potměnělo. Když slabé hřmění zesílilo, Darcy vyskočila, třebaže se všichni kolem dál bavili a procházeli, jako by nic zvláštního neslyšeli.

Popadla tašky, aby si našla úkryt, a v tu chvíli sjel přímo k jejím nohám blesk.

S trhnutím se probudila. Srdce jí bušilo ve spáncích a přerývaně oddechovala.

Byla v ložnici svého bytu nad hospodou a ne uprostřed podivné bouře v Paříži. Známé prostředí a jemné světlo ji trochu uklidnilo. A pak i pohled na šaty a trečky, rozházené po pokoji, které si v Paříži opravdu nakoupila.

Vrátila se sice do reality, ale aspoň pár trofejí si přivezla.

Nádherný víkend a ten nejlepší dárek k narozeninám, jaký si mohla nadělit. Až na ty výdaje, připustila. Vždyť tam nechala značnou část úspor. K čemu by ale bylo spoření, kdyby ženská nemohla pořádně oslavit první čtvrtstoletí svého života?

Peníze si zase vydělá. Teď když okusila skutečné cestování, byla rozhodnutá užít si ho pravidelněji. Příští rok by to mohly být Řím nebo Florencie. Anebo třeba New York. Prostě nějaké úžasné místo a ona si ještě dnes založí nové prázdninové konto.

Zoufale toužila dostat se pryč. Něco vidět. Vlastně cokoli nového, co by nepřipomínalo každodennost. Neklid znala dobře a dokonce si ho cenila. Jenže tohle už se podobalo nějaké šelmě, co v ní netrpělivě vrčela, vytahovala drápy a hrozila, že skočí na ty, co měla nejraději.

Odjezdem pomohla sobě i svým nejbližším. Neklidu se nezbavila, ale hrozivé vrčení šelmy na chvíli ustalo.

Vlastně byla ráda, že je zase doma, že uvidí rodinu, přátele a vše, co je jí drahé. Těšila se, jak bude vyprávět, co všechno za těch báječných sedm dní viděla a zažila.

Ale teď by měla vstát a trochu kolem sebe uklidit. Dorazila příliš pozdě, aby stihla víc než vyházet věci z tašek a ještě jednou je obdivovat. Pěkně všechno uloží a roztřídí dárky pro ostatní, protože nepatřila k ženám, které by snesly trvalý nepořádek.

Po rodině se jí přece jen stýskalo. I během veselých zážitků a nákupů ji mrzelo, že je všechny nemá kolem sebe. Možná by se měla stydět, že to vůbec nečekala.

Ale práce jí nechyběla. Tácy s jídlem a pivem, obsluhování. .. Moc ráda se jednou nechala obskakovat. Jen už se nemohla dočkat, jak to v hospodě zvládali bez ní, i kdyby to znamenalo, že zbytek dne stráví na nohou. Zvedla paže, zaklonila hlavu a protáhla se. Přitom si užívala slastného pocitu, protože nerada přicházela o požitky, asi slejně jako by nechtěla přijít o jediný gram ze svých křivek.

Teprve když vstala z postele, uvědomila si, že slyší vytrvalý hluk.

To ta stavba, vzpomněla si. Bude dobré slyšet tady ruch každé ráno. Vzala si župan a přešla k oknu podívat se, k jakému pokroku došlo za její nepřítomnosti.

O stavbách sice mnoho nevěděla, ale to co viděla, jí připadalo jako nepořádek způsobený partou omezených rošťáků. Hromady sutin, rozrýpaná půda a jáma s betonovým dnem. V rozích pozemku rostly pilíře, z nich trčely kovové pruty, a z místa právě s rachotem odjížděl ošklivý nákladák.

Většina dělníků ve špinavých montérkách a botách se očividně snažila nadělat ještě daleko větší binec.

Darcy zahlédla Brennu v čepici a botách obalených blátem. Pohled na dávnou kamarádku a teď i švagrovou ji zaplavil čistou radostí.

Styděla se, že jedním z důvodů, proč tak rychle potřebovala pryč, byla i svatba Brenny a Shawna, stejně jako šťastné očekávání dítěte, které se staršímu bratru Aidanovi a jeho ženě Jude mělo narodit koncem léta. Těšila se samozřejmě s nimi a přála jim vše dobré, ale čím spokojenější a usazenější se všichni zdáli, tím větší neklid a nespokojenost pociťovala ona sama.

Měla chuť zatnout pěst a vykřiknout: A co já? Kdy přijde řada na mě?

Věděla, že je to sobecké a nemorální uvažování, ale nemohla si pomoci.

Ale už byla zase zpátky a snad se cítila lip.

Sledovala, jak kamarádka přešla staveniště a pomáhala jednomu z dělníků usadit na místo panel. Je ve svém živlu, pomyslela si Darcy. Šťastná jako blecha v kožiše. Napadlo ji, že otevře okno, aby je pozdravila, a hned si představila, jaký efekt bude mít žena v županu na pracovní morálku dělníků.

Ta představa ji lákala, a tak se natáhla k oknu. Měla ho pootevřené, když si všimla, že ji nějaký muž pozoruje. Hezky vysoký, napadlo ji. Vždycky měla slabost pro takové muže. Neměl čepici a vítr mu čuchal medově zbarvené vlasy. I ve špinavých pracovních šatech se tam nějak lépe vyjímal. To bude asi tou štíhlou vysokou postavou, uvažovala, ale možná i sebedůvěrou. Nebo spíš arogancí, bavila se, když si všimla, že neuhnul pohledem.

S arogancí si starosti nedělala, sama jí totiž měla požehnaně.

Hm, možná bys mohl být zajímavé zpestření, napadlo ji. Pěkná tvář, odvážný výraz. Jestli dáš dohromady i kloudnou větu, třeba bys mi stál za trochu času. Pokud ovšem nejsi ženatý.

I kdyby, trochu flirtu nikdy nezaškodí. Nic jiného by ani chlápku, který nejspíš žije od výplaty k výplatě, nedopřála.

A tak se na něho usmála. Záměrně pomalu a vřele. Pak se dotkla prstem rtů a poslala mu vzdušný polibek.

Sledovala, jak se uznale zazubil, a pak se stáhla z dohledu.

Vždycky bylo nejlepší nechat muže nejen chutit víc, ale také na pochybách.

To byla žena, která člověka umí zasáhnout, pomyslel si Trevor. Ještě to cítil. Pokud šlo o Darcy Gallagherovou, jak předpokládal, konečně pochopil, proč obvykle netečný Finkle tak koktal a zářil, kdykoli na ni přišla řeč.

Krasavice, to rozhodně. Už se těšil, až ji uvidí zblízka. Zatím v něm nechala dojem ospalé princezny se spoustou vlnitých tmavých vlasů, světlou pleť a jemnými rysy. A s žádným falešným studem, uvědomil si. Měřila si ho stejně přímým pohledem jako on ji. Ten nedbalý letmý polibek na závěr také něco znamenal.

Napadlo ho, že Darcy bude velmi zajímavé zpestření jeho pobytu v Ardmore.

Naložil si pár cihel a převezl je k místu, kde pracovala Brenna. „Malta je v pořádku?“ kývl k nádrži s čerstvou směsí.

„Jo, dobře namíchaná. Mizí rychle, ale myslím, že na dnešek postačí.“

„Kdyby cokoli docházelo, objednejte to. A mám dojem, že se vám kamarádka vrátila z dovolené.“

„Hmm.“ Duchem nepřítomná Brenna sklepla přebytečnou maltu z lopaty. „Darcy?“ radostně pohlédla k oknům hospody.

„Spousta černých vlasů, potutelný úsměv. Kočka.“ „Tak to bude Darcy.“

„Viděl jsem ji v okně. Jestli za ní chcete skočit, udělejte si přestávku.“

„To by šlo,“ přesto si nabrala další maltu, „kdyby při pohledu na mě nezabouchla dveře. Je na svůj byteček citlivá a nenechala by mě tam roznášet bláto. Uvidím se s ní v poledne.“

Brenna zkušeně rozetřela maltu a usadila na ni nový kvádr. „Ale měl byste vědět, Trevore, že bude vašim dělníkům lámat srdce. Jen málokdo kolem ní projde nedotčený.“

„Pokud přitom stihnou termíny, je srdce jejich věc.“

„Termíny vám ohlídám a Darcy jim aspoň přivodí šťastné a neškodné sny. Ale když jsme u termínů, koncem týdne bychom mohli stihnout odpady v téhle části. Jenže trubky dnes ráno nedovezli. Neměli bychom to s tátou popohnat, až tady skončíme?“

„Ne, postarám se o to hned.“

„Tak je trochu nakopněte. Můžete si zavolat tady z kuchyně. Ráno jsem odemkla zadní dveře a číslo mám u sebe.“

„Já taky. Trubky budou ještě dnes.“

„O tom nepochybuju.“ zamumlala Brenna, když se vydal k telefonu.

Místnost byla čistě uklizená. Trevor si pořádku cenil a taky ho vyžadoval u každého projektu, na němž se podílel. Gallagherové by ho asi nepovažovali za podílníka jejich hospody, ale z jeho pohledu se ho jejich podnik už také týkal.

Sáhl do kapsy pro adresář. V New Yorku by mu číslo i spojení našla asistentka. Podnikla by všechno potřebné, až by měl na telefonu toho správného člověka. Jen v případě nutnosti by se o věc staral sám.

Ale musel přiznat, že někdy rád ztratil čas a vzal to z gruntu, aby někoho mohl „nakopnout“.

Během pěti minut, než ho přepojili, začal zkoumat plechovku se sušenkami. Za těch pár dní u Gallagherových pochopil, že tu vždycky dostane úžasné domácí kekсы.

Vzal si jednu velkou jako dlaň s medem a vločkami a přitom zdeptal hlavního dodavatele, aniž musel zvýšit hlas. Poznamenal si jméno, kdyby bylo nutné zavést sankce, a vyžádal si osobní ujištění, že zmíněné potrubí bude na stavbě do oběda.

Spokojeně zavěsil a uvažoval nad další sušenkou, když na schodech zaslechl kroky. Vybral si burákovou a pak se opřel zády o linku, aby se připravil na první setkání s Darcy Gallagherovou.

Stejně skvělá jako ty Shawnovy sušenky.

Zastavila se pod schody a povytáhla jedno úzké obočí. Měla oči modré jako její bratři a v bezchybné světlé tváři jí zářily. Volně rozpuštěné vlasy se jí vlnily na ramenou.

Obléklá se s úhlednou elegancí, což by se hodilo spíš na Madison Avenue než do Ardmoru.

„Dobré ráno. Přestávka na čaj?“

„Na telefonát.“ Pozoroval ji a přitom ukusoval sušenku. Za-mžený hlas působil stejně sexy jako její vzhled.

„Jdu si uvařit trochu čaje. Nahoře mi došel a bez něj se ráno neobjedu. Byla bych protivná.“ Cestou ke sporáku po něm přejela očima. „Dáte si taky šálek na zapití sušenky? Nebe se musíte vrátit do práce?“

„Minutku ještě mám.“

„Tak to je štěstí, že se zaměstnavatel ustrne. Slyšela jsem, že to ten Magee vede přísně.“ „To je pravda.“

Zatímco se voda vařila, hledala Darcy vhodné hrnky. Ten muž byl zblízka ještě lepší. Líbily se jí jeho ostré rysy i malá jizva na bradě. Vypadal trochu nebezpečně a ona měla neškodných chlapíků po krk. Žádný snubní prsten, všimla si, i když to často nic neznamenalo.

„Tak vy jste přijel až z Ameriky,“ pokračovala, „na stavbu místního hudebního divadla?“

„Přesně tak.“

„To je tedy dálka. Snad jste si mohl přivést i rodinu...“

„Jestli myslíte manželku, tak nejsem ženatý.“ Rozlomil sušenku na půl a kus jí nabídl.

Pobavilo ji to, ale vzala si. „Tak to můžete cestovat za prací kamkoli, že? A co vlastně děláte?“

„Co je zrovna třeba.“

No ano, pomyslela si a uždibovala ze sušenky. Tak akorát nebezpečný. „To se tady můžete hodit.“

„Hodlám se nějaký čas zdržet.“ Počkal, až vezme bublající konvici a zalije čaj. „Nešla byste na večeři?“

Věnovala mu postranní pohled a přidala mírný úsměv. „Dobré jídlo se zajímavým společníkem si někdy ráda dám. Ale právě jsem se vrátila z dovolené a chvíli nebudu mít čas. Brácha Aidan mě bude honit.“

„A co třeba snídani?“

Odložila konvici. „To by taky šlo. Zeptejte se za pár dní, až se zabydlím.“ „To možná udělám.“

Mírně ji překvapilo, a trochu zklamalo, že se dál nesnažil. Byla zvyklá, že se muži víc doprošují. Ale obrátila se a našla pro něj velký hrnek na čaj. „A z které části Států pocházíte?“

„Z New Yorku.“

„Z New York City?“ Oči se jí rozzářily. „Není to báječné?“

„Některé čtvrti jsou.“

„To musí být nejskvělejší město na světě.“ Vzala šálek do obou dlaní a přitom si to představila jako mnohokrát předtím. „Asi ne nejkrásnější. Paříž mi připadala nádherná - tak nějak žensky, svůdně. New York je myslím spíš plný mužské energie, neklidný, náročný, že člověk musí přidat, aby to tempo stíhal.“

Pobavená sama sebou před něj postavila hrnek. „Asi to na vás tak nepůsobí, když tam žijete celý život.“

„Taky pochybuju, že vnímáte magii Ardmoru a jeho okolí.“ Všiml si, jak znovu překvapeně povytáhla obočí. „Je to skoro dokonalý koutek světa, kde najdete minulost i přítomnost v jednom chumlu. I tady je dost energie, ale k tomu i trpělivost, takže nemusíte tolik spěchat.“

„To je zajímavé, jak se lidé dívají na každodennost někoho druhého, vidíte?“ Nalila mu čaj do hrnku. „Není pro muže, co tak snadno filozofuje nad čajem a sušenkami, házení cihlami mrhání talentem?“

„Zamyslím se nad tím. A díky za čaj.“ Vydal se ke dveřím, ale přitočil se k ní natolik, aby ocenil i její vůni, svůdnou jako její vzhled. „Hrnek vrátím.“

„To udělejte. Shawn tu má všechno spočítané do poslední lžičky.“

„Vykleňte se zas někdy z okna,“ dodal u dveří. „Je na vás hezký pohled.“

Když odešel, usmála se. „Nápodobně, pane Newyorčane.“

Už přemýšlela, jak mu odpoví, až ji přišť pozve ven, a chtěla si čaj zanést nahoru, když se zadní dveře rozlétly. „Tak jsi zpátky!“

Brenna vběhla dovnitř tak rychle, až z ní opadávala zasychající malta.

„Drž se ode mě dál.“ Darcy napráhla hrnek jako štít. „Bože, máš toho na sobě snad tolik, kolik toho dáváš na cihly.“ „Na panely, ale to sotva. A neboj, nebudu tě objímat.“ „To teda nebudeš.“

„Ale chybělas mi.“

Darcy to dojalo, ale odfrkla si. „Na nějaké stýskání jsi jako novomanželka nemohla mít čas.“

„Zvládám obojí. Neměla bys čaj i pro mě? Mám deset minut přestávku.“

„Fajn, ale dej si na židli staré noviny, než se posadíš. Taky jsi mi chyběla,“ připustila Darcy a šla pro další hrnek.

„Já vím. Pořád si myslím, že bylo děsně odvážné odjet sama do Paříže. Užila sis to?“ zeptala se a poslušně zakryla židli novinami. „Bylo to takové, jak sis představovala?“

„Rozhodně. Všechno - zvuky a vůně, budovy, obchody, kavárny. Za měsíc by se člověk nestačil vynadávat. Jen kdyby uměli uvařit slušnější čaj.“ Napila se toho svého. „Ale vystačila jsem si s vínem. Každý se tam tak úžasně obléká, ani se o to nesnaží. Mám pár skvělých nových věcí. A prodavačky jsou tak namyšlené, jako bys jim dělala laskavost, když chceš něco utratit. Ale to jen na okraj.“

„Jsem ráda, že sis to užila. Vypadáš odpočatě.“

„Odpočatě? Celý týden jsem skoro nespala. Ale jsem... plná energie,“ usoudila nakonec. „Dneska jsem se chtěla povalovat, dokud nebudu muset do práce, ale ten rámus tady by vzbudil i mrtvého.“

„Začni si zvykat. Ale postupujeme docela rychle.“

„Mně se teda nezdá. Vypadá to tam jako skládka nebo zákopy.“

„Do konce týdne budou základy a odpady hotové. Dělá na tom dobrá parta, ti z New Yorku jsou vycvičení a místní jsme vybírali s tátou osobně. Magee netoleruje povaleče. A ví, jak se má stavět. Člověk musí být ve střehu.“

„Takže vidím, že tě to baví.“

„Hrozně moc. A už bych se tam měla vrátit.“

„Počkej, mám pro tebe dárek.“

„S tím jsem počítala.“

„Zajdu pro něj. Nechci, abys mi nahoře roznášela bláto.“

„S tím jsem počítala taky,“ dodala Brenna, když Darcy běžela do schodů.

„Není to zabalené,“ volala seshora. „Takhle se to lip převáželo. Jude měla pravdu, že si mám vzít kufr navíc. Ale tohle nezabralo moc místa.“

Vrátila se s malou igelitkou, ale pak se zaškaredila na Brenniny ruce. „Vyndám to radši sama.“ Vytáhla balíček v hedvábném papíře a opatrně ho rozbalila.

Brenna užasle otevřela pusou.

„Shawn se do toho zamiluje,“ prohodila Darcy.

Byla to krátká, třípytivě zelená a téměř průhledná noční košilka s úzkými ramínky. „Jinak by musel být docela slepý,“ souhlasila Brenna, když se jí vrátila řeč. „Zkousím si to na sobě představit.“ Pobavený úsměv jí rozjasnil oči. „Myslím, že jsem se zamilovala taky. Je to krásné, Darcy, díky.“

„Nechám ti to tady, dokud se neumyješ na cestu domů.“

„Fajn.“ Brenna ji opatrně políbila na tvář. „Ale neslibuju, že na tebe budu myslet, až si to oblíknu. To bys, myslím, ani nechtěla.“

„Ne.“

„Ale ať to Shawn nevidí,“ dodala Brenna, než odešla. „Chci ho překvapit.“

Bylo to až příliš snadné vrátit se k obvyklé rutině. I když se s ní Shawn odmítl dohadovat, protože dostal stylovou francouzskou kuchařku, všechno ostatní běželo jako obvykle. Jako by vůbec nikam neodjela. Darcy netušila, jestli ji to štve nebo těší. Kolem oběda už nevěděla kam dřív skočit. K místním hostům přibývali turisté, kteří na začátku sezóny přijížděli v celých skupinách, a taky dělníci ze stavby.

Sotva půl jedné a všechny židle obsazené. Darcy v duchu děkovala Aidanovi, že najal na výpomoc ještě Sinead. Jen kdyby nebyla pomalá jako kulhavý šnek. „Slečno! Pořád čekáme, jestli si budeme moct objednat.“ Darcy zaslechla otrávený britský akcent a nasadila co nejzdvořilejší úsměv. Byli to hosté, co měla na starost Sinead, ale tu nebylo nikde vidět. „Promiňte, co byste si dali?“

„Oba chceme dnešní speciální nabídku a sklenici smithwicku.“

„Hned se vrátím s pitím.“ Protlačila se zpět k baru a cestou přijala další tři objednávky. Hbitě obešla pult, zavolala, co má Aidan čepovat, a vklouzla do kuchyně.

Elegance ve stresu, napadlo Trevora. Vešel do hospody; i přisedl si k několika svým lidem v rohu. Skvělé místo, říkal si, odtud mohl slečnu Gallagherovou pozorovat při práci.

Oči jí bojovně žhnuly, když se zas objevila, třebaže přitom srdečně hovořila s hosty. Roznášela jídlo a pití a švitořila se štamgasty. Ale Trevor jasně viděl, jak její ostře modré oči pátrají po okolí. A jakmile zahlédly Sinead, která se vracela od toalet, rozhořely se ještě víc.

Děvče, ty to máš spočítané, pousmál se. Ta tě sežvýká a zase vyplivne.

Což bylo přesně to, co by s línými zaměstnanci udělal on.

Musel Darcy připsat body, že se ovládla a dívka jen rychle naznačila, aby dohnala svou práci. Shon během oběda se nehodil na delší kázání, ale Sinead si to nejspíš odnese po směně.

Pak ho napadlo, že má šťastný den, protože Darcy se vydala k jejich stolku.

„A co si dnes odpoledne dáte vy, pohlední pánové?“ Vytáhla notýsek a ty své nádherné oči upřela na Trevora.

„Vypadáte hladově.“

„Nemůžeme udělat chybu, když si dáme Gallagherovu speciální nabídku,“ odpověděl.

„To nemůžete. A k tomu pintu piva?“

„Čaj. Ledový čaj.“

Zvedla oči v sloup. „To je americký způsob jak zkazit dobrý čaj, ale prosím. A pro vás, pánové?“

„Já mám moc rád vaše ryby s hranolkama.“

Darcy se usmála na mužíka s příjemnou tváří. „To mého bráchu potěšíte. A odkud jste, jestli nevádí, že se ptám, protože máte moc hezký přízvuk.“

„Z Georgie, slečno. Donny Brime z Maconu v Georgii. Ale nikdy jsem neslyšel hezčí než ten váš. A dám si taky trochu toho čaje jako tady šéf.“

„Jak mě mohlo napadnout, že v sobě máte něco irského? A pro vás, pane?“

„Já bych chtěl masový koláč, pár hranolků k tomu a...“ podsaditý muž s černou bradkou se smutně zadíval na Trevora, „... a taky ledový čaj.“

„Pití donesu za chvíli.“

„No teda,“ povzdychl si Donny, když odešla, „to je nejkrásnější holka, co jsem v životě viděl. Člověk má hned radost, že se narodil jako chlap. Co říkáš, Lou?“

Lou se podrbl na bradě. „Mám patnáctiletou dceru, a kdyby se na ni někdo koukal jako já teď na tohle pěkný masíčko, asi bych ho zabil.“

„Žena s dcerou ještě plánují, že za tebou přijedou?“ zeptal se ho Trevor.

„Jen co Josie skončí škola. To bude za pár týdnů.“

Trevor se opřel do židle, zatímco jeho dělníci debatovali o rodinách. Na něho doma nikdo nečekal a nikdo se nechystal za ním vyrazit přes oceán. Netrápilo ho to. Bylo lepší žít sám, než udělat chybu, které už se málem dopustil.

Osamělý život mu dával možnost svobodně cestovat, jak si jeho práce žádala. A to bez stresu a pocitu viny, že častými odjezdy trpí nějaký vztah. I když si jeho matka moc přála, aby se usadil a dal jí vnoučata, svobodný život skýtal víc možností.

Zadíval se k blízkému stolku, kde se tísnila mladá rodinka. Žena se právě snažila zabavit zlobivé děcko, zatímco manžel horlivě utíral stolek, který jejich miláček stihl polít.

Ti už moc možností nemají, bavil se v duchu.

Darcy jim donesla čaj a křik dítěte od vedle vůbec nebrala na vědomí. „Jídlo bude hned, a pokud si budete přát další čaj, mávněte na mě.“ S úsměvem se obrátila k vedlejšímu stolku, podala tatínkovi pár ubrousků a jen mávla rukou, když se omlouval.

„Nic se přece nestalo, vid', panáčku?“ Dřepla si vedle chlapce. „Ty ale umíš křičet, jenže to bys mohl zahnat víly. A vrátit se můžou, jen když se nebudou bát, že je tvoje slzičky odplaví.“

„Kde jsou víly?“ zeptalo se plačící dítě, které se nutně potřebovalo vyspat.

Teď se schovávají, ale zas přijdou, až budou mít jistotu, že“ jim neublížíš. Možná budou večer tančit kolem tvoji postýlky. Vsadím se, že tvoje sestřička je teď vidí.“ Darcy kývla směrem k miminku, co už stihlo usnout. „Proto se taky tak

Chlapec už jen pofňukával a se zájmem si prohlížel sestřičku.

Tak tohle opravdu zabralo, pomyslel si Trevor uznale, když Darcy odešla k dalšímu stolku.

kapitola 3

„Takže Sinead, zopakujeme si, o čem jsme mluvily, když jsem tě přijímala.“

Když nastal klid mezi směny, Darcy vykávala bratry ven a posadila si novou servírku proti sobě. Aidan sice řídil hospodu a Shawn vládl v kuchyni, ale samo sebou se rozumělo, že obsluhu má pod kontrolou Darcy.

Sinead zavrtěla hubeným zadečkem na stoličce a snažila se soustředit. „No, říkáš jsi, že mám brát objednávky a být na lidi příjemná.”

„To je pravda.” Darcy popíjela limonádu a čekala. „A co ještě?”

„No...”

Bože, proč to té holce tak pomalu myslí? „No,” Sinead se kousala do rtu a kreslila prstem na stolku obrazce, „že se mám ujistit, aby to správné jídlo a pití dostali správní zákazníci.”

„A nepamatuješ si taky, že máš obsluhovat rychle a svižně?” „To ano.” Sinead se očima vpíjela do své skleničky.

„Je to ale takový zmatek, Darcy, jak všichni chtějí všechno najednou.”

„Možná, ale v hospodě to tak chodí, že lidi něco chtějí, a ty jim to máš donést. Tvoje práce není schovávat se půlku směny na záchodě.”

„Jude říká, že už se docela zaučuju.” Sinead teď zvedla oči a měla je orámované slzami.

„Tohle na mě nezabírá.” Darcy se naklonila blíž. „Pláč platí na mužské a na slabé povahy, ale já nejsem ani jedno. Takže si je utři a radši poslouchej.”

Dívka popotáhla a Darcy souhlasně přikývla. „Přišla jsi za mnou, že potřebuješ práci a že umíš pořádně zabrat.

Je to sotva tři týdny a už se flákáš. Takže se tě přímo zeptám, jestli o ni ještě opravdu stojíš.”

Sinead si otřela oči a rozmazala si řasenku, co si za první výplatu koupila. Někomu by to mohlo dojít a obměkčit, ale Darcy si jen pomyslela, že by se to děvče mělo naučit používat slzy důstojněji.

„Stojím. Moc ji potřebuju.”

„Potřebovat práci a dělat ji pořádně jsou dvě různé věci.” Jak brzo zjistíš, dodala v duchu. „Chci, aby ses za dvě hodiny vrátila na večerní směnu.”

Slzy rychle vyschly a Sinead se zatvářila šokované. „Ale já mám mít přece volno.”

„Už ne. Jestli si chceš práci udržet, dorazíš v plné pohotovosti. A budeš kmitat od stolku ke stolku, do kuchyně a zpátky. Kdybys něčemu nerozuměla nebo na něco zapomněla, přijdeš za mnou a já ti poradím. Ale...”

Odmlčela se a počkala, až se na ni Sinead zadívá. „Nebudu tolerovat, když pro nic za nic zmizíš z placu. Pokud potřebuješ na záchod, fajn, ale jakmile tam zůstaneš dýl než pět minut, strhnu ti jednu libru.”

„Já... mám problémy s močovým měchýřem.”

Darcy by se zasmála, kdyby to nebylo tak trapné. „To je výmysl a obě to víme. Kdybys měla, tvoje matka by to určitě řekla Brennině matce a nakonec by se mi to doneslo.”

Sinead, zahnaná do kouta, se zatvářila vzdorovitě. „Ale celou libru, Darcy...”

„Jo, libru, tak si uvědom, kolik tě to bude stát, než se zase zdekuješ.” Ty peníze by si pak ukládala do „sklenice přání”, protože by za flákačku musela zaskočit sama.

„Gallagherova hospoda si buduje dobrou pověst celé generace. Jestli pro nás chceš pracovat, musíš se přizpůsobit. Pokud ne, dostaneš padáka. Dávám ti druhou šanci, Sinead, ale třetí nebude.”

„Aidan není tak přísný jako ty.”

Darcy povytáhla obočí, protože se Sinead zachvěly rty. „No, ale teď nejednáš s ním, že ne? Máš dvě hodiny volna. A přijď včas, nebo si budu myslet, že o práci nestojíš.”

„Přijdu.” Sinead podrážděně vstala. „Zvládnou to. Nejde o nic jiného než o přenášení táců. Nic na tom není.”

Darcy se na ni přívětivě usmála. „Tak se mi to líbí.”

„Až si dost našetřím, budu se moct provdat za Billyho a vypadnout odsud.”

„To je dobrý cíl. Ale dneska je dneska. Radši sejdi trochu provětrat, než řekneš něco, čeho bys litovala.”

Darcy zůstala sedět, zatímco se dívka vydala ke dveřím. Protože čekala, že s nimi práskne, rána ji nepřekvapila.

„Kdyby půlku té energie věnovala práci, nemusely jsme nic řešit.”

Zahýbala rameny, aby se zbavila napětí, a než vstala, procvičila si prsty bolavých nohou. Posbírala sklenice a nesla je k baru, když z kuchyňských dveří vyšel Trevor.

Moc pěkná ukázka toho, co měl pánbůh na mysli, když stvořil chlapa. Možná byl z práce trochu špinavý a rozcuhaný, ale na přitažlivosti mu to neubíralo.

„Ještě máme zavřeno,” řekla mu.

„Zadní dveře byly otevřené.”

„Jsme prostě takové přátelské místo.” Odnela sklenice k baru. „Ale pivo vám teď nenatočím.” „Nepřišel jsem na pivo.”

„Že ne?” Poznala, co mužský chce, když se na ni takhle dívá, ale bylo třeba hru dohrát. „Tak co hledáte?”

„Dnes ráno jsem taky nic nehledal.” Opřel se o bar. Pochopil, že oba vědí, o co jde. Jako při tanci, kdy tanečníci dobře znají kroky. „A pak jsem uviděl vás.”

„Vy ale umíte mluvit, pane Newyorčane.”

„Trev. Když teda máte chvíli volno, nechcete ho strávit se mnou?”

„A jak víte, že mám volno?”

„Zaslechl jsem konec vašeho rozhovoru s podřízenou. Ale ona se plete.”

„V čem?”

„Tahle práce vyžaduje i rozum a schopnost ho použít. Což vám jde.”

Překvapilo ji to. Jen málokterý muž si všiml, že má taky mozek, a nebál se to říct. „Takže vás přitahuje můj rozum?“

„Ne.“ Jeho rychlé pousmání ji zašimralo až na páteři. „Přitahuje mě celý ten hezký paklík, ale vaše mysl mě zajímá.“

„Upřímné muže mám ráda.“ Chvilí o něm přemýšlela. Na víc než příjemný flirt by jí nestačil, ale samotnou ji překvapilo, jak toho ihned zalitovala.

Volno opravdu měla. „Docela ráda bych se prošla po pláži. Vy nemusíte pracovat?“

„Volná pracovní doba.“

„To máte štěstí.“ Obešla bar. „A já možná taky.“ Přistoupil k ní a zastavil se tak, že na chvíli stanuli tváří v tvář.

„Jednu otázku.“ „Zkusím odpovědět.“

„Jak to, že není nikdo, koho bych musel nejdřív zabít, abych směl udělat tohle?“ Sklonil se a velmi jemně ji líbí na rty.

Sklopila přepážku v barovém pultu. „Jsem vybíravá,“ řekla. Vydala se ke dveřím, ale cestou se pobaveně ohlédla. „A dám vám vědět, jestli se rozhodnu vám tohle dovolit znova. Trochu důkladněji.“

„To je tér.“ Vyšel s ní ven a počkal, až zamkne hlavní vchod.

Vzduch voněl po květinách a moři. To Darcy na Ardmoru milovala. Vůně, zvuky a nekonečnou mořskou plochu. Nabízela tolik možností. Stejně vlny dříve či později dorazí na docela jiné místo s jinými lidmi. To se jí zdálo úžasné.

A utěšovalo ji to, uvědomila si, když mávla na pozdrav Kathy Duffyové na dvorku.

„Vy jste v Irsku poprvé?“ zeptala se, když se blížili k pláži.

„Ne, párkrát jsem byl v Dublinu.“

„To je jedno z mých oblíbených měst.“ Rozhlédla se po pláži a spatřila pár skupinek turistů. Automaticky zamířila vzhůru k útesům. „Jsou tam prima obchody a restaurace. Takové v Ardmoru nenajdete.“

„Tak proč nežijete v Dublinu?“

„Rodinu mám tady, teda část. Rodiče se usadili v Bostonu. A nemám nutkovou potřebu bydlet zrovna v Dublinu, když je tolik krásných míst, které jsem ještě neviděla.“

„A co jste viděla?“

Zvedla k němu tvář. Zajímavý typ, opravdu. Většina známých mužů chtěla mluvit hlavně o sobě. Ale proč se nepřizpůsobit? „Zrovna nedávno Paříž. Pak Dublin a velkou část naší země. Jinak mi práce v hospodě brání cestovat.“

Obrátila se a chvíli šla pozadu a clonila si rukou oči. „Ráda bych věděla, jak to bude vypadat, až to dostaví.“

Trevor se zastavil a také se zadíval zpět k hospodě. „Ten sál?“

„Ano. Viděla jsem návrh, ale nějak si to neumím představit.“ Nastavila tvář větru od moře. „Rodině se to líbí a těm se hned tak něco nezdá.“ „Firma Magee Enterprise to vidí stejně.“ „Asi jo, i když moc nechápu, proč si majitel vybral pro svůj projekt zrovna malou vesnici na jihu Irska. Jude tvrdí, že v tom budou asi i sentimentální důvody.“

Trochu ho rozhodilo, že se pravda dá tak snadno odhadnout. „To že říká?“ „Znáte příběh Johna Mageeho a Maude Fitzgeraldové?“ „Něco jsem slyšel. Zasnoubili se, ale on pak odešel do války a padl ve Francii.“

„A ona už se nikdy nevdala a do smrti žila sama v domku na Vílím kopci. A to zemřela ve věku sto jedna let. Matka Johnnieho se prý během pár let utrápila k smrti. Byl její nejmilejší a nedokázala najít útěchu ani v manželství, ani v dalších dětech nebo ve víře.“

Bylo moc zvláštní poslouchat vyprávění o členech své rodiny, které nikdy nepotkal, od ženy, kterou sotva znal. A to se dovídal víc, než mu kdy řekl někdo jiný. „Ztratit dítě je asi to nejhorší na světě.“ „To jistě, ale co ty, co byly naživu a potřebovaly ji? Když kvůli tomu, co ztratíte, zapomenete na to, co máte, je žal zbytečný luxus.“

„Máte pravdu. A co s nimi bylo pak?“

„Její muž se prý dal časem na pití. Utopit se ve whiskey asi vyjde nastejno jako utopit se v zármutku. Její dcery, myslím, že byly tři, se rychle provdaly a někam zmizely. A druhý syn, asi o deset let mladší než Johnnie, nakonec vzal ženu a malého synka do Ameriky, kde nadělal jmění. Už nikdy se nevrátil a snad ani nekontaktoval zbytek rodiny a přátele tady.“

Znovu se obrátila a pohlédla na hospodu. „To vyžaduje velkou tvrdost, nikdy se nevracet a neohlížet.“

„Jo,“ zašeptal Trevor, „to vyžaduje.“

„To jsou kořeny firmy Magee Enterprise tady v Ardmoru. A vypadá to, že tenhle Magee sem chce vložit čas a peníze a postarat se, aby strom rostl dál.“

„A vám to snad vadí?“

„Vůbec ne. Bude to dobré pro nás a určitě i pro něj. Byznys je byznys, ale vždycky zbývá místo na nějakou tu romantiku, ne? Pokud nezamlžuje to podstatné.“

„Což je?“

„Zisk přece.“

„Jenom zisk?“

„Natočila se k moři a ukázala do dálky. „Támhle je Tim Riley, vrací se s lodí do přístavu. Vyráželi už za svítání. Rybaření je těžký život. Tim a jemu podobní to dělají každý den - rozhazují sítě, bojují s počasím, ničí si záda. Proč to asi dělají?“

„To mi řeknete vy, že?“

„Protože to milují.“ Odhodila si vlasy z tváře a sledovala, jak loď rozráží vlny. „Nadávají a stěžují si, ale přesto to mají rádi. A Tim se o tu loď stará jako matka o první miminko. Úlovek pak prodává za dobrou cenu, aby nikdo nemohl říct, že Riley šidí. Takže jde o lásku k práci, tradici i reputaci, ale v základě hlavně o zisk. Kdyby vás to neuživilo, byl by to jen koníček, no ne?“

Zachytil jednu její kadeř vlající ve větru. „Možná mě přece jen přitahuje i vaše mysl.“

Zasmála se tomu a šla dál. „A vy máte svoji práci rád?“

„Ano, mám.“

„A co se vám na ní líbí nejvíc?“

„Co jste viděla, když jste dneska ráno vyhlédla z okna?“ „No vás,“ odpověděla a on se mile usmál. „A kromě toho velký binec.“

„Přesně. Nejradši mám ještě prázdný pozemek nebo dům před rekonstrukcí. A všechny ty možnosti, které tam čekají.“

„Možnosti,“ zašeptala a znovu pohlédla na moře. „Tomu rozumím. Takže rád něco budujete od základů nebo přestavujete zanedbané stavby.“

„Ano. Měním věci, aniž bych něco poničil. Když chcete porazit strom, musí to, co přijde na jeho místo, za tu oběť stát. Je důležité, jestli to má dlouhodobou hodnotu.“

„Zase filozofie.“ Jeho tvář se na to hodila, i když rozcuchané vlasy a malá jizva naznačovaly i jiné stránky jeho povahy. „Takže jste takové Mageeho svědomí?“

„Rád si to myslím.“

Na dělníka dost zvláštní uvažování, napadlo ji, ale líbilo se jí. V tu chvíli vlastně nemohla najít nic, co by její nezamlouvalo. „Nahore na útesech, vzadu za tím hotelem, taky kdysi postavili krásnou stavbu. Už jsou z ní ruiny, ale pořád silně působí na lidi, co tam chodí. Irové chápou, co je oběť a kdy na ní záleží. Měl byste si najít čas a podívat se tam.“

„Mám to v plánu. Ale byl bych radši, kdybyste mě tam provedla vy.“

„Taky možnost.“ Zvažovala, kolik má času, a otočila se na cestu zpět.

„Tak ji využijme.“ Vzal ji za ruku, aby ji zastavil, a její podrážděný výraz ho potěšil. „Chci vás ještě vidět.“

„To vím.“ Zkusila to nejjednodušší, co nikdy neselhalo - naklonila hlavu ke straně a škádlivě se usmála. „Ještě jsem se nerozhodla co s vámi. Žena musí být opatrná, pokud jde o hezké cizí muže.“

„Zlatíčko, žena s takovým arzenálem zbraní používá muže jako cvičný terč.“

Podrážděně se odtáhla. „Jen ty, co si o to říkají. Když ženská vypadá dobře, nemusí být ještě z kamene.“

„Ne, ale vzhled a inteligence to už je silná kombinace, a vy určitě víte, jak je využít.“

Uvažovala, že ho odpálkuje a půjde pryč, ale to by ji nesměl tolik zajímat. „Možná, ale tohle je dost divný rozhovor. Netuším, jestli se mi líbíte nebo ne, ale možná mám chuť to zjistiť. Teď se ale musím vrátit do práce. Nemůžu si dovolit přijít pozdě po tom, co jsem Sinead dala kázání.“

„Ona vás podceňuje.“

„Prosím?“

„Podceňuje,“ opakoval Trevor, když se vraceli přes pláž. „Vidí jen to, co je na povrchu - krásnou ženu se smyslem pro módu, která se živí v rodinném podniku. Myslí si, že jste tam nejniž v pořadí a jen přijímáte rozkazy druhých.“

Darcy přivřela oči. „Takhle to vidíte?“

„Ne, tak to vidí Sinead, protože je mladá a nezkušená. Nechápe, že podnik řídíte stejně jako vaši bratři. Váš vzhled vylepšuje atmosféru, ale dneska dopoledne jsem vás pozoroval při práci.“ Zadíval se na ni. „Ani na chvíli jste nevypadla z rytmu, dokonce ani když vás něco naštvalo.“

„Jestli to mají být lichotky, tak proč zrovna pracovní? Nevzpomínám si, že by na to někdo šel takhle.“

„Ne, protože vždycky jen slyšíte, že jste ta nejkrásnější ženská, co kdy viděli. Myslím, že tím ztrácíte čas, protože vás to už unavuje.“

Zastavila se, když došli na silnici, zadívala se na něj a zasmála se. „Vy jste ale zvláštní. Asi se mi přece jen líbíte a mohla bych tu a tam strávit chvíli ve vaší společnosti. A kdybyste byl taky bohatý, musela bych si vás na místě vzít, abyste mě mohl bavit a rozmazlovat napořád.“

„Tohle teda hledáte, Darcy? Luxusní život?“

„A proč ne? Mám luxusní choutky. Dokud nepotkám muže, který mi s nimi pomůže, musím se o ně starat sama.“ Dotkla se jeho tváře. „Ale to neznamená, že si mezi tím nemůžu zajít na jídlo s jiným.“

„Upřímnost beru.“

„Někdy se hodí. A taky mám dojem, že byste každou lež prokoukl, tak proč se namáhat?“ „Zase ta vaše vlastnost.“

Zmateně na něho při přecházení ulice pohlédla. „Jaká?“ „Efektivnost. To mě na ženách vzrušuje.“ „Bože, vy jste fakt podivnej. Ale když se tak snadno necháte vzrušit, asi přijmu pozvání na tu snídani.“ „Takže zítra?“

Zacinkala klíči v kapse a uvažovala, proč ji ta představa tolik láká. „V osm. Sejdeme se v hotelové restauraci.“

„Já nebydlím v hotelu.“

„No, jestli v motelu, tak můžeme...“

„Tady jsi,“ ozval se Aidan za jejími zády a klíče už měl také připravené v ruce. „Jude čekala, že se za ní staviš.“

„Měla jsem něco jiného.“

„Vidím, že už jste se seznámil se sestrou,“ řekl Trevorovi. „Nechcete pivo na účet podniku?“

„Mám nějakou práci a taky mě od ní něco zdrželo,“ pohlédl přitom na Darcy. „Ale vyberu si to později.“

„Přijďte kdykoli. Vaši lidé nás dost zaměstnávají, a co se vrátila Darcy, budou myslím chodit ještě častěji.“ Mrkl na ni a strčil klíč do zámku. „Dneska večer pořádáme *seinsiu*, tak se přijďte podívat, když to půjde, abyste měl představu, co můžete nabídnout později ve vašem sále.“

„Budu se těšit.“

„Už sis promluvila se Sinead?“

Nespouštěla oči z Trevora. „To je vyřízené. Za minutku ti to přijdu povědět.“

„Tak dobře. Vám přeju hezký večer, Trevore.“ „Nashle později.“

„Vaši lidé,“ ozvala se, když Aidan zavřel dveře. „Váš sál.“ „Přesně tak.“

„Takže vy jste Magee.“ Opatrně se nadechla, protože věděla, že ji to udrží v klidu jen krátce. „Proč jste mi to neřekl?“ „Neptala jste se. A v čem je rozdíl?“

„Rozdíl je v tom, jak jste se mi představil. Mě nikdo nebude podvádět a hrát si se mnou.“

Opřel se dlaní o dveře, než je stihla otevřít. „Jen jsme trochu konverzovali,“ řekl klidně. „Nebyl v tom žádný podvod.“

„Pak máte asi jiná měřítka než já.“

„Možná jste jen našťvaná, že jsem přece jen bohatý a budete si mě muset vzít.“

Vyslal k ní okouzlující úsměv, ale dočkal se jen spalujícího pohledu. „Dost nevhodný vtip. A teď pusťte ty dveře, ještě nemáme otevřeno.“

„Je tohle naše první hádka?“

„Ne.“ Už dokázala trhnout dveřmi a málem ho uhodila. „Poslední.“ Nepráskla jimi, ale jasně slyšel, jak za sebou zamkla.

„To si nemyslím,“ řekl si a pobaveně se usmál, což by málokterý muž v jeho situaci dokázal. „To si vážně nemyslím.“ Vydal se ke svému autu a napadlo ho, že by se konečně mohl podívat na útesy a ruiny katedrál, o kterých všichni vyprávěli.

Tohle bylo Irsko, jaké hledal. Starobylé, posvátné, divoké a mystické. Překvapilo ho, že se na útesech ocitl sám, protože snad každý návštěvník tohoto kraje mluvil o tom, že musí vidět ruiny staré katedrál.

Obešel ostré kameny kazatelny, připsané stejnému světcí. Byla postavena na hrubém, nerovném terénu a Trevor měl dojem, že ji stráží duše, které tu odpočívají. Opodál uviděl tři kamenné kříže a pod nimi studnu s čistou vodou.

Už věděl, že je odsud krásná procházka kolem celého mysu, ale zachtělo se mu zdržet se právě na tomto místě.

Darcy měla pravdu, stavba se sice časem zhroutila, ale její srdce žilo dál.

Ustoupil o pár kroků, z úcty i pověřivosti, aby omylem nešlápl na některý z hrobů. Nebo alespoň předpokládal, že místa označená nerovnými kameny jsou hroby.

Když pohlédl pod nohy, spatřil nápis „Maude Fitzgeraldová - Moudrá žena“.

„Tak tady jsi,“ zašeptal. „Viděl jsem tě na fotce s mým pra-strýcem v jednom albu, které si maminka schovala po dědově smrti. Není zvláštní, že si ten obrázek nechal?“

Dřepł si a dojatě si prohlížel modré květiny, které na jejím hrobě někdo vysadil. „Tys jistě měla ráda květiny. Zahrada u tvého domku je nádherná.“

„Uměla pěstovat všechno, naše Maude.“

Když to Trevor uslyšel, zadíval se směrem ke studni a vstal. Muž, co tam postával, byl oblečený do podivných šatů ze stříbrné látky. Asi kostým, domýšlel se Trevor, na nějaké vystoupení v hotelu. Takový teatrální typ s dlouhými černými vlasy, šibalským úsměvem a kovově modrýma očima.

„Vy se lehce nevydésíte, že? Což vás šlechtí.“

„Kdo se bojí, neměl by si krátit dlouhou chvíli na takovémhle místě. Krásném místě,“ dodal Trevor a znovu se rozhlédl.

„Taky ho mám v oblíbě. Vy budete Magee z Ameriky, co přišel budovat svůj sen a hledat odpovědi.“ „Tak nějak. A vy jste?“

„Carrick, vílí princ, těší mě, že vás poznávám.“

„Aha.“

Pohrdavý výraz a pobavenost Trevorova hlasu donutily Carricka sraštit obočí. „Musel jste o mně slyšet i v Americe.“

„Jistě." Buď byl ten chlap blázen, nebo odmítal vystoupit z role. Nejspíš obojí najednou, usoudil Trevor.

„Náhodou bydlím v domku za tímhle kopcem."

„Krucí, já přece vím, kde bydlíte, a váš povýšený tón se mi nelíbí. Nepřivedl jsem vás sem, abyste si ze mě tropil šprýmy."

„Tak vy jste mě sem přivedl?"

„Smrtelníci," zavrčel Carrick. „Jak rádi si myslí, že o všem rozhodují sami. Tvůj osud je zde, propojený s mým. Jestli jsem věcmi trochu pohnul, abych to uspišil, kdo by na to měl větší právo?"

„Kamaráde, jestli už musíš pít takhle během dne, měl by ses aspoň držet ve stínu. Co kdybych tě radši doprovodil

„Zpátky do hotelu?"

„Pít? Ty myslíš, že jsem opilý?" Carrick zaklonil hlavu a rozesmál se tak, že se musel popadnout za boky.

„Zatracený hňup. Já a opilý. Jen počkej, něco uvidíš, jen co se trochu vzpamatuju."

Po několika nadechnutích pokračoval. „Zkusíme něco důraznějšího, protože jak vidím, jsi pěkný cynik. Už to mám!"

Jeho oči kobaltově potměly a Trevor by přísahal, že mu konečky prstů začaly žhnout. Pak se v nich objevila průzračná koule a v ní plovoucí obraz Trevora s Darcy, jak stojí na pláži a za nimi bouří Keltské moře.

„Pohlédni na svůj osud. Ona má krásnou tvář, silnou vůli a hladové srdce. Jsi dost chytrý na to, aby sis vzal, co se ti nabízí?"

Pak škulbl zápěstím a hodil kouli směrem k Trevorovi. Ten po ní instinktivně natáhl ruku, ale prsty jen pronikly něčím měkkým a chladným. Pak koule pukla jako bublina.

„Zatraceně dobrý trik," vypravil ze sebe Trevor a zadíval se ke studni. Ale byl opět sám, jen tráva se pohybovala v poryvech větru. „Dobrý trik," opakoval a otřesený víc, než si připouštěl, chvíli zíral na prázdné ruce.

kapitola 4

noci ho pronásledovaly sny. Trevor měl odjakživa barvitě sny, ale co se zabydlel v domě na Vílím kopci, byly doslova krystalicky výrazné. Jako by někdo zaostřil čočku kamery.

Ten podivný muž ze hřbitova letěl na okřídleném bílém koni nad mořskou hladinou. Ale byl to Trevor, kdo pod sebou cítil široký hřbet a pohyby svalů mystického zvířete. V dálce se jasně rýsoval obzor, jako by mezi mořem a oblohou někdo udělal ostrou linku. Voda se zdála safírová a nebe kouřově šedé. Kůň se ponořil do vln, mocně hrabal předními nohama a Trevor cítil nárazy vody a na rtech mořskou sůl.

Ocitli se ve vířícím podsvětí. V chladu, neskutečném chladu a přízračném světle. Zdálo se mihotavé jako vílí křídla a do rytmu vln se ozývaly dudy.

Nořili se hladce stále hlouběji, jako když předtím pluli vzduchem. Vzrušení Trevorovi přecházelo do krve.

A dole na měkkém dnu spatřil tmavě modrou vyvýšeninu, tepající jako roztoužené srdce. Do něho zabořil muž, který si říkal princ, paži až po rameno. Trevor pocítil měkkou hmotu na své kůži a vibrace, které ji rozechvěly.

Pak začal svaly, škulbl a uvolnil srdce oceánu.

Pro ni, pomyslel si, a pevně ho stiskl v dlani. Je jako moje stálost. Jen pro ni.

Když se probudil, měl pěst stále zaťatou, ale jediné srdce, které slyšel, bylo jeho vlastní.

Zmateně roztáhl prsty. Prázdná, jak jinak. Ale přesto ještě cítil, jak z ruky pomalu mizí jakási obří síla.

Srdce oceánu.

Směšné. Nemusel být mořský biolog, aby věděl, že žádná lepající modrá masa na dně Keltského moře není. Šlo jen o zajímavou ukázkou práce jeho podvědomí, říkal si. Tolik symbolů, že by je mohl analyzovat do smrti, kdyby měl chuť.

Ale to neměl.

Vstal z postele a zamířil do koupelny. Nepřítomně si prohrábl vlasy. A najednou ucítil, že jsou mokré.

Zarazil se a pomalu ruku spustil před oči. Pak ji zvedl k nosu a přičichl si. Mořská voda?

Nahý, jak byl, dosedl na okraj postele. Nikdy se nepovažoval za fantastu. Naopak, rád se držel reality a stál nohama pevně na zemi. Teď ale nemohl popřít, že snil o tom, jak se s koněm noří do vln, a pak se probudil s vlasy od mořské vody.

Jak tohle rozumný člověk vysvětlí? Pro vysvětlení jsou nutné informace. Nejvyšší čas nějaké shromáždit.

Bylo příliš brzy na telefonát do New Yorku, ale faxovat se dalo kdykoli. A tak se oblékl a zašel do malé pracovny naproti ložnici, aby o sobě podal první hlášení rodičům.

Ahoj mami a tati,

doufám, že jste oba v pohodě. Náš projekt jede podle plánu a rozpočet také sedí. I když jsem po několika dnech zjistil, že by O'Tooleovi zvládli práci beze mě, ještě chvíli budu fungovat jako stavební dozor. Posílí se tím vztahy s místní komunitou. Většina obyvatel vesnice a okolí stavbu sálu schvaluje, ale klid přece jen narušíme. Proto je myslím rozumnější, abych byl vidět a k dispozici.

Taky se můžu pokoušet o předběžnou propagaci.

Jinak je tady moc krásný kraj, přesně jak jsi říkal, tati. Vzpomínají tu na tebe v dobrém. Myslím, že byste si oba měli udělat čas a přijet se podívat.

Gallagherova hospoda je stejná, jak sis pamatoval a jak ji Finkle popsal - dobře zavedený a oblíbený podnik.

Propojit

s ní hudební sál byl dobrý nápad. Chci tady strávit ještě nějaký čas, abych zjistil, jak to tu chodí a jaké změny a zlepšení by našemu projektu mohly prospět.

Mami, tobě by se zvlášť líbil domek, kde bydlím. Je jako z pohlednice a dokonce se říká, že se v něm zjevuje duch. To by tebe i tetu Maggie určitě moc zajímalo. Zatím bohužel nemůžu hlásit setkání s něčím nadpřirozeným, ale protože se snažím pochopit místní atmosféru, zajímalo by mě, jestli neznáš legendu, která se k tomuhle místu vztahuje. Je samozřejmě o milencích, kterým nepřál osud. O nějaké dívce a vilím princí.

Zavolám, jakmile budu mít chvíli.

S láskou Trev

Přečetl si dopis znovu, aby se ujistil, že vyzněl pohodově, a pak ho odfaxoval na soukromou linku rodičů. Další dopis, mnohem věcnější, byl určen jeho asistentce.

Angelo, potřebuju, abys našla a poslala mi všechny informace o legendě vztahující se k Ardmoru. Odkazy: Carrick, vilí princ, Gwen Fitzgeraldová, domek na Vilím kopci, Old Parish, Waterford, 16. století.

Trevor Magee

Když zprávu odeslal, pohlédl na hodinky. Bylo už po osmé, ale i tak příliš brzy na využití dalšího možného zdroje. Než navštíví Jude Gallagherovou, musí ještě tak hodinu počkat.

Protože prozatím splnil svůj úkol, pocítil nezvladatelnou chuť na kávu a ihned zapomněl na všechno ostatní.

Postrádal tady svůj automatický kávovar s časovým spínačem a rozhodl se, že si ho při první příležitosti koupí.

Podle něho bylo příjemným výdobytkem civilizace, když se mohl ráno probudit a cítit vůni právě dovařené kávy. Sešel ze schodů a zaslechl klepání. V duchu už se viděl v kuchyni, jak pije onen první lahodný doušek, ale musel otevřít.

Okamžitě pochopil, že jsou ještě příjemnější věci než připravená ranní káva. Darcy stála na jeho prahu.

Každý moudrý muž by se vzdal kávy na půl života pro nádhernou modrookou ženu v těsném roláku s tak vyzývavým úsměvem. A on se za moudrého muže považoval.

„Dobré ráno, to takhle vypadáte, už když vstanete?“

„Budete mi asi muset nabídnout víc než snídani, než dostanete šanci to zjistit.“

„Snídani?“

„Mám dojem, že tak znělo pozvání.“

„Jasně.“ Mozek mu bez ranní dávky kofeinu nefungoval dost rychle. „Překvapila jste mě, Darcy.“

To měla v úmyslu. „Tak nakrmíte mě, nebo ne?“

„Pojďte dál.“ Otevřel dveře dokořán. „Uvidíme, co se dá dělat.“ Vešla dovnitř a lehce o něj zavadila. Voněla jako hřích.

Zašla nakouknout do obývacího pokoje. Zůstal téměř tak, jak ho Maude zanechala, se všemi drobnými dekoracemi, policí s knihami a starým měkkým přehozem na vyřezávané pohovce.

„Jste docela pořádný.“ Otočila se k němu. „Mám ráda pořádné muže, ale vy tomu asi říkáte efektivnost.“

„Efektivnost a spořádanost, to je můj život.“ Zadíval se na ni a položil jí ruku na rameno. Potěšilo ho, že mu pohled i pobavený výraz s klidem vrátila. „Chtěl jsem jen vědět, jestli ztuhnete v ramenou.“

„To by byla předvídatelná, a tudíž nudná reakce.“

„Vy asi nikdy nejste nudná.“

„Asi jen zřídka. Zlobím se na vás, ale přesto mám pořád chuť na tu snídani.“ Obešla ho a pak se ohlédl.

„Připravíte ji, nebo jdeme někam ven?“

„Připravím.“

„Tak teď jsem zase překvapená já. A zvědavá. Že by se muž s vaším postavením vyznal v kuchyni?“

„Umím vyhlášenou omeletu s houbami a čedarem.“

„To ráda posoudím, ale jsem, co se chutí týče... dost vybíravá.“ Zašla do kuchyně a nechala ho dlouze, uznale vydechnout.

Pak se posadila ke stolku uprostřed místnosti a přehodila ruku přes židli jako žena, co je zvyklá nechat se obsluhovat. I když už Trevora dokonale probudila, dal se nejdřív do vaření kávy.

„Zatímco vás tak pozoruju při práci,“ ozvala se Darcy, „mohl byste mi vysvětlit, proč jste mě včera nechal vyprávět o vaší rodině a předcích a tvářil se tak zaujatě, když jste všechno musel dávno vědět?“

„Protože jsem všechno nevěděl.“

To už ji také napadlo a trochu se uklidnila. Nepřipadal jí jako člověk, který by ztrácel čas otázkami, na které zná odpověď. „A jak je to možné, jestli nevádí, že se ptám?"

Obvykle by mu to vadilo, ale měl dojem, že jí dluží vysvětlení. „Můj děda o své rodině z Ardmoru ani o Irsku skoro nemluvil."

Zatímco čekal, až se káva uvaří, začal hledat suroviny na omeletu. „Byl to zvláštní člověk s dost tvrdou slupkou. Tvářil se, že všechno, co tady zanechal, byly jen hořké vzpomínky, a tak se o tom nehovořilo."

„Aha." Ale zas tak jasné jí to nepřipadalo. Neuměla si představit rodinu, kde se o všem nediskutuje. A pěkně nahlas. „Vaše babička přece taky pocházela odsud."

„Ano, ale ta se mu přizpůsobila." Zadíval se na Darcy chladným, nepřítomným pohledem. „Naprosto ve všem."

„Asi to byl mocný muž a ti můžou být protivní a nahánět hrůzu."

„Můj otec se dá taky považovat za mocného muže, ale ani jedno z toho pro něj neplatí."

„Takže jste sem částečně přijel i proto, abyste zjistil, kde má ten rodinný strom kořeny?"

„Částečně."

Všimla si odmítavého tónu. Asi bolavé místo, uvědomila si, a i když by se v něm moc ráda povrtala, raději to nechala být. Prozatím. „No, a když už jsem tady, jak se vám vlastně zamlouvá tahle chalupa?"

Napětí, které ho obtěžovalo, začalo pomalu ustupovat. Nalil první šálek kávy a zabýval se vejci. „Právě jsem matce poslal fax, že je jako z pohlednice."

„Fax? Takhle komunikuje syn s maminkou?"

„I my používáme moderní technologie, když se to hodí." Vzpomněl si na dobré vychování a zanesl jí kávu ke stolku. „Ale je to přece nádhera - domek s doškovou střechou uprostřed irské přírody vybavený moderní technikou."

„Zapomněl jste na svého ducha."

Ruku měl pevnou, přesto málem převrhl pánev. „Nepovažuji ho za svého."

„Když tady bydlíte, tak k vám patří. Lady Gwen je tragická postava. Člověk musí mít soucit a ocenit celou tu romantiku, ale jen těžko pochopím, jak se někdo může trápit pro lásku celá staletí a pak ještě po smrti. Záleží přece na životě a na tom, jak ho prožijeme."

„Co dalšího o ní víte?"

„To co všichni tady." Bavilo ji sledovat jeho dlouhé, šikovní prsty při práci. „Jude to dobře převyprávěla ve své knížce, ale několik lidí, co znám, ji i vidělo."

Ohlédl se. Nebyl překvapený, spíš se tvářil podezřívavě. „Vy taky?"

„Myslím, že já nejsem pro duchy ta správná společnost. Ale

vy třeba budete." „Vy mi jako zjevení stačíte. A co druhá půlka příběhu? Ten

Carrick?"

„No ten je chytrý a prohnáný. Jeho pýcha a unáhlenost způsobily všechny potíže a nemůže použít kouzelnou moc, aby něco napravil, i když už je na čase. Možná jste si všiml, že Brenna nosí zásnubní i snubní prsten na řetízku."

„Viděl jsem, jak chlapík málem přišel o prst, když se mu prstýnek zachytil za mafl. Takže dobře dělá." Vytáhl talíře a rozdělil na ně vajíčka se zručností, kterou musela ocenit. „Ale co mají její prstýnky společného s legendou?"

„Na zásnubním prstýnku má perlu. Perly z měsíčního svitu přinesl Carrick Gwen, když za ní přišel podruhé. Tu perlu dostal Shawn právě od něj."

Trevor povytáhl obočí, ale pak se otočil pro další nádobí. „Ten je ale štedrý."

„Těžko říct, ale tu perlu dal Shawnovi u hrobu staré paní Maude a teď ji má Brenna. V prvním případě šlo o brilianty, sluneční drahokamy. Na ty se zeptejte Jude, jestli vás to zajímá. Nakonec mají přijít safíry ze srdce oceánu."

„Srdce oceánu." Vzpomínka na sen se mu vrátila s plnou silou a Trevor chvíli zíral na svou ruku.

„Asi si řeknete hezký příběh, a taky bych to tak viděla, kdyby v něm nehráli roli moji blízcí. Zbývá udělat poslední krok. Ještě jeden pár v sobě musí najít zalíbení. Dvě další srdce se musí setkat a dát si slib." Napila se kávy a pozorovala ho přes okraj hrnku. „Ti, kdo v tomhle domku bydleli před vámi, představovali fázi jedna a dvě."

Chvilí nic neříkal a mlčky přidal na talíře dopečené tousty. „Varujete mě, že jsem byl vybrán pro fázi číslo tři?"

„Nabízí se to, nebo ne? A i když jste asi realista, pane Magee, máte v sobě irskou krev a jste příbuzný s mužem,

který miloval ženu, co lady kdysi žila. Takže dokonalý kandidát na prolomení kletby."

Zamyšleně vytáhl máslo a džem. „A praktická žena jako vy věří na kouzla?"

„Co věří," naklonila se k němu, když si přisedl, „já je vysílám, drahoušku."

V tu chvíli, kdy jí oči jasně žhnuly a spiklenecky se usmívala, by klidně uvěřil, že je čarodějka. „Když

pomineme vaše nesporné schopnosti, opravdu berete celý ten příběh jako skutečnost?"

„Ano, beru." Chopila se vidličky. „A být vámi, dokud bydlíte v tomhle domku, dala bych si dobrý pozor na svoje srdce." Nabrala si nadýchaná vajíčka se sýrem a ochutnala. „Hodně lidí věří, že kdo o něj přijde tady, ztratí ho navždycky."

„Jako Maude." Ta představa ho děsila víc, než by přiznal. „A proč mi to říkáte?"

„Uvažovala jsem, jestli se na to zeptáte. Jste totiž atraktivní muž a líbíte se mi. Navíc - a nestydím se říct, že je to velké plus - jste taky bohatý. Takže je tu naděje, že mi ve vaší společnosti bude dobře."

„Děláte mi návrhy?"

Věnovala mu široký, zářivý úsměv. „Ještě ne docela. Říkám to ale na rovinu, protože budíte dojem, že by váš bystro-zrak předstíráním projel jako nůž máslem."

Vzala nůž do ruky, a jako by to chtěla předvést, odkrojila si kousek másla. „Já nejsem žena, co se zamilovává. Už jsem to zkusila," světlo v očích jí na chvíli pohaslo. Pak trhla rameny a rozetřela máslo na toust. „Už jsem prostě taková. Možná nás dva nesvedl dohromady osud, ale pokud ano, mohli bychom si to zařídit tak, aby to oběma bylo příjemné."

V takové situaci se hodila další káva. Vstal a šel jim dolít. „Už jsem v práci potkal hodně lidí, poznal různé kultury, ale musím říct, že tohle je ten nejpodivnější rozhovor u snídaně, jaký jsem zatím zažil."

„Já v osud věřím, Trevore. V setkání spřízněných duší, v pohodu a upřímnost, když je potřeba." Dala si sousto omelety. „Co vy?"

„Spřízněné duše, pohodu a upřímnost беру, ale osud, to je jiná věc."

„Máte v sobě dost irské krve, abyste nebyl fatalista." „Taková tedy jste?"

„Samozřejmě. Ale taky optimisticky sentimentální a nadšeně pověřiví. A pokud jde o upřímnost," šibalsky na něco mrkla, „to je otázka přístupu, protože někdy je dobrá historka, v níž se trochu přehání, k nezaplacení. Ale jelikož upřímnost jistě oceníte, proč bych vám neřekla, že jestli se do mě zamilujete, asi vám to dovolím."

Vychutnával si zbytek kávy i pohled na Darcy. „Taky jsem to zkusil. Ale asi to neumím. Jsem prostě takový." Poprvé se zatvářila soucitně a dotkla se jeho ruky. „Neschopnost se zamilovat je asi stejně bolestivá jako do toho spadnout po hlavě."

Zadíval se na jejich spojené ruce. „To jsme ale smutná dvojka, vid', Darcy?"

„Je dobré znát sám sebe a svoje nedostatky. Třeba tě nějaká krásná žena přece jen chytne za srdce a ty jí ho pak položíš

k nohám." Trhla rameny. „Ale mezitím mi nebude vadit, když se mnou utratíš trochu času a peněz." „Vidím, že jsi velkorysá."

„To jsem." Přátelsky ho plácla po ruce a dál se věnovala jídlu. „Tys na peníze nikdy koukat nemusel." „To ne."

„Ale kdyby sis někdy potřeboval přivydělat, prodávej svoje skvělé omelety." Vstala a zanesla oba talíře do dřezu. „Dobrého kucháře umím ocenit, protože v tom zrovna nevyčníkám a ani se o to nesnažím."

Přistoupil k ní zezadu a dlouze ji pohladil po ramenou a pažích. „To mi chceš umýt nádobí?"

„Ne." Měla chuť se protáhnout jako spokojená kočka, ale rozmyslela si to. „Ale možná mě přesvědčíš, abych ho utřela."

Nechala se obrátit, a když skláněl hlavu, dívala se mu upřeně do očí. Pak mu s trochou lítosti položila prst na rty.

„Mám dojem, že bychom oba dokázali toho druhého bez námahy svést."

„Fajn, tak já budu první."

Zasmála se svůdným, hlubokým tónem. „A i když by to bylo uspokojivé, ještě je dost brzy. Nechrne si to na jindy."

Přítáhl ji o něco blíž. „Proč čekat? Jsi přece fatalistka."

„Chytré. Počkáme, protože se mi chce. A jsem taky umanutá." Ještě jednou se dotkla jeho rtů a odtáhla se.

„To já taky." Zvedl její ruku ke rtům a políbil ji do dlaně i na hřbet ruky.

„To se mi líbí. Možná si sem někdy přijdu pro víc. A to nádobí asi nechám na tobě. Vyprovodíš mě ven jako správný džentlmen?"

„Tak mi pověz," ozval se cestou z kuchyně, „kolik mužů sis už omotala kolem prstu."

„Nepočítané. Ale žádnému to nevadilo." Otočila se, když zazvonil telefon. „Nechceš to vzít?"

„Vezme to záznamník."

„Záznamník a fax. Co by na to asi řekla stará paní Maude?" Vyšla před dům, kde se na záhoncích ve větru pohupovaly květiny. „Hodiš se k tomuhle místu," řekla, když ho chvilku pozorovala. „Ale stejně dobře by ses asi vyjímal v luxusní pracovně."

Sehnul se, utrl květ sporýše a podal jí ho. „Přijď zase někdy."

„Myslím, že se ještě stavím." Zastrčila si květ do vlasů a vydala se k brance.

Pak pochopil, proč neslyšel motor auta. Přijela na kole. „Darcy, jestli chvíli počkáš, hodím tě dolů vozem."

„Není třeba. A přeju hezký den, Trevore."

Nasedla a vyjela na cestu plnou výmolů, které místní říkali silnice. Vypadala přitom neskutečně sexy.

cestou se stavil na staveništi, a tak dorazil do Gallagherova domu až kolem poledního. Když zaklepal, ozval se psí štěkot a zavrčení, a proto raději opatrně ustoupil. Jako člověk z města měl respekt ke všemu, co vydávalo takové zvuky.

Štěkání ustalo chvíli předtím, než se dveře otevřely. Pes už seděl vedle Jude a bouchal ocasem o zem. Trevor ho zatím viděl jen dvakrát na dálku a najednou se mu zdál neskutečně veliký.

„Dobrý den, Trevore. To je milé. Pojd'te dál."

„Hm..." Zadíval se významně na psa a Jude se zasmála.

„Finn je neškodný, věřte mi. Jen rád dělá rámus, abych si myslela, že mě chrání. Pozdrav hezky pana Mageeho," nařídila a Finn poslušně zvedl obří tlapu.

„Radši bych se s ním měl skamarádit." Trevor doufal, že nepřijde o prsty, a potřásl psovi packou.

„Můžu ho pustit ven, jestli vás zneklidňuje."

„Ne, to je v pořádku." Aspoň doufal. „Nerad vás ruším, ale doufal jsem, že si najdete minutku."

„Klidně i víc. Pojd'te a posaďte se. Dáte si trochu čaje? Obědval jste? Shawn mi poslal dušené maso."

„Ne, děkuji, jsem v pohodě. Nedělejte si starosti."

„To není problém," řekla, ale pak si jednou rukou podepřela záda a druhou si položila na břicho.

„Vy byste si měla sednout." Vzal ji za paži a vedl do obýváku. „Přiznám se, že mě velcí psi a těhotné ženy znervózňují."

Nebyla to pravda. Velcí psi možná, ale těhotné ženy ho spíš rozněžňovaly. Alespoň se nechala odvést do křesla.

„Přísahám, že ani jeden z nás nekouše." Vděčně si sedla. „Myslela jsem si, že tím projdu s klidem a grácií. Klidná jsem, ale grácie mě opustila někdy v šestém měsíci."

„Vypadáte, že to zvládáte skvěle. Už víte, jestli je to holka, nebo kluk?"

„Ne, chceme překvapení." Položila ruku na Finnovu hlavu, když si přišel sednout vedle křesla. Nemusela se natahovat daleko. „Včera jsem byla na procházce a viděla jsem vaši stavbu. Děláte pokroky."

„Pomalů, ale jistě. Příští rok touhle dobou už si budete moct zajít na představení."

„Už se těším. Musí být hezké měnit sny ve skutečnost."

„Copak to taky neděláte? Vašimi knihami nebo tím miminkem?"

„Líbíte se mi. Už jste dost klidný, abyste mi řekl, proč jste přišel?"

Na chvíli ztichl. „Zapomněl jsem, že jste psychologka."

„Jen jsem učila psychologii." Omluvně zvedla paže a zase je nechala spadnout. „Někdy minulý rok jsem se vyléčila z přehnané stydlivosti a říkám, co si myslím. Má to svá pro i proti. Nechci na vás ale tlačit."

„Já jsem přece přišel a chci se na něco zeptat. A vy jste to hned pochopila. To není nátlak, to je... efektivní," dodal po chvilce. „Moje oblíbené slovo poslední dobou. Jde o Carricka a Gwen."

„Ano?" Složila si ruce v klíně a působila klidným, vznešeným dojmem. „A co je s nimi?"

„Vy věříte, že existují? Tedy existovali?" opravil se.

„Já vím, že existují." Když se zatvářil pochybovačně, zamyslela se. „Jsme oba z docela odlišného prostředí. Z New Yorku a z Chicaga. Civilizovaná velkoměsta, kde se žije na základě faktů a každodenních povinností." Pochopil, kam míří, a přikývl. „Ale už tam nejsme."

„Ne, nejsme. Tohle je místo, které... žije svým životem? To není přesný výraz, ono prostě je. Tohle místo, kde teď mám domov a kam vás to táhlo splnit si sen, není jen jiné než prostředí, odkud pocházíme. Chápe věci, na které jsme zapomněli."

„Realita je realita, ať žijete, kde chcete."

„Taky jsem si to dřív myslela. Pokud to tak vidíte, proč vám dělají starosti Carrick s Gwen?"

„Jen mě zajímají."

„Viděl jste ji?"

„Ne."

„Tak jeho."

Trevor zaváhal a vzpomněl si na muže, s nímž se setkal u studny svatého Declana. „Já ale na víly nevěřím."

„Mám dojem, že Carrick věří ve vás," zašeptala Jude. „Něco vám ukážu." Pokusila se vstát, ale pak tiše zaklela a odmítavě na něho mávla, když jí chtěl pomoci. „Ne, kruci. Nemůžu se nechat zvedat pokaždé, když si někam sednu. Vydržte chvíli." Přesunula váhu, opřela se oběma rukama o křeslo a břichem napřed vstala. „Za minutku jsem zpátky, už neběhám tak rychle jako dřív."

Když odešla, Trevor se pohodlně opřel. Pak se na sebe s Finnem podezřívavě, ale se zájmem zadívali. „Nepřišel jsem krást stříbrné lžičky, tak pěkně zůstaň, kde jsi."

Finn si to vyložil jako pozvání, přešel k Trevorovi a hodil mu obě tlapy do klína.

„Prokrista." Trevor psa polekaně odstrčil. „To ses trefil. Už vím, proč mi táta nikdy nedovolil štěně. Sednout!" Finn okamžitě plácl zadkem o zem a začal Trevorovi olizovat ruku.

„Tak jste se přece skamarádili?"

Zvedl hlavu, když vešla Jude, a snažil se neošívát, jak ho bolelo v klíně. „To si pište."

„Lehni, Finne." Jude nepřítomně pohladila psa a sedla si na taburet k Trevorovi. „Víte, co je tohle?" Rozevřela dlaň a natáhla k němu ruku. Ležel na ní čistý, zářivý kámen.

„Na první pohled brilant, nebo podle velikosti možná jen dobře opracovaný kus skla."

„Je to brilant a prvotřídní, osmnáct nebo dvacet karátů. Koupila jsem si knihu, lupu a prostudovala ho. Nechtěla jsem ho nosit ke klenotníkovi. No jen se podívejte," vyzvala ho.

Trevor si kámen vzal a zadíval se na něj ve světle z nejbližšího okna. „Proč jste ho tam neodnesla?"

„Zdálo se mi to neslušné, protože jde o dárek. Loni jsem u Maudeina hrobu sledovala, jak jich tam Carrick vysypal celou stříbrnou brašnu, co nosí u pasu. Dívala jsem se, jak se proměňují v květiny, až na tenhle jediný."

Trevor obracel kámen v ruce a žasl. „Sluneční drahokam.“

„Můj život se změnil, když jsem přijela sem. A tohle je symbol. Nezáleží na tom, jestli je to sklíčko, nebo nesmírně drahý klenot. Záleží jen na vašem pohledu. Já jsem viděla kouzlo a můj svět se otevřel.“ „Mně se můj svět líbí, jaký je.“

„Jestli něco změníte, je věc vaší volby. Ale z nějakého důvodu jste sem do Ardmoru přijel.“

„Abych postavil hudební divadlo.“

„Budovat, ano,“ dodala Jude tiše. „Ale co všechno, to už je na vás.“

kapitola 5

Trevorovi se zdálo logické strávit večer v hospodě. Měl U k tomu profesionální důvody. Chtěl to tak vidět, protože bylo těžké přiznat, že touží pozorovat Darcy. Už nebyl nadřazený teenager, ale rozumný byznysmen. A Gallagherův hostinec teď patřil mezi jeho profesní zájmy. Zdálo se, že prosperuje.

Většina stolků byla obsazená - rodinkami, páry a skupinami turistů, kteří se hrbili nad svými nápoji a konverzovali. V rohu místnosti hrál asi patnáctiletý chlapec plačtivou melodii na malou tahací harmoniku. V krbu hořel oheň, protože večery byly ještě studené, a v jeho rudé záři se vyhřívali tři starší muži s ošlehanými tvářemi. Pokušovali a podupávali do rytmu hudby.

Sotva roční batole opodál se se smíchem vrtělo na klíně své matky.

Jeho matka, pomyslel si Trevor, by tuhle atmosféru musela milovat. Carolyn Ryan Mageeová patřila ke čtvrté generaci Irů, z nichž většina nikdy na irskou půdu nevstoupila. Přesto byla ohledně svých kořenů neskutečně sentimentální.

Jedině díky ní věděl něco o minulosti otcovy větve. Rodina, ať už její žijící či mrtví členové, pro matku hodně znamenala. A pokud něco pokládala za důležité, přesvědčila o tom i své muže. Nikdo jí nakonec nedokázal odolat.

To ona v domě pouštěla irskou hudbu, zatímco otec zvedal oči v sloup, ale toleroval to. To ona před spaním vyprávěla pohádky o vílách a strašidlech.

Jedině ona dokázala trpělivě obrousit pocity ublíženosti, které otec choval k vlastním rodičům. Nepovedlo se jí sice

vrátit jejich vztahu vřelost, ale vytvořila mezi nimi alespoň nejistý můstek, který umožňoval civilizované jednání a respekt na obou stranách.

Trevor uvažoval, jestli by si vůbec všiml chladu mezi otcem a prarodiči, kdyby díky matce nebyl domov plný lásky a otevřenosti.

Ze všech párů, co znal, si snad žádný nebyl tak bezmezně oddaný jako ti dva, co ho zplodili. Považoval to za soukromý zázrak, kterého si nepřestával vážit.

Představil si, jak by si maminka užívala atmosféru, kdyby mohla sedět na jeho místě, jak by si zazpívala a popovídala se všemi novými lidmi. Když na to pomyslel, rozhlédl se po místnosti plné modrého kouře a napadla ho potřeba slušnější ventilace. Pak zavrtěl hlavou a vydal se k baru. I přes všechna zdravotní rizika byla přesně tohle atmosféra, jakou tu lidé hledali.

Na jednom konci baru stála Brenna, čepovala pivo a vážně rozmlouvala snad se stoletým mužem.

Jedinou volnou stoličku viděl na opačné straně, vyhoupl se na ni a počkal, až Aidan vymění plné sklenice za mince.

„Tak jak to dneska jde?“ zeptal se Aidan a doplnil další vrstvu do právě roztočených pint guinnessu.

„Dobře. Je tu rušno.“

„A bude nejspíš každý večer až do další zimy. Čím uhasíme tvoji žízeň?“ „Dal bych si guinness.“

„Tak to má být. Jude říkala, že ses dneska stavil a byl znepokojený místním koloritem.“ „Ne znepokojený, jen zvědavý.“

„Zvědavý, dobře.“ Aidan dočepoval předchozí dvě piva a zahájil ten zajímavý proces pro Trevora. „Chlap musí být trochu zvědavý, uprostřed čeho se to ocitl. Judeina nakladatelka tvrdí, že až vyjde kniha o legendách, probudí to další zájem o náš malý kousek světa. Což bude dobré pro byznys.“

„Pak bychom se na to měli připravit.“ Trevor se rozhlédl. Všiml si, že Sinead prochází mezi stolkami o něco svižněji, ale Darcy nikde neviděl. „Možná budete potřebovat další výpomoc.“

„Už jsem na to myslel.“ Aidan doplnil košík se slaným pečivem a postavil ho na bar. „Darcy si o tom promluví s pár lidmi.“

Jako na povel se z kuchyně ozval Darcyn zvučný hlas. Klela vynalézavě a od plic.

„Ty jsi pitomější než oslí prdel, takže nechápu, proč máš tak tvrdou palici, když v ní stejně nic není. Prázdná tykev místo hlavy a stejně nechutná.“

Trevor zpytavě naklonil hlavu, ale Aidan dál v klidu čepoval pivo. „Sestřička je trochu prudší povahy. Shawn ji provokuje už tím, že existuje.“

„Takže mrcha, jo? Já ti ukážu mrchu, ty pidlookej žabáku.“

Něco hlasitě bouchlo, pak se ozvalo vyjeknutí, další nadávky a nakonec z kuchyně vyběhla uzardělá Darcy s plným tácem v ruce.

„Brenno, tvůj manžel dostal ránu kastrole, a vůbec nechápu, jak si mohla inteligentní ženská vzít takového magora.“

„Doufám, že ten kastrol nebyl plný guláše, protože by ho byla škoda.“

„Nebyl. Lip tak zazvoní.“ Darcy pohodila hlavou, oddechla si, a jak se natočila k přepážce, uviděla Trevora.

Zlost jako mávnutím proutku zmizela, a třebaže se jí oči ještě leskly, ihned nasadila svůdný výraz. „Podívejme, kdo za námi za deštivého večera přišel.“ Zapředla jako kočka a přešla na konec baru. „Zvedl bys mi tu přepážku, zlato? Mám zrovna plné ruce.“

Půlku života byla zvyklá balancovat s tácy na jedné ruce, ale chtěla ho donutit k pohybu. Pak uznale zamručela, protože sklouzl ze stoličky a udělal, o co si řekla.

„Je fajn, když vás zachraňuje pohledný, silný muž.“

„Dej si pozor, Trevore, je to zmije maskovaná hezkou tvářičkou.“ To se ozval Shawn, který nesl jídlo lidem u baru.

„Řeči našeho opičáka vůbec neposlouchej.“ Ledově na bratra pohlédla přes rameno. „Rodiče měli měkké srdce a koupili ho kdysi od potulných cikánů. Škoda těch pár liber, co za něho museli dát, jestli chceš znát můj názor.“

Natočila bok a vydala se obsluhovat hosty.

„To bylo dobré,“ zamumlal Shawn. „Musela si to šetřit. Přeju dobrý večer, Treve, dáš si něco k jídlu?“

„Možná ten guláš. Prý se dneska povedl.“

„Jo.“ Naštvaně si promnul bouli na hlavě a pak pohledem zabloudil k mladíkovi, který už spustil živější melodii.

„Vybral sis dobrý večer. Connor dokáže hrát jako anděl nebo ďábel, záleží na náladě.“

„Ještě jsem neslyšel hrát tebe.“ Trevor se znovu posadil na stoličku. „Proslýchá se, že je to dobré jako ten guláš.“

„No, trochu mi to snad jde, ale to nám všem. Hudba už ke Gallagherům nějak patří.“

„Tak to bych ti radil, aby sis našel agenta.“

„Hm.“ Shawn se Trevorovi zadíval do očí. „Platíš mi za skladby docela slušně. A já ti věřím, protože vypadáš jako čestný chlap.“

„Dobrý agent by z nich vymáčkl víc.“

„Víc nepotřebuju.“ Shawn se ohlédl na Brennu. „Mám všechno.“

Trevor nechápavě zavrtěl hlavou a chopil se piva, co před něj postavil Aidan. „Finkle sice říkal, že nemáš smysl pro byznys, ale rozhodně nejsi tak omezený, jak si myslel. Bez urážky.“

„Neurážím se.“

Trevor sledoval Shawna přes okraj sklenice. „Finkle tvrdil, že jsi ho pořád mátl narážkami na nějakého dalšího investora, restaurátéra z Londýna.“

„Vážně?“ Shawnovi se pobaveně zaleskly oči. „Slyšíš to, Aidane? Víme snad o nějakém restaurátérovi z Londýna, který by se chtěl připojit k naší hospodě?“

Aidan si jazykem vyboulil tvář. „Mám pocit, že to pan Finkle párkrát nadhodil, i když nikdo takový nebyl. Ve skutečnosti,“ pokračoval po významné pauze, „jsme se mu to všichni pokoušeli vymluvit.“

„To jsem si myslel.“ Trevor se zatvářil uznale a zhluboka se napil. „Moc chytré.“

Pak zaslechl Darcyn jasný smích, a když se otočil, uviděl, jak hladí mladého Connora po hlavě. Nechala ruku na jeho vlasech a vzápětí se dala do zpěvu.

Byla to rychlá melodie s překotným textem. Trevor ji v newyorských hospodách nebo doma, když matka dostala chuť na irskou hudbu, slyšel mnohokrát. Ale nikdy takhle. Hlasem sytým jako víno se zlatými třpytkami.

Ve Finkleově zprávě byla i zmínka o Darcyně zpěvu. Finkle o něm vlastně básnil. Ale Trevor tomu nepřikládal zvláštní význam, protože jeho vedlejším zdrojem příjmů bylo nahrávací studio a často zažil, že byl zpěvák vynášen do nebe, a přitom si zasloužil leda vlažný potlesk.

Když teď Darcy poslouchal a pozoroval, musel uznat, že měl svému člověku o něco víc důvěřovat.

Při refrénu písně se Shawn opřel o barpult a přidal se k sestře. Darcy dál zpívala veselý text, a přitom se přesunula k Trevorovi, položila mu ruku na rameno a slova předříkala přímo bratrovi.

„Řeknu své mámě, až přijdu domů, že kluci dívkám nedají klid.“

Ne, pomyslel si Trevor, téhle kluci nikdy nedají pokoj. Dostal chuť ji popadnout za vlasy, ale ne tak hravě, jak se zpívalo v písni. Toužil si jich nabrat plné dlaně a pást se na ní.

Tisíce chlapů by asi reagovaly stejně. Tenhle fakt by se dal využít v podnikání, ale z osobního pohledu ho dráždil. Protože mu jeho žárlivost přišla směšná, raději se soustředil na obchodní stránku věci.

Píseň dozněla, Darcy se naklonila přes bar, popadla Shawna za límec a přitáhla si ho blíž, aby ho mlaskavě políbila. „Pako jedno,“ řekla láskyplně.

„Potvoro.“

„Tři ryby s hranolkama, dva guláše a dvě porce koláče. A teď mazej do kuchyně, kam patříš." Nepřítomně přejela rukou po Trevorově rameni a už mluvila na Aidana. „Tři pinty 65guinnessu a tři harpu, sklenici smithwicku a dvě koly. Jedna je pro Connora, takže zdarma. Nevadí?" otočila se k Trevorovi a upila mu trochu piva.

„Takže bereš objednávky?"

„Hm, od toho jsem tady."

„Tak ještě zazpívej."

„Do konce večera mě ještě určitě uslyšíš." Nakládala si na táč připravené pití.

„Ne, hned." Vytáhl z kapsy dvacetilibrovou bankovku a podržel ji v prstech. „Teď nějakou baladu."

Zadívala se na bankovku a pak zpět na jeho tvář. „To je slušné dýžko za jednu písničku."

„Jsem bohatý, nezapomeň."

„Na to se nedá zapomenout." Natáhla se pro peníze a pak přimhouřila oči, protože ucukl. „Nejdřív zpívej."

Měla chuť ho z hrdosti nebo na truc ignorovat, ale dvacet liber nebylo málo a zpěv ji nijak neobtěžoval. A tak se usmála, zvedla táč a dala se do zpěvu.

Dívky krásné, mladičké, co rozkvétáte z poupěte, hlídejte dobře krásu svou, ať vám pán vínek nesmete.

Connor se rychle přidal s doprovodem a trochu se začervenal, když mu s mrknutím oka přinesla kolu. Obsloužila i další hosty, a přitom dál vyzpěvovala o ztracené nevinosti. Hovor utichl a několik srdcí si povzdechlo. Protože si Trevor zaplatil, dívala se mu cestou pátky do očí a poslední sloku věnovala jemu.

Ozval se potlesk a Darcy se spokojeně usmála. Pak se jí v očích zalesklo a vytrhla Trevorovi bankovku z ruky.

„Za dvacku ti zazpívám, kolikrát budeš chtít." Odebrala z baru pivo, které Aidan načepoval, a šla ho roznést hostům.

„Kruci, já ti zazpívám i za polovinu," vykřikl někdo a do smíchu ostatních spustil „Biddy Mulligan".

„O víkendu přijede objednaná kapela," řekl Aidan.

„Přijdu si je poslechnout." Trevor sledoval Darcy, jak obešla pult a zmizela v kuchyni. „A vy tři někdy hrajete spolu?"

„Shawn, Darcy a já?" Občas na *ceili* a někdy i tady pro zábavu. Když jsem cestoval, vydělával jsem si hraním na jídlo. Ale bylo to dost krušné živobytí."

„Asi záleží na reklamě."

Trevor se zdržel ještě hodinku. Popíjel pivo, vychutnával dušené maso a poslouchal zdánlivě neúnavného Connora, jak hraje skladbu za skladbou.

Jednou se zvedl, aby přidržel dveře páru, z nichž každý držel na rameni spící dítě. To jen rodinky se vytrácely domů a pak ještě rybáři, kteří nejspíš brzy zrána museli vyrazit na moře.

Objednávky jídla kolem deváté ustávaly, ale pípa se otáčela naplno, když se rozhodl odejít.

„Tak už to balíte, šéfe?" zavolala Brenna.

„Jo. Leda že byste mi poradila, jaké vitamíny vás udrží patnáct hodin na nohou."

„To nejsou vitamíny." Naklonila se přes bar a vzala staříka, co tam hodiny vysedával, za šlachovitou ruku. „To tady moje skutečná láska, pan Riley, mi dává sílu."

Riley se zachechtal. „Tak mi dej ještě poslední pintu, zlatíčko, a pusť k tomu."

„Pivo vás bude něco stát, ale pusť máte zadarmo." Pohlédla ještě na Trevora. „Uvidíme se ráno."

„Půjčil bych si na chvilku sestru," oznámil Trevor Aidanovi a popadl Darcy za ruku, než mu stihla utéct. „Teď je s vyprovázením řada na tobě."

„Možná si na tebe udělám minutku čas." Odložila táč, nevšímala si toho, jak se Aidan mračí, a vyrazila ke dveřím.

Venku padal deštěk podobný jemnému oparu. Po zemi se z moře valily pruhy mlhy. Doléhal k nim zvuk vlnobití a lodní sirény, jak si nějaká bárka zarazila cestu nocí.

„Je chladno." Darcy přivřela oči a nastavila tvář dešti. „Takhle pozdě večer je ještě zima."

„Musí tě děsně bolet nohy." „Přiznávám, že by potřebovaly pořádnou masáž." „Tak pojď se mnou a já se o to postarám." Zadívala se na něho. „To je lákavá nabídka, ale mám ještě práci a pak se potřebuju vyspat."

Vzal ji za ruku a políbil jako už jednou předtím. „Ukaž se ráno zase v okně."

Líbilo se jí, jak jí srdce poskočilo a jak ji zašimralo v břiše. Věřila na zážitky a příjemné dojmy. Teď ale musela zachovat odstup a dál hrát podle pravidel.

„Možná to udělám," pomalu mu přejela prstem po tváři. „Pokud si na tebe zrovna vzpomenu."

„Tak to pojistíme." Objal ji, ale než ji k sobě přitiskl, zarazila ho její ruka na hrudi.

Tep se jí zrychlil ve vzrušujícím očekávání. Užívala si vůně deště, vlhké kůže i stisku pevných mužských paží. Už dlouho žádnému muži nedovolila, aby ji takhle objal.

Ale v tom to vězelo. Svolit musela ona. Byla to její volba, její první výzva a nálada. Považovala za důležité řídit tohle všechno a tím i muže, kterému dovolí dotýkat se jí.

Kdyby mu předala velení, mohla by snadno zapomenout, že tyhle příjemné pocity jsou jen přechodné.

Bylo bezpečnější jen ho trochu ochutnat a pak se rozhodnout, jestli opravdu stojí o víc. A tak mu přejela dlaní vzhůru po hrudníku, uchopila ho v týle, oči nechala otevřené a pak přitáhla jeho rty ke svým.

Dával si na čas, to musela uznat, nevrhl se na ni a nesnažil se jí jazykem vyndat mandle. Měl svůdné pohyby, pevné, sebevědomé, jen mírně útočné. Nebyl zdaleka tak nebezpečný, napadlo ji, což je možná škoda. Pak se víc naklonil, přešel jí prudce dlaněmi po zádech a rozevřel rty.

V mysli se jí zatmělo, stačila si pomyslet jen bože můj! Pak už nemyslela vůbec.

Měl chuť ji sníst zaživa, v několika soustech. Cítil, že právě to od muže čeká. Nenasytlost, horkost, zoufalství. To všechno v něm probouzela. Viděl to v lehce pohrdavém pohledu jejích očí, než ji k sobě přitáhl.

Postupoval tedy pomalu, ochutnával ji a sledoval, jak se mění její reakce od souhlasu k požitku. Kontroloval se, třebaže ho to otravovalo, a nechal se prostoupit její vůní. Pak ale potřeboval víc, musel si vzít víc, a také to udělal.

Někde na okraji mysli registroval změnu. Její napětí a jemné, pomalé odevzdávání, které se podobalo tichému dešti kolem.

Oba měli zavřené oči a docela zapomněli na vypočítavost.

Její ruka se mu přesunula do vlasů. Zvedla se k němu, přitlačila se mu k hrudi, ale to už ji poponášel, aby ji zády opřel o zeď hospody. Jedno srdce přehlušovalo druhé.

Odtáhl se, aby se vrátil do reality a popadl dech. Ona zůstala opřená a po dlouhém vydechnutí otevřela oči.

„To bylo hezké.“ O něco víc, než by pro ni bylo dobré. I přesto si olízla spodní ret, jako by ještě chtěla zachytit chuť polibku, a znovu tím rozbouřila jeho krev. „Co to zkusit ještě jednou?“

„To bych mohl.“

Tentokrát uchopil její tvář do dlaní a pak jimi zajel do vlasů, které stiskl v pěstích. Zaváhal a mučivě ustrnul centimetr od jejích rtů, až se oběma zrychlil dech.

„Doženeme jeden druhého k zoufalství.“

Vydala zvuk podobný spíš zasténání než smíchu. „Napadlo mě to samé. Tak můžeme začít hned.“ Vzala jeho spodní ret mezi zuby, jemně ho kousla a pak místo pohladila jazykem.

„Dobrý začátek,“ vydechl a rozdrtil svoje rty o její.

Hlava se jí okamžitě roztočila jako na veselém kolotoči. Každý nový pocit jí pronikal tělem - chuť, jeho pevné svaly, tlak vlhkého kamene do jejích zad a šimrání deště na kůži.

Toužila ho dohnat k naléhavé touze, oslabit ho a slyšet, jak prosí dřív než ona. Položila se do polibku a do té chvíle a ani netušila, že dává víc, než chtěla.

To on se zase odtáhl jako první. Musel. Jinak by ji brzy vlekl k autu a shodil na zadní sedadlo jako nějaký nezkontrolovaný puberták po prvním plese. Tolik ho vyvedla z rovnováhy jediným polibkem na chodníku před plnou hospodou.

„Budeme potřebovat víc soukromí,“ usoudil.

„Nakonec asi ano.“ Snažila se opět najít pevnou půdu pod nohama. „Ale prozatím to vzrušení stačí. Mám dojem, že se nám dnes nebude dobře spát. Ale to je fuk.“ Už klidněji si prohrábla vlasy a vytřepala z nich pár kapek vody. „Když jsem naposled políbila nějakého arnika, spala jsem pak klidně jako děcko.“

„Tak to je asi kompliment.“

„Jistě. Budu se těšit na další líbání s tebou, ale teď se musím vrátit a ty bys měl jít domů.“

Odvrátila se, ale ještě ji popadl za paži. Měla dojem, že by neodolala, kdyby poznal svoji výhodu a naléhal na ni. A tak jen koketně zavrtěla hlavou. „Buď hodný, Trevore. Jestli se tady ještě zdržím, Aidan mi udělá přednášku a zkazí náladu.“

„Chci tě hned, jak budeš mít volný večer.“

„Možná ti to dopřeju.“ Přátelsky ho plácla po ruce a pak rychle vklouzla do dveří.

překvapilo ho a otrávil zároveň, jak z toho byl rozechvělý. Musel se posadit do auta, chvíli poslouchat dešť a počkat, až se mu srdce i ruce uklidní. Věděl, co je touha po ženě, to bažení cítit ji v rukou a pod sebou. Byl si vědom i toho, že taková touha s sebou nesla jisté riziko a zranitelnost.

Ale cokoli chtěl nebo potřeboval od Darcy Gallagherové, bylo nějak jiné než to, co poznal dřív.

Ona byla jiná, připustil a zamračil se na hospodu, než konečně nastartoval. Sexy, sobecká, svůdná. Znal i jiné ženy s takovými vlastnostmi, ale žádná je tak otevřeně nepřiznávala.

Hrála si s ním a ani to nezastírala. Musel ji za to obdivovat. Ale i za to, že si uvědomovala, že i on s ní hraje podobnou hru.

Bude fascinující sledovat, kdo nakonec vyhraje a kolik kol bude zápas mít.

Uvolnil se, protože měl dojem, že ji zvládl. Usmál se a vyrazil po hrbolaté cestě k domovu. Bože, že se mu ale líbila. Nevzpomínal si, jestli někdy potkal ženu, která by ho vzrušila, zaměstnala jeho mysl a pobavila zároveň.

I kdyby ho fyzicky nepřitahovala, pořád by si užíval její společnosti a bavil by se jejím přímým uvažováním.

Takhle bude mít možnost prozkoumat jeden krásný nový svět, romanticky řečeno. A jaká to byla úleva vědět už před intimním sblížením, že obě strany hledají hlavně uspokojení a dobrou společnost.

Pracovní stránka jejich vztahu se zdála celkem prostá. Hospoda sice patřila Darcy stejně jako jejím bratrům, ale Trevor zatím vždy jednal s Aidanem a hodlal v tom pokračovat.

Pak tu byl ten její hlas, docela jiná a velmi zajímavá věc. Už měl několik nápadů, které chtěl nechat uzrát, než je s ní prodebatuje. Věřil, že se v téhle oblasti nechá vést jeho zkušenostmi a nakonec i přesvědčit.

Záleželo jí na penězích a toužila žít trochu stylově. V tom by jí určitě mohl pomoci. Nakonec jde hlavně o zisk, řekla mu tehdy na pláži. Znal způsob, jak by mohli zbohatnout oba. Za písničku. Zajel na příjezdovou cestu u svého domku, spokojený, jak pěkně zatím tráví čas v Irsku a kolik má úspěchů. Vystoupil, ze zvyku zamkl auto a ve světle od vchodu kráčel mlhou k zahradní brance. Netušil, co ho přimělo zvednout hlavu a zadívat se do horního okna. Ale šok, který zažil, se podobal blesku, co projel celým jeho tělem od hlavy k patám. Ze všeho nejdřív pomyslel na Darcy, jak stála v okně, když ji poprvé spatřil. To zažil podobné leknutí, ovšem plné touhy. Tato žena, zarámovaná oknem, byla také krásná. Jen měla vlasy světlé jako ta mlha kolem. Věděl, že její oči, i když v přítmí barvu neviděl, jsou zelené jako bouřící moře. Přestože byla už tři století po smrti. Upřeně se na ni díval, když procházel brankou. Zahlédl osamělou slzu, stékající po její tváři. Srdce mu bušilo jako kovadlina. Rychle prošel mezi deštěm zmáčenými květinami a ještě si uvědomil jemné cinkání zvonkohry ve větru. Vzduch ztěžkl vlhkou vůní a jemnými tóny. Odemkl a rozrazil dveře. Z domu se nic neozývalo. Venkovní osvětlení vrhalo na dřevěnou podlahu dlouhé stíny. Trevor s klíči v ruce vyběhl po schodech nahoru. Zastavil se na prahu ložnice, zhluboka se nadechl a rozsvítil. Nečekal, že by tam stále byla. Iluze přece za světla mizí. Ale když světlo zaplavilo místnost, s prudkým syknutím z něho vyrazil zadržovaný dech. Stála tam otočená k němu a rukama se objímala v pase. Jemně zlaté vlasy jí splývaly po ramenou v jednoduchých šedých šatech se sukní až po kotníky. Stříbřitá slza jí usychala na tváři. „Proč mrháme tím, co je v nás skryté? Proč tak dlouho trvá, než to pochopíme?“ Hlas sejí po Irsku vlnil a překvapil ho víc než její zjevení. „Kdo...?“ Samozřejmě věděl, kdo je, a taková otázka neměla smysl. „Co tady děláte?“ „Vždycky je příjemnější čekat doma. A já čekám moc dlouho. On myslí, že jste ten poslední. Mám obavy, jestli se nespětl, když se tomu tak silně bráníte.“ Neskutečné. Člověk si přece nemůže povídat s duchem. Někdo si s ním z nějakého důvodu hrál a bylo na čase to ukončit. Přesl k ní a natáhl se k její paži. Ruka skrz ni prošla, jako by její tělo tvořil kouř. Klíče mu vyklouzly z ochablých prstů a cinkly na podlaze. „Je tak těžké uvěřit, že existují věci, na které si nemůžeme sáhnout?“ řekla to laskavě, protože věděla, co znamená bojovat proti své víře. Mohla mu dovolit, aby se dotkl těla, jaké měla dřív, ale to by pro něj nemělo význam. „Už dávno to víte v hloubi duše a srdce. Jen to musíte dovolit své mysli.“ „Potřebuju si sednout.“ Prudce se svezl na okraj postele. „Zdalo se mi o vás.“ Poprvé se usmála. Pobaveně i soucitně. „Já o tom vím. Je dávno předurčené, že v tuhle dobu přijdete na tohle místo.“ „Osudem?“ „To slovo nemáte rád, nutí vás bít na poplach.“ Zavrtěla hlavou. „Osud nás jen cestou zavádí na určitá místa. Jak se tady a teď zachováte, bude jen na vás. I volba na konci té cesty. I já jsem si vybrala.“ „Vážně?“ „Ano. Udělala jsem, co jsem považovala za správné.“ Její zpěvavý hlas zbarvila rozmrzelost. „Nic se tím nenapravilo, ale musela jsem udělat, co bylo třeba. Můj muž byl dobrý a laskavý člověk. Měli jsme děti, které byly potěšením mého života, a spokojený domov.“ „Milovala jste ho?“ „Ale ano, po čase ano. Byl to takový klidný, příjemný cit, on si ani víc nepřál. Ale horkost a touhu jsem cítila pro jiného. Tak jsem totiž vnímala svou lásku ke Carrickovi, víte? Ze je jako oheň, který vysoko vyšlehne a všechno stráví, až zbyde jen popel. A v tom jsem se mýlila.“ Obrátila se, jako by chtěla vyhlédnout z okna někam daleko za děšť. „Zmýlila jsem se,“ opakovala. „Jsem připoutaná k tomuto místu dlouhý čas, trávím tu spousty osamělých hodin, a přesto ve mně zůstal ten žár lásky, její bolest i radost. Láska se tak snadno skryje za vášeň, že není k rozeznání.“ „Lidé říkají, že se jedno lehce splete s druhým.“ „Obojí je pravda. Pokud jde o mě, já jsem se toho žáru vždycky bála, i když jsem po něm toužila. A při tom strachu jsem neuměla v plamenech rozeznat poklad, který tam na mě čeká.“ „Já vím, co je vášeň, ale lásku jsem nepoznal. Přesto jsem ve všech ženách vždycky hledal vás.“ Znovu se mu zadívala do očí. „Ještě jste nepochopil, co hledáte, ale věřím, že to brzy přijde. Blíží se rozuzlení, jedním nebo druhým způsobem. Dobře zvažujte, co chcete vybudovat, a pak se rozhodnete správně.“ „Já vím...“ Ale už se vytrácela. Vyskočil a chtěl se no ní natahnout. „Počkejte. Kruci!“ Když osaměl, snažil se Z zdolat nervozitu, ale nijak to nepomáhalo. Probaha, jak mohl něco takového strávit? Sny, magii a duchy. Neviděl nic solidního, čeho by se chytil. Dokonce nic uvěřitelného. Jenže on už dávno uvěřil, a to ho děsilo nejvíc.

kapitola 6

„Dneska ráno vypadáš nějak strhané.“

Trevor se napil kávy, kterou si s sebou přinesl na staveniště, a vyslal k Brenně vražedný pohled. „Ticho.“ Pobaveně se ušklíbla. Už ho trochu znala a jeho štekání jí zvlášť nevadilo. Když chce takový člověk opravdu rafnout, nevaruje vás předem.

„A protivný k tomu. Tak to ti necháme donést houpací křeslo a slunečník, aby sis mohl dát šlofíka.“

Usrkl zase trochu kávy. „Už jsi někdy viděla míchačku zevnitř?“

„V tomhle stavu bych tě přeprala jednou rukou. Ale vážně, proč si kafe nevypiješ v klidu v kuchyni?“

„Staveniště mě vždycky rozveselí.“

„Mě taky.“ Rozhlédla se po vyrovnaném nářadí, stavebních strojích a chlapech, co se jen tak hecovali urážkami.

„Jsme divní, co? Táta se dneska vydal něco opravit známým, takže jsem ráda, že jsi tady ty a máš chuť se z toho smutku dostat prací.“

„Já nejsem smutný.“

„No tak ze zamyšlení. Taky si nějaký ten splín ráda užiju. I když většinou bych radši někoho majzla a měla pokoj.“ „Shawn musí mít zajímavý život.“

„To je moje zlatíčko. Pokud to jde, snažím se ho ušetřit nepříjemností.“

„Nepříjemnosti,“ zamumlal Trevor, „to jsou zabijáci.“

Přikývla. Dnes ráno nepůsobil chladně a odtažitě. Brala ho jako muže, který takovou masku nosí, dokud nemá pocit, že tomu druhému může plně důvěřovat.

Potěšilo ji, že už spolu tuhle hranici překročili. „Měla bych ti oznámit, že dneska provedeme kontrolu nového potrubí ze studně a do septiku. Všechno šlape podle plánu a večer se to může zasypat.“

Vedla ho dál, aby se sám mohl přesvědčit, jak pokročili. Země byla rozmočená celonočním deštěm, který jí i teď smáčel čepici a stříbrnou brož v podobě víly, kterou na ní nosila. Dřepla si nad výkopem. Pach bláta, mužů a benzínu jí dělal nesmírně dobře. „Jak vidíš, použili jsme materiál, který jsi chtěl, a myslím, že to dobře drží. Minulou zimu jsme s tátou museli opravovat prasklé odpadní potrubí, a to byl zážitek, který bych si v blízké budoucnosti nechtěla zopakovat.“

„Tohle vydrží.“ Také si dřepl a rozhlédl se po okolí. Uměl si jasně představit podlouhlou budovu nové scény, kamenné průčelí, aby ladilo s hospodou, a trámy z hrubého, tmavého dřeva. Kouzelné, ale prosté. Jen materiály a postupy stavby budou odpovídat nejmodernějším technologiím.

Takový byl přece jeho sen. Vzáít v úvahu, co už existuje, respektovat to a možná zhodnotit, a přitom využít novinky, které mezitím člověk vymyslel. Proto sem přijel, aby zanechal stopu po jménu Magee na místě, odkud pocházeli. Jeho cíle neměly nic společného s legendami a pohlednými duchy.

Probral se a všiml si, jak ho Brenna tiše pozoruje. „Promiň, zamyslel jsem se.“

Vypadal zmateně a trochu našťavaně. Zaváhala. Vždyť se blíž znali teprve pár dní. „Jestli ti dělá starosti něco ohledně práce, snad bych ti mohla nějak pomoci. Nakonec mě za to platíš. Jestli je to něco osobního, vyslechnu tě taky.“

„Bude to trochu od obojího. Díky, ale ještě to trochu promyslím sám.“

„Mně se nejlíp přemýšlí, když si u toho zaměstnám ruce.“

„Dobrá rada.“ Narovnal se. „Jdeme pracovat.“

* * *

Byla to tvrdá, špinavá práce, v jaké by na rozdíl od něj málokdo našel zalíbení. Blátivou plochu museli pokrýt dřevěnými deskami, aby se pneumatiky a nohy při přepravě materiálu nebořily. Sám pomáhal přenášet materiál a pak postál pod plachtou, kde pracovali instalatéri, a poslouchal, jak déšť pleská do látky nad jejich hlavami.

Vypil galon kávy a pomalu se opět začínal cítit jako člověk.

Brenna měla pravdu, uvědomil si. Když se chlap zaměstná, problémy se odsunou někam do koutku mysli. On už přijde na to, co se děje a jak se s tím vyrovnat, pokud se u toho bude zabývat něčím jiným. To bude rozhodně efektivnější než plané smutnění. Promočený, špinavý, ale v mnohem lepší náladě si hodil na rameno další prkno. Náhle ho překvapilo nervózní šimrání na páteři až vzhůru ke krku. A stejně jako předešlou noc ho něco přimělo pohlédnout vzhůru k oknům. Stála tam Darcy a pozorovala ho skrze záclonu deště. Neusmívala se, ani on ne. V jejich upřeném pohledu byla jasná, primitivní erotika, jako když nahá kůže klouže po kůži. Lehký flirt toho prvního rána někam zmizel, stejně jako promyšlená hra na svádění, které se poddali později.

Žár touhy. Ano, věděl přesně, o čem Gwen mluvila, když teď v dešti pozoroval ženu, kterou sotva znal.

Znal ji tak málo, ale už ji potřeboval znát víc. A bylo mu jedno, jak rychle tenhle oheň vyhoří. Pocítil nelibost, že je tak snadno manipulovatelný svými pudy. Nadhodil si prkno na rameni a šel s ním k tesařům.

Když ho nutkání přece jen donutilo znovu se ohlédnout k oknu hospody, byla pryč.

chovala se jakoby nic. Jako by mezi nimi takhle jasná zpráva nepřelétla. Když Trevor vešel do hospody, aby se osušil a dal si oběd, klidně vzhledla od stolu, kde brala objednávky, a vůbec nevypadla z rytmu. Bylo to obdivuhodné a rozčilující. Ještě nepoznal ženu, která by v něm tak snadno probudila protichůdné emoce. Na oběd dnes přišlo méně hostů. Počasí asi udrželo turisty v hotelových pokojích. Věděl, že je to schválnost, ale vybral si stůl v části lokálu, kterou měla na starost Sinead. Aspoň uvidí, jaký další tah Darcy v téhle šachové partii vymyslí.

Chytré, napadlo ji, když si všimla jeho strategie. I když bude mít pomalejší obsluhu, byl to bod pro něj. Byla na radě, aby udělala krok dopředu, anebo se stáhla. Ale vždycky existují i úkroky stranou, napadlo ji, když si brala spropitné z jednoho právě uvolněného stolu.

„To je ale psí počasí, co, Trevore?“ zavolala přes celou místnost, zatímco sbírala špinavé nádoby.

„To je.“

„Musíme být otužilí. Ale mám dojem, že za takového dne bys byl radši ve své nóbl newyorské kanceláři.“

Bavil se, a tak si opřel kotník o koleno druhé nohy. „Je mi fajn tam, kde jsem. Tobě ne?“

„Když jsem lady, chci být jinde, a naopak. Jsem nevypočitatelná ženská.“ Vytáhla notýsek a s úsměvem přešla k novým hostům. „Tak co byste si dneska dali?“

Sepsala objednávky od dvou stolků, zanesla je Shawnovi a vrátila se s pitím, dřív než Sinead dorazila k Trevorovi. Všiml si, jak se Darcy ušklíbala.

Objednal si jen misku polévky a počkal, až se Darcy vrátí s další várkou jídla. „Potřeboval bych trochu prozkoumat okolí a dnešek mi přijde jako vhodná doba. Nechtěla bys mi dělat průvodkyni?“

„To je hezké, že sis na mě vzpomněl, ale nebudu na to mít čas.“

„Taky mám volno jen dvě hodiny. Co kdybych si, Aidane, vypůjčil tvoji sestru mezi směnami?“ „Do pěti si může dělat, co chce.“

„Tak vypůjčil, jo?“ Darcy se krátce zasmála. „Tak to ne. Ale kdybys měl zájem najmout si mě jako průvodkyni, mohli bychom se domluvit na rozumném honoráři.“

„Pět liber na hodinu.“

Sladce přimhouřila oči. „Řekla jsem na rozumném. Deset, a možná si čas najdu.“ „Chamtivá ženská.“

„Skrblíku,“ vrátila mu to a několik hostů se zachechtalo.

„Tak deset, ale to musíš být dobrá.“

„Drahousku,“ zatřepala řasami, „žádný chlap o mně nikdy nic jiného neřekl.“

Zamířila do kuchyně a Trevor se pustil do polévky, co před něj postavila Sinead. Zdálo se, že oba dva dohoda uspokojila.

musela se trochu vylepšit. Nebylo by normální, kdyby si neopravila rtěnku, neoživila parfém, nepřečesala vlasy a nenašla vhodné oblečení. Nakonec se rozhodla, že světle zelená košile, černá vesta a kalhoty pro kratší výlet postačí.

Američani, aspoň podle její zkušenosti, byli posedlí ježděním po irských silnicích za každého počasí, jako by v životě neviděli zelenou louku.

Kvůli dešti si vlasy raději stáhla černou gumičkou a hodila na sebe bundu. Pak sešla dolů do přízemí.

Byla zvyklá nechávat na sebe muže čekat.

Shawn si při úklidu po polední směně pískal. Překvapilo ji, že tam Trevor netrpělivě nepřechází s hrnkem kávy, na níž byl, jak se zdálo, závislý.

„Trevor čeká v lokále?“

„To nevím. Slyšel jsem, jak říká Brenně, že si musí někam zavolat. To bylo předtím, než sis šla nahoru opravit válečné maskování.“

Jeho poznámka jí nestála za odpověď, zašla tedy do lokálu, ale zastihla tam jen Aidana, který se právě chystal zamknout.

„Tys Trevora vyhodil a nechal čekat v autě?“

„Co? Trevora? Ne. Povídal, že jde něco vyřídit.“

To ji šokovalo až po konečky nalakovaných nehtů na nohou. „On odešel?“

„Myslím, že bude hned zpátky. Tak když jsi tady, zamkni za mě. A nezapomeň se vrátit včas.“

„Ale...“ Nic jiného ze sebe nevypravila a Aidan na to ani nečekal a zmizel.

Ona nikdy nečekala. Nebylo přece správné, že přišla nachystaná a žádný muž nepřechází kolem a nesleduje hodinky. To úplně kazilo atmosféru.

Celá zmatená se chtěla vydat zpátky do svého bytu v patře a schůzku pustit z hlavy, když do dveří vešel deštěm zmáčený Trevor.

„Fajn, už jsi tu. Omlouvám se, něco mě zdrželo.“ Stál v otevřených dveřích a usmíval se. Její nechápavý a otrávený výraz byl přesně to, co očekával. Tušil, že na ni zatím každý netrpělivě čekal, než mu předvede to správné entré.

Takže jsi na tahu, kočko, pomyslel si.

„Můj čas je drahý, jestli ten tvůj ne.“ Prošla kolem něho ven a cestou ho sežehla pohledem.

„Čas je vždycky problém." Stál tam tak, aby ji chránil před deštěm, než zamkne hospodu. „Každý se ho snaží dohonit. Mně jde jen o pár hodin, kdy nebudu muset zvedat telefony a odpovídat na otázky."

„Tak to se tě radši na nic nezeptám."

Vedl ji k autu a přidržel jí dveře. Pak přemýšlel, jak dlouho asi zůstane našťvaná, a šel si sednout za volant.

„Myslím, že to vezmeme na sever, pak chvíli po pobřežní silnici a pak... se uvidí."

„Ty držíš volant a peněženku."

Vyjel od chodníku. „Každý tvrdí, že ztratit se v Irsku má svoje kouzlo."

„Mám dojem, že pro ty, co chtějí dojet na konkrétní místo, to zase tak kouzelné nebude." „O to mi teď našťestí nejde."

Darcy se pohodlně usadila. Byl to luxusní, prostorný vůz z půjčovny, který draze voněl. A nechat se v něm vozit hezkým mužem ji zas tolik neobtěžovalo. Zvláště když jí za to ještě platil.

„Ty jsi ale typ, který vždycky zná cíl, než vyrazí."

„Spíš účel," opravil ji. „To je trochu jiné."

„Dneska si chceš prohlédnout okolí, zjistit, jací lidé by mohli chodit do tvého hudebního divadla a jak se tam dostanou."

„To je jedna věc. A druhá je strávit trochu času s tebou."

„Takže jsi to chytrě spojil. Když pojeděš tudy dál," pokračovala, „dostaneš se do Dungarvanu. Po pobřežní silnici do Waterford City a severní cestou do hor."

„A kam bys chtěla jet ty?"

„Já se jen vezu, nebo ne? Turisté se rádi zastavují v An Rinn mezi Ardmorem a Dungarvanem. To je malá rybářská vesnice, kde se pořád mluví irsky. Nic dalšího tam není, snad jen výhled z útesů a na hory, ale turisté žasnou, že se tam starý jazyk používá v běžném styku."

„Ty mluvíš irsky?"

„Trochu, ale na pořádný rozhovor to nedá." „Je škoda, že takové věci mizí."

„Vidíš to sentimentálně. Nakonec jde hlavně o to, že angličtina je prostě jednodušší. V Paříži jsem vždycky našla někoho, s kým se dalo domluvit anglicky. S irštinou bych asi nepochodila."

„Necítíš sentiment k irské kultuře?"

„A co ty k americké?"

„Ne," řekl po chvíli, „beru ji jako samozřejmost."

„Tak vidíš." Sledovala déšť a sedavé světlo, které jím chvílemi pronikalo. „Výjasní se. Možná uvidíme duhu, jestli máš takové věci rád."

„Mám. Pověz, co se ti na Ardmoru nejvíc líbí. A vůbec na kraji, kde žiješ."

„Na Ardmoru?" Nepamatovala se, že by se jí někdo na něco podobného zeptal, ale odpověď znala hned. „Moře. Jeho nálady a vůně a jak je cítit ve vzduchu. Jemně za tichého rána a děsivě během bouří."

„A jeho zvuky," zašeptal. „Jako tlukoucí srdce."

„To je poetické. Něco takového bych čekala spíš od Shawna než od tebe."

„Třetí fáze legendy. Safíry ze srdce oceánu."

„Aha." Líbilo se jí, že pomyslel na legendu. Poslední dobou o ní také musela často přemýšlet. „Nechala je proměnit v květiny, za které se jídlo pro rodinu nekoupí. Hrdost je hezká věc, ale nesmí člověka moc stát."

„Ty bys vyměnila hrdost za hezké věci?"

„To asi ne." Šibalsky na něho pohlédla. „Našla bych způsob, jak si nechat obojí."

Pokud by to někdo zvládl, tak opravdu jen ona. Proč ho to ale tak rozčilovalo?

Slunce už vykukovalo z mraků a lesklo se v dešťových kapkách a světlo se začalo podobat vnitřku perlové lastury. Z kouzelných barev na obloze vznikly hned tři samostatné duhové oblouky. Trevor měl dojem, že vzduch doslova rozkvétal jako prostý jemný květ.

Užasle zastavil uprostřed silnice a zadíval se na trojitou duhu na modrém plátně oblohy.

Darcy víc zajímal pohled na něj. Jako by na chvíli odložil svůj štít. A pod ním, pod tou sofistikovanou chladnou maskou, uviděla něhu, kterou vůbec nečekala. Dojalo ji, jak mu září oči při pohledu na hezké triky světla a vody v oblacích.

Když se k ní zase otočil a oslnivě se usmál, dala na instinkt. Naklonila se, vzala jeho tvář do ruky a lehce, přátelsky ho políbila.

„Pusa pro štěstí," řekla a zase se pohodlně posadila. „Polibek, duha a štěstí, to musí nějak souviset."

„Ale jestli ne, mělo by to tak být. Uvidíme, kam nás dovedou. Ty duhy," dodal, když tázavě povytáhla obočí.

„Kam vedou polibky, to asi vím. A poslední dobou jsem na ně měl štěstí."

Odbočil na úzkou, špatně značenou cestu. Tady dál od pobřeží se prostíraly zelené pastviny. Šedé linky kamenných zdí a tmavší zeleň starých stromů je měnily v pohádkové pohlednice. Trevor zahlédl chalupu podobnou té na Vílím kopci, s bělavými stěnami a doškovou střechou, a také pár ovcí, rozestých jako bílé obláčky na zeleném podkladu.

A nad tím vším se stále klenuly tři barevné oblouky.

Otevřel střechu a usmál se, jak Darcy zaklela, když dovnitř proniklo pár kapek vody. Zavoněly svěže a čistě a dodaly něco prázakladního k vůni její pleti.

Pak se cesta začala zvedat a Trevor uviděl přísné šedé ruiny proti bělavému nebi. Jen tři stěny pevnosti ještě stály, poslední se rozpadla. Ale i to, co zbývalo, působilo v tichém kraji jako vzpurné memento válek, moci a dávných vizí.

Zajel na kraj cesty a zastavil. „Pojďme se tam podívat.“

„Na co? Trevore, je to jen zbořenina. Takovou rozpadlou pevnost tady najdeš za každým rohem. Jestli tě zajímají tyhle věci, tak v Ardmoru máš lepší katedrálu.“

„Tahle je tady a my zrovna taky.“ Natáhl se přes ni, aby jí otevřel dveře. „Na takové věci se sem přece lidi jezdí koukat.“

„Turisti, co neumějí ocenit dovolenou u pěkného bazénu a v pěti hvězdičkové restauraci.“ Trochu zavrčela, ale vystoupila a s povzdechem se vydala v jeho stopách. „Zase jedna pevnost rozbořená cromwelliány, protože ty bourání a vypalování zvlášť bavilo.“

Ve vlhké trávě ocenila, že ji napadlo vzít si kozačky. A protože dobře věděla, co po sobě ovce a krávy na loukách nechávají, dávala si pozor na každý krok.

„Žádný nápis nebo označení, nic. Jen tady tak stojí.“

Darcy naklonila hlavu ke straně a rozhodla se spíš bavit než zlobit. „A co jiného by to mělo dělat?“

Položil ruku najeden z kamenů a zadíval se do výšky. „Kolik lidí asi muselo tohle stavět? Jak dlouho jim to trvalo? Kdo to nařídil a proč? Pro úkryt a na obranu.“

Vešel dovnitř a Darcy za ním.

Vysoká tráva pronikala všude mezi spadlými kameny. Stěny, odhalené působením živlů, byly po poslední bouři vlhké. Trevor pohledem stavitele rozeznával, kde byla jednotlivá patra budovy, a užasl nad tloušťkou prasklých dřevěných trámů.

„Musela tady být pěkná zima a smrad,“ poznamenala Darcy.

Světla přibývalo, ale nad hlavou ještě stále viděli duhu. „Kde je tvůj smysl pro romantiku?“

„Pochybuju, že ženy, co tu mezi rozením dětí musely vařit a uklízet, nějakou romantiku viděly. Šlo jim spíš o přežití.“

„Ale dokázaly to. Tohle vydrželo. Země přežila. Tohle je kouzlo, které sem lidi láká a které ty už nevidíš, když tady žiješ.“

„To je historie, ne kouzla.“

„Obojí. Proto jsem přijel, něco takového tady chci postavit.“ „Tak to jsou velké ambice.“ „Proč mít malé?“

„V tomhle s tebou souhlasím. A když to zahrnuje i Gallagherův podnik, vynasnažím se ti v tom pomáhat.“ „O tom bych si s tebou taky chtěl promluvit. Ale jindy.“ „Proč ne hned?“

„Protože teď potřebuju ještě něco dalšího pro štěstí.“

Vzal ji za ruce a propletl si s ní prsty. Tentokrát ji k sobě nepřitáhl, ale sám přistoupil blíž. „Ve starobylém hradu pod trojitou duhou to musí znamenat veliké štěstí.“

„Nějak si to pleteš. Štěstí přece čeká na konci duhy.“

„Risknu to takhle.“ Dotkl se rty jejích rtů, jemně a přátelsky jako ona předtím. Líbilo se mu, jak jí pobaveně zazářily oči, a zkusil to znova, o něco pevněji a vášnivěji.

„Taky jsem slyšel, že do třetice všeho dobrého,“ zašeptal a znovu si vzal její ústa. Prudce, horce, divoce. Ta náhlá proměna je oba měla otestovat.

Reagovala, jako by to věděla předem a čekala na to. Mírně rozevřela rty, ne odevzdaně, spíš žádostivě. Stejná síla, stejná touha. Jejich spojené prsty utvořily pevnou pěst a jeden tak držel druhého, aby se jejich ruce nemohly slepě natáhnout po dalším.

Srdce jí prudce zabušilo a ještě prohloubilo jeho vzrušení.

Potěšilo ji i zarazilo, že to opět může být tak pekelně silné jako poprvé. Krev jí bouřila a toužila po uvolnění.

Bože, jak moc by se chtěla na té vlně svézt, i kdyby riskovala, že z toho vyjde poznamenaná.

Třeba hned na místě. Co záleželo na tom, kde jsou, kdo jsou a proč se to zdá najednou tak správné?

Když jeho rty polevily a zabloudily k jejímu spánku a do vlasů, rozechvěla se. Tak sladké jí to gesto po vášnivě chvíli připadalo. Ale s ním se vrátila i opatrnost.

„Jestli takové věci pod duhou přinášejí štěstí,“ ozvala se, „máme ho zajištěné na zbytek života.“

Zasmál by se tomu nebo taky zavtipkoval, kdyby v sobě nepocítil něco komplikovaného, co se šikovně schovávalo za prostou živočišnou touhu. „Kolikrát ses cítila tak jako teď?“

Než mohla odpovědět, pustil její ruku a odstrčil ji od sebe, aby si viděli do očí. „Na rovinu. Kolikrát v životě jsi cítila něco takového jako teď?“

Mohla by zalhat. Měla dobře nacvičené neškodné vhodné výmluvy. Ale jen pokud na nich nezáleželo. Díval se na ni upřeně a snad i trochu rozzlobeně. Nemohla mu to vyčítat. „Mám dojem že nikdy, kromě minulého večera.“

„Ani já ne. Ani já ne,“ opakoval a pustil ji, aby se mohl projít kolem. „O tom je třeba popřemýšlet.“

„Trevore, oba víme, že čím větší požár, tím rychleji všechno shoří a vychladne.“ ,

„Možná." Vzpomněl si na Gwen a její slova. „Ale s tím budeme předem počítat."
„To ano." Stejně jako oba počítali s tím, že se nedokážou zamilovat. Měl pravdu, uvědomila si. Byli pěkně smutný pár. „Ano. Počítáme i s tím, že se spolu vyspíme, ale některé věci to trochu zkomplikuje. Obchodní záležitosti." „Obchod by se do toho neměl míchat." „Ne, neměl. Ale když už spolupracujeme a jde o vzájemně výhodný projekt, který zahrnuje i moji rodinu, je třeba si něco ujasnit, než skončíme v posteli. Chci tě, ale mám pár podmínek." „Co? To snad uzavřeme kontrakt?" „Tak formální to být nemusí a odpusť si ten tón. Jsi jen našťvaný, že se tolik řídíš klínem. Zaskočilo tě to."
„Dohodneme se, že to naprosto oddělíme od našeho podnikání."
„Ano. Jak jsi řekl, je třeba to uvážit. Možná si myslíš, že se vyspím s každým, kdo se mi zalíbí." Mluvila klidně, když se zase otočil. „Ale ve skutečnosti to nedělám. Jsem opatrná a vybírám a k muži musím něco cítit a on mě musí trochu chápat, než si ho odvedu do ložnice."
„Darcy, tohle jsem věděl už po první hodině s tebou. Taky jsem vybíravý." Přešel zpět k ní. „Líbíš se mi a začínám ti trochu rozumět. Takže až přijde čas, odvedeme do ložnice jeden druhého."
Uvolněně se usmála. „Mám dojem, že jsme si právě vážně promluvili. Asi by se to nemělo stát zvykem, aby nás to nezačalo děsit. Je mi to líto, ale už mě musíš zavézt zpátky."
Vztáhla k němu ruku.
„Příště se projedeme po pobřeží."
„Příště mě vezmeš na večeri při svíčkách, koupíš šampaňské a políbíš mi ruku jako předtím." Zvedla hlavu, když přecházeli louku, a všimla si posledních zbytků duhy. „Ale cestou to můžeme vzít klidně po pobřeží."
„To zní jako dohoda. Tak si domluv volný večer."
„Začnu na tom pracovat."

kapitola 7

Teplé, suché počasí vrátilo obloze i moři jasnou modř přicházejícího léta. Bílá oblaka působila neškodně a ardmorské květiny sály slunce jako déšť. Okrouhlá věž vrhala dlouhý, štíhlý stín na hroby, které strážila. A vánek z vysokých útesů čeřil hladinu moře i vodu ve světcově studni.
Muži ve vesnici už pracovali v krátkých rukávech a paže měli zarudlé. Trevor sledoval, jak skelet jeho nové budovy mění tvar a obaluje se trámy a kameny jako svaly.
S postupem prací se množilo i publikum. Starý pan Riley chodil každý den na staveniště přesně na desátou, že by si podle něho mohli řídit hodinky. Pokaždé si přinesl skládací stoličku, oči si stínil čepicí a popíjel čaj z termosky. Vysedával, sledoval dělníky, občas si zdíml a přesně v jednu vstal a odšoural se na oběd k jedné ze svých pravnuček.
Dost často se k němu připojil nějaký kamarád a pak společně debatovali o stavbě nebo hráli dámu. Trevor ho začal považovat za maskota projektu.
Občas dorazily nějaké děti a posadily se kolem dědy do kruhu. Velkýma očima napjatě sledovaly, jak jsou na zdech usazovány kovové překlady.
Tyhle akce si občas vysloužily jejich hlasitý potlesk.
„Pravnucci pana Rileyho a jeho kamarádi," ozvala se Brenna, když Trevor projevil obavy, aby se jim na stavbě něco nestalo. „Ti nepůjdou blíž než k jeho židli."
„Pravnucci? Tak to je asi vážně tak starý, jak vypadá."
„Minulou zimu oslavil sto dva let. Rileyovi mají v rodě dlouhověkost, i když jeho otec se prý dožil jen necelých šestadevadesáti, ať je mu země lehká."
„Neskutečné. A kolik těch pravnoučat vlastně má?"
„No, tak počkej. Patnáct. Ne, šestnáct, protože v zimě se narodilo další, jestli dobře počítám. Ale ne všichni žijí tady v kraji."
„Šestnáct pravnoučat? Bože můj!"
„Měl osm dětí a šest jich ještě žije. A od nich skoro třicet vnoučat. Dál už se to skoro nedá spočítat. Ale dva jeho vnuci a manžel jedné vnučky pracují ve tvém týmu."
„Jak jinak."
„Každou neděli po mši ale chodí na hrob své ženy, jistě Lizzie Rileyové, se kterou prožil padesát let. Bere si s sebou tu rezavou stoličku, sedne si tam a dvě hodiny jí vypráví, co je v rodině a ve vesnici nového."
„A jak dlouho už je po smrti?"
„Asi tak dvacet let."
Sedmdesát roků věrný jedné ženě. Neskutečné, pomyslel si, a dojemné. Pro některé lidi nejspíš to pravé.
„Je to drahoušek, náš pan Riley," dodala Brenna. „Hej, Declane, dávej pozor s tím prknem, než někoho praštíš do kebuly."
Zavrtěla hlavou a šla chytit jeden z krajů prkna.

Trevor chtěl vyrazit za ní. To odpoledne měl v plánu co nejvíc pracovat, ale všiml si, jak zvuk míchaček, kompresorů a stříkacích pistolí nadchl mladé publikum. Děda na stoličce vedle nich klidně popíjel čaj. A tak se rozhodl dát na instinkt a přešel k nim.

„Tak co si o tom myslíte?”

Riley pozoroval Brennu, jak usazuje trámeček na místo. „Myslím, že staviš poctivě a navíc najímáš dobré lidi. Mick O'Toole a naše hezká Brenna vědí, co dělají.” Pan Riley přesunul zakalený pohled na Trevora. „Ale ty taky, Magee juniore.”

„Jestli počasí vydrží, budeme to mít pod střechou dřív, než jsme plánovali.”

Rileyho vrásčitá tvář se zkroutila v úsměvu. Bylo to jako sledovat tenký papír natahovaný na kameni. „Až to bude, tak to bude, chlapče. Jinak to nejde. Vypadáš jako tvůj pra-strejda.”

To už mu kdysi s váháním prozradila jeho babička, a tak si dřep, aby pan Riley nemusel vytáčet krk vzhůru.

To je proto, že vypadáš jako jeho bratr John, Trevore, ten co umřel mladý. Tím je to pro dědu těžší, že... Prostě je to těžké.

„Vážně?”

„No jo. Johnnie Magee. Toho jsem znal a tvého dědu taky. Hezký mladík to byl, ten Johnnie, měl taky šedé oči a pořád se usmíval. I urostlý byl jako ty.”

„A jaký byl jinak?”

„Tichý člověk, zamyšlený. A hodně těch myšlenek a citů patřilo Maude Fitzgeraldové. Nic jiného než ji snad nechtěl.” „Ale vzala si ho válka.”

„Hm, tak to bývá. Hodně mladých mužů skončilo v roce 1916 na francouzském bojišti. Ale i tady v naší válce za irskou nezávislost. Nebo kdekoli jinde. Muži jdou do války a ženy čekají a pláčou.”

Položil kostnatou ruku na hlavu jednoho z vnoučat. „Irové vědí, že se to pořád opakuje. A starci taky. A já jsem přece starý Ir.”

„Říkal jste, že jste znal i dědečka.”

„To jo.” Riley se trochu zaklonil a zkřížil nohy v kotnících. „Dennis, ten byl urputnější než jeho bratr a víc se díval dopředu. A taky byl pořád nespokojený, jestli nevádí, že to říkám. Ardmore mu nestačil a rychle si vyklepal místní písek z bot. Doufám, že tam za vodou našel, co hledal, a trochu spokojenosti k tomu.”

„To nevím,” odpověděl Trevor upřímně. „Nemůžu říct, že by to byl zvlášť šťastný chlap.”

„To je škoda, protože kolem nešťastného se i druhým nežije šťastně. Slyšel jsem, že jeho nevěsta byla moc hodná. Mary Clooneyová, z deseti sourozenců, co se pamatuju. Jejich rodina tady v kraji farmařila.”

„Mně se zdá, že máte skvělou paměť.”

Riley se uchechtl. „No, mozek mi ještě slouží. Jen to tělo nechce poslouchat a běhat jako dřív.” Ten mladý muž chce zjistit něco o své minulosti, uvědomil si Riley, a neměl důvod mu něco zamlčet. „Musím říct, že kluk, co se pak stal tvým tátou, byl taky moc pohledný. Mnohokrát jsem ho vídal, jak se s maminkou za ruku prochází tady po cestách.

„A s otcem ne?”

„Možná ne tak často, ale taky. Dennis se hlavně snažil vydělávat peníze na cestu do Ameriky. Snad tam měli hezký život.”

„Měli. Děda se chtěl stát stavitelem a to se mu povedlo.”

„Tak to je dobře. Taky se pamatuju, že se tvůj otec, Dennis mladší, párkrát vrátil, jen co mu začaly růst vousy.”

Riley se odmlčel a dolil si čaj z termosky. „Vypadal dobře, hezky se choval a místní holky po něm vzdychaly.”

Mrkl na Trevora. „Jako po tobě. Ale on si tu nevybral a nechal po sobě jen pár vzpomínek. Ty ses rozhodl jinak.”

Riley ukázal kelímkem na staveniště. „Chceš tady něco vybudovat.”

„Už to tak vypadá.”

„No, Johnnie si nepřál víc než chaloupku a svoje děvče, jenže válka mu to vzala. Jeho maminka umřela pět let nato. Pro chlapa je asi těžké pořád žít ve stínu svého mrtvého bratra, co říkáš?”

Trevor se zadíval do starcových kalných, ale bystrých očí. Chytrý děda, pomyslel si a napadlo ho, že za sto let už se nějaká moudrost nasbírat musí. „Myslím, že je, i kdyby před tím člověk utekl nevím jak daleko.”

„To je pravda. Možná je lepší zůstat na místě a vybudovat něco svého.” Riley teď souhlasně přikývl. „Jak říkám, jsi mu podobný, padlému Johnniemu, ve tváři i očima. A jen co spočinuly na krásné Maude, byla jeho. Jestlipak věříš na lásku na celý život, Magee?”

Trevor se zadíval stranou a pak do oken Darcyna bytu. „Pro některé asi existuje.”

„Musíš v ni věřit, abys ji našel.” Riley mrkl a podal kelímek Trevorovi. „Co se stává, nemusí být jen ze dřeva a kamene, a přece to vydrží.” Znovu pohládl pravnuka, na kterého zrovna dosáhl. „Navěky.”

„Některým z nás to jde líp s tím dřevem,” poznamenal Trevor a bezmyšlenkovitě se napil čaje. Pak se zakuckal a před očima se mu zatmělo. „Ježíši,” vyrazil ze sebe, když poznal, že ho v krku pálí whiskey.

Riley se rozesmál, až z toho začal sípat, a jeho pomačkaná tvář zrudověla. „No tak, chlapče, co by to bylo za čaj, kdyby ho trochu nevylepšila whiskey? Snad ti Amerika tak nezředila krev, abys to nevydržel?”

„Obyčejně to nezkouším v jedenáct dopoledne.”

„A co s tím má čas společného?"

Ten chlapík se zdál starší než Mojžíš a už hodinu tady v klidu popíjí takhle silný čaj. Aby si zachoval tvář, obrátil do sebe zbytek tekutiny a vysloužil si za to široký úsměv.

„Jsi správný chlap, Magee. A tak ti ještě něco povím. Ta hezká holka od Gallagherů se nespokojí s ničím jiným než s nebojácným chlapíkem s pevnou páteří a chytrou hlavou. Mám dojem, že ty to všechno máš."

Trevor vrátil Rileymu kelímek. „Chci tady jen postavit divadlo."

„Jestli je to tak, tak poslouchej: Mládí je pro mladý lidi někdy škoda." Nalil si další dávku čaje. „Budu si ji muset vzít sám." Pobaveně se usmál. „Radši se snaž, protože já mám se ženskými hodně zkušeností."

„Budu si to pamatovat." Trevor vstal. „A co Johnnie vlastně dělal, než musel do války?"

„Myslíš, čím se živil?" Jestli Rileymu přišlo divné, že to Trevor neví, nedal nic znát. „Ten žil na moři. Jeho srdce patřilo oceánu, pak Maude a už ničemu jinému."

Trevor přikývl. „Díky za čaj," řekl a vydal se za svou partou.

O vynechal oběd. Musel vyřídit mnoho telefonátů, čekal i nějaké faxy a nemohl si vyšetřit hodinu na oběd a další dávku Darcy. Doufal, že ho hledá a diví se. Jestli jí

dobře rozuměl, očekávala, že přijde, dokonce že *musí* přijít, a našťve se, že to neudělal.

Jen dobře, usmál se, když vcházela do chalupy. Chtěl ji udržovat v menší nejistotě. Ta její nedbalá sebedůvěra byla až příliš silná zbraň. A jen to živilo její aroganci. Jen kdyby ho obojí tak nepřitahovalo.

Bavil se sám sebou. Zašel rovnou do své kanceláře a na půl hodiny se zaměřil na obchodní záležitosti. Pyšnil se schopností zabrat se do úkolu a vytěsnit jakoukoli další myšlenku z hlavy. Ve chvíli, kdy na jeho mysl dotíraly vzpomínky pana Rileyho a představa Darcy, se mu ta jeho schopnost dokonale hodila.

Když vyřídl potřebné věci, odfaxoval zprávy a odeslal maily, začal se zabývat novým projektem, který se mu rodil v hlavě.

Bylo na čase položit jeho základy. Zvedl sluchátko a zavolal do hospody. Byl rád, že mu odpověděl Aidan. Měl ve zvyku vždycky jednat se šéfem podniku, v tomhle případě s hlavou rodiny.

„Tady Trev."

„No, čekal bych, že touhle dobou budeš sedět u jednoho z mých stolků."

Aidan musel zvýšit hlas, aby ho v hluku bylo slyšet. Trevor si představoval, že přitom jednou rukou točí pivo.

Někde v pozadí slyšel Darcyn smích.

„Chtěl bych projednat jeden obchod a rád bych se kvůli tomu sešel s celou rodinou, pokud by vám to nevadilo."

„Schůzka? Něco k divadlu?"

„Částečně. Mohli byste mi věnovat hodinku, třeba mezi směnami?" „Myslím, že by to šlo. Dneska?" „Čím dřív, tím lip."

„Tak fajn. Přijď do našeho domu. Máme ve zvyku řešit byznys u kuchyňského stolu."

„Tak díky. Pozval bys, prosím, taky Brennu?"

„Dobře." Dávají volno z práce, napadlo Aidana, ale neřekl nic. „Takže se brzo uvidíme."

Tak u kuchyňského stolu. Trevor zavzpomínal, že to jeho rodina dělávala podobně. Před jeho nástupem do školy, před odjezdem na baseballový tábor nebo když měl dostat řidičák - všechny jeho i sestřiny zásadní životní kroky, významné tresty i pochvaly se řešily za kuchyňským stolem.

Zvláštní, uvědomil si, i zrušené zasnoubení oznámil rodičům v kuchyni. Tam za nimi přišel také s plány na cestu do Irska a s projektem v Ardmoru.

Spočítal časový posun a došlo mu, že právě v tu chvíli tam rodiče pravděpodobně zastihnou. Znovu se chopil telefonu a vytočil známé číslo.

„Mageeho rezidence, dobré ráno."

„Ahoj, Rhondo, tady Trev."

„Pane Trevore." Jejich hospodyně mu nikdy jinak neřekla, i když třeba hrozila, že mu dá pohlavek. „Jak se vám líbí v Irsku?"

„Hrozně moc. Dostala jsi pohled?"

„Ano. Však víte, jak je ráda sbírá. Zrovna včera jsem říkala kuchařovi, že pan Magee nikdy nezapomene poslat mi pohled do alba. A je to tam opravdu tak zelené?"

„Ještě zelenější. Měla by ses přijet podívat, Rhondo."

„Ale vy dobře víte, že byste mě do letadla dostal leda s pistolí u hlavy. Vaši rodiče právě snídají. Budou nadšení, že jste se ozval. Vydržte minutku. A buďte tam na sebe opatrný a brzy se vraťte."

„Budu, díky."

Čekal a představoval si, jak vysoká štíhlá žena v silně naškrobené zástěře spěchá po bílé mramorové podlaze, kolem všech těch starožitností, uměleckých předmětů a květín, do zadní části elegantního kamenného domu.

Nepoužila by interní linku, aby oznámila jeho hovor, protože rodinné záležitosti se vyřizovaly osobně.

V kuchyni to jistě vonělo kávou, čerstvým chlebem a fialkami, které měla maminka nejraději. Otec byl nejspíš začtený do finanční rubriky dnešních novin. Matka si zase četla úvodníky a pak se dostávala do varu nad stavem světa plného tupců.

Nebylo tam nic z tíživého ticha a skrývaného napětí, jaké dřív panovalo v domě prarodičů. Jeho otec tomu nějak dokázal uniknout, stejně jako děda utekl z Ardmoru. Dennis mladší se každopádně dokázal osamostatnit a vybudovat si vlastní svět.

„Treve! Jak se máš, chlapče?“

„Dobře. Skoro tak dobře, jak to cítím z tebe. Napadlo mě, že vás s tátou zastihnu u snídaně.“

„Naše zajeté koleje, však víš. Ale tohle je ještě lepší začátek dne. Pověz mi, co vidíš.“

Obvyklá otázka, starý zvyk. Automaticky se zvedl a přešel k oknu. „Domek má předzahrádku. Moc krásnou na tak málo prostoru. Ten kdo ji založil, věděl přesně, co dělá. Je jako... jako čarodějná zahrada. Jako by tu žila dobrá víla, která pomáhá dívkám chránit se před zlými kouzly. Kytky rostou jedna přes druhou a tvoří směs různých barev, tvarů a vůní. Za nimi jsou keře divokých fuchsí, snad vyšší než já, a pak úzká hrboilatá silnice, že ti na ní za chvíli drkotají zuby. Do vesnice vede dlouhý, neskutečně zelený svah. Z ní jsou vidět vršky střech, bílé domky, úhledné uličky. Taky kostelní věž a o kus dál ta stará okrouhlá, kam ještě musím zajít. A to všechno rámuje moře. Dneska svítí slunce a odráží se od hladiny. Je tady opravdu nádherně.“

„To je a zdá se, že jsi šťastný.“

„Proč bych nebyl?“

„Docela dlouho jsi tak nevypadal. Nechám tě promluvit si s otcem. Už zvedá oči v sloup, protože se určitě chce bavit o praktických věcech.“

„Mami.“ Bylo toho tolik, co mu běželo hlavou po ranní debatě s panem Rileym a jeho potomky. Pak řekl, co ho první napadlo. „Chybíš mi.“

„Ale jdi. Vidíš, co jsi udělal?“ Popotáhla. „Dám ti tátě, abych si mohla trochu poplakat.“

„Aspoň se přestala zabývat článkem o držení ručních zbraní.“ V telefonu zahlaholil hlas Dennise Mageeho. „Jak pokračuje stavba?“

„Podle plánu a rozpočtu.“

„To rád slyším. A vydrží to tak dál?“

„Snad ano, takže si s mamkou i s Doro a její rodinou naplánujte na příští léto týden volna. Zahajovací show by měli vidět všichni Mageeovi.“

„Zpátky do Ardmoru? Musím říct, že jsem s tím nikdy moc nepočítal. Asi se toho tam moc nezměnilo.“

„Ani nemusí. Zprávu o projektu ti pošlu písemně, kvůli tomu nevolám. Tati, byl jsi někdy v domku na Vílím kopci?“

Nastala pauza, ozval se povzdech. „Ano. Byl jsem zvědavý na ženu, co se zasnoubila se strýcem. Možná proto, že o něm otec tak málo mluvil.“

„A co jsi zjistil?“

„Že John Magee zemřel jako hrdina, aniž dostal šanci vůbec něco zažít.“ „A to mu děda nemohl odpustit.“ „To je dost drsné, co říkáš, Treve.“ „Byl to drsný chlap.“

„Co si myslel o bratrovi a své rodině, to si vždycky nechával pro sebe. A já jsem to z něj netahal. K čemu taky? Věděl jsem, že bych z něho nedostal žádné pocity, natož ty, co se týkaly minulosti v Irsku.“

„Promiň.“ Trevor v otcově hlase jasně slyšel únavu a mírnou úzkost. „Neměl jsem o tom vůbec začínat.“

„Ale ne, musí tě to zajímat, když tam jsi. Mám dojem, když se tak dívám zpátky, že byl rozhodnutý stát se Američanem a vychovat mě taky tak. Tady v New Yorku chtěl něco dokázat a taky se stát sám sebou. A to se mu povedlo.“

Chladný, tvrdý muž, který se víc staral o své smlouvy než o rodinu. Ale nemělo cenu to připomínat, protože to otec dobře věděl.

„A co jsi tady našel, když ses vrátil?“ zeptal se místo toho.

„Kouzlo, vzpomínky a mnohem pevnější spojení, než bych čekal.“

„Jo, přesně. Přesně tak to je.“

„Chtěl jsem se tam zase podívat, ale vždycky bylo víc jiných starostí. A taky je pravda, že jsem městský člověk. Po týdnu na venkově mi naskakují pupínky. Vy dva s mamkou jste vždycky měli rádi divočinu, ale Hamptons je přesně tak venkovský, abych to snesl a nezbáznil se. Jen se nepošklebuj, Carolyn,“ dodal mírně. „Není to hezké.“

Trevor se znova zadíval z okna. „Z Hamptons sem je to dlouhá cesta.“

„Přesně tak. Dva týdny v té chalupě, co bydlíš, a začal bych blábolit. Děl bych to nevydržel.“ „Říkal jsi, že za Maude jsi zašel.“

„Ano. Bože, to už musí být tak pětatřicet let. Nezdála se mi stará, ale už jí muselo být dost přes sedmdesát. Připadala mi elegantní, a ne skřehotavá, jak jsem si asi tehdy představoval starší paní. Nabídla mi čaj a koláč, ukázala mi strýcovu starou fotografii v koženém rámečku. Pamatuju si to, protože mi připomněla písničku... no, tu o Williamu MacBrideovi. Pak jsme zašli k Johnnieho hrobu. Je pochovaný nahoře vedle té věže.“

„Tam jsem ještě nebyl, ale zajdu se podívat.“

„Už si přesně nepamatuju, o čem jsme mluvili. Je to moc dávno. Ale tohle ano, protože to bylo dost zvláštní. Stáli jsme nad jeho hrobem, ona mě vzala za ruku a řekla, že to, co ze mě vzejde, se vrátí zpět a něco změní. A že budu pyšný. Asi tehdy mluvila o tobě. Říkalo se o ní, že má dar vidění, pokud na takové věci věříš.“

„Tady člověk začne věřit na ledacos.“

„To je mi jasné. Jednou večer jsem se tam šel projít po pláži. A přísahal bych, že slyším hrát flétny a pak mi nad hlavou přeletěl muž na bílém koni. Ale to jsem v sobě samozřejmě měl pár piv z Gallagherovy hospody.“

Třebaže se tomu otec smál, Trevor pocítil mrazení v zádech. „A jak vypadal?“

„Gallagher?“

„Ne, ten na koni.“

„Jen opilecká iluze. Ale jak to maminku nadzvedlo,“ zamumlal Dennis a Trevor zaslechl matčin nadšený smích.

„Už vás nechám v klidu snít.“

„Tak si to tam hezky užívej. Zprávu pošli, až ti vyjde čas, a na to volno příští léto budeme myslet. Zase se ozvi.“

„Určitě.“

Zavěšil a dál zamyšleně zíral z okna. Deziluze, iluze, realita. V Ardmoru jako by se to všechno prolínalo.

Dokončil ještě nějakou rozdělanou práci a pak vyrazil ke hrobu Johna Mageeho.

Foukal vítr a hroby působily prastaře. Posuvy půdy naklonily mnohé náhrobky tak, že se bořily do trávy a ukrývaly své mrtvé ve stínu. Pomníček Johna Mageeho ale stál rovně jako voják, kterým býval. Na prostém kameni, omšelém větrem a časem, byl stále jasně čitelný nápis.

JOHN DONALD MAGEE

1898-1916 Příliš mladý na smrt v boji.

„To mu v žalu nechala vyrýt matka,“ promluvil Carrick, který náhle stanul vedle Trevora. „Podle mě je vždycky moc brzy na smrt v boji.“

„Jak můžete vědět, proč to nechala vyrýt?“

„Je jen málo věcí, které nevím, nebo bych nemohl zjistit. Vy smrtelníci stavíte svým mrtvým pomníky. To je zajímavý zvyk. Takový lidský. Kámen a květy, symboly toho, co trvá a co pomíjí. A proč jsi přišel zrovna za někým, koho jsi neznal?“

„Krevní pouto asi, nevím.“ Zmateně se podíval na Carricka. „A co je to vlastně za otázku?“

„Podle toho tě lip poznám. Máš v sobě víc z matky než z dědečka, takže už znáš některé odpovědi, i když tvá zředěná krev nechce přijmout ani to, co máš před očima. Hodně jsi cestoval, že? Viděl jsi víc míst a věcí než mnoho tvých vrstevníků. To ses na cestách nikdy nesetkal s kouzlem?“

Také rád věřil, že v sobě má víc z matky než z dědečka. Ale ani s Carolyn Mageeovou nebylo snadné pořízení.

„S duchy a vílami jsem se zatím nikde nebavil.“

„Ty jsi mluvil s Gwen?“ Pobavenost z Carrickovy tváře zmizela a jeho jasné modré oči potemněly. Popadl Trevora za paži a ten zřetelně ucítil nával horkosti a energie. „Co ti říkala?“

„Myslel jsem, že to víte, nebo můžete zjistit.“

Carrick ho zprudka pustil a odvrátil se. Trhavými kroky začal přecházet mezi náhrobky a vzduch kolem něho barevně jiskřil. „Ona je to jediné, na čem mi záleží, a to jediné, co nesmím jasně vidět. Víš, jaké to je, toužit po někom z celého srdce vším, co jsi, a mít ho věčně jen na dosah?“

„Ne.“

„Pokazil jsem to. A to je velká rána mé hrdosti, aby ses nepletl. Nebyl jsem sám, i ona nese část viny. Ale na tom teď už vůbec nezáleží.“

Zastavil se a pohlédl na Trevora. Vzduch se zase uklidnil. „Řekneš mi, co ti pověděla?“

„Mluvila o vás s lítostí, taky o vášni a plameni, který spaluje, a o lásce, která vytrvala. Scházíte jí.“

Carrick měl náhle oči plné emocí. „Kdyby se... kdybys s ní zase někdy mluvil, vyříd, že čekám a že jsem od našeho setkání jinou nemiloval.“

Z nějakého důvodu už mu ani nepřišlo divné, že by měl něco vzkázat duchovi. „Vyřídím.“

„Je krásná, že?“

„Ano, moc.“

„Muž někdy zapomene kvůli té kráse vidět do srdce. Jako já. A zaplatil jsem za to krutě. Neudělej stejnou chybu. Proto jsi tady.“

„Jsem tady, abych postavil hudební divadlo a poznal svoje kořeny.“

Carrickovi se vracel humor, když se blížil zpět k Trevorovi. „Zvládneš obojí a ještě víc. Tady tvůj předek byl jemný mladík, takový snílek, s příliš měkkým srdcem na válčení. Přesto z povinnosti odešel a nechal tady svoji lásku.“

„Znal jste ho?“

„Ano, oba jsem znal, ale pouze Maude znala mě. Než odešel, dala mu talisman na ochranu.“

Zvědavost převážila nad opatrností a Trevor si vzal podávaný řetízek. Stříbro s jemným nápisem hrálo, jako by ho někdo nosil na těle.

„Co je tam napsáno?“

„To je stará irština a znamená to jen ‚S láskou navěky‘.“ Poctivě ho nosil, ale válka byla nakonec silnější než tohle kouzlo, a možná než láska samotná. Johnnie toužil po prostém životě, ne jako jeho bratr, co odešel do Ameriky. Otec tvého otce chtěl víc a tvrdě pracoval, aby toho dosáhl. To je obdivuhodné. Co chceš ty, Trevore?“

„Budovat.“

„To je také dobrá věc. A jak nazveš své divadlo?“

„Na to jsem ještě nepomyslel. Proč?“

„Myslím, že si zvolíš správně, protože jsi pečlivý a vybíravý muž. Proto ještě pořád žiješ sám.“

Trevor v prstech sevřel okrouhlý přívěsek. „Vyhovuje mi to tak.“

„Možná, ale taky nerad děláš chyby.“

„To je pravda. Už budu muset jít, mám schůzku.“

„Doprovodím tě kousek, máme krásné léto. Uslyšíš kukačku, když se zaposloucháš. To je dobré znamení pro budoucnost. Ať se ti vede na té schůzce i s Darcy.“

„Díky, ale vím jak zvládnout obojí.“

„Věřím, jinak bych neměl tak dobrou náladu. Ale ona bude zase ovládat tebe. Aspoň mi to čekání lip ubíhá, jestli se neurazíš, protože vy dva jste zábavní.“

„Já nejsem součástí vašeho plánu.“

„Nejde o plán, ale o to, co je a co bude. A ty do toho můžeš mluvit víc než já.“

Carrick se zastavil. Už dohlédl na domek s krémovými zdmi, světlými došky a duhovým kobercem z květin.

„Kdysi za mnou mohla vyběhnout s rozzářenýma očima a bušícím srdcem. Tolik obav i lásky najednou, že jsme je od sebe nerozeznávali. A já si byl tak jistý, že ji oslním dárky a sliby, že mě vůbec nenapadlo nabídnout jí to, co opravdu chtěla.“

„Žádná druhá šance nepřišla?“

Carrick se smutně pousmál. „Možná by přišla, kdybych tak dlouho neváhal. Dál už nepůjdu, dokud neskončí moje čekání. Zvládni Darcy, Magee, než ona zvládne tebe.“

„Můj život je moje věc,“ odpověděl Trevor stručně. Pak se vydal ze svahu dolů ke svému vozu, ale přece neodolal a cestou se ještě otočil.

Nepřekvapilo ho, že Carrick zmizel. Už viděl jen zelený kopec a slyšel jasné ptačí volání.

Asi kukačka, uvědomil si. Nic jiného se nenabízelo.

Nech to zatím plavat, nařídil si a šel dál. Zapomeň na chvíli na vzpomínky na mrtvé příbuzné a jejich lásky, na vílí prince a vzkazy pro krásné duchy.

Ted' bylo třeba řešit obchodní záležitosti.

Ale stříbrný řetízek si navlékl přes hlavu a přívěsek strčil za košili, kde se začal ohřívat jeho srdcem.

kapitola 8

Domácí tým měl vždycky výhodu. To Trevor věděl předem, ale nemohl s tím nic dělat. Gallagherův dům, ale i celá vesnice, kraj a země představovaly jejich domácí hřiště. Jelikož by schůzku těžko přesunul do New Yorku, musel se smířit s nevýhodnou rolí. Nadto byly v početní přesile. Ani s tím nemohl hnout. Ne že by neměl rád jednání s určitým handicapem. To byla vždycky výzva a uspokojení z výhry pak o to sladší.

Správný přístup už si stihl promyslet. Otázky, pochybnosti a neklid ze setkání s nadpřirozenými jevy musel odložit, až bude po pracovní době.

Jakmile zaklepal na dveře Gallagherova domu, stal se reprezentantem firmy Magee Enterprise. Byla to jeho odpovědnost i privilegium, což obojí bral velmi vážně.

Darcy otevřela s koketním úsměvem a hlavou nakloněnou ke straně, čímž dokonale vyjadřovala aroganci i pobavenost.

Bože, měl chuť se na ni vrhnout a spolknout zaživa. Místo toho ji pozdravil lehkým úsměvem. „Dobré odpoledne, slečno Gallagherova.“

„Vám taky, pane Magee.“ Neustoupila, ale schválně popošla blíž. „Nechcete mě na uvítanou políbit?“ Nejen to, doslova sníst. „Později.“

Pohodila hlavou, až jí černá hříva zavířila. „Později třeba nebudu mít chuť.“ „Budeš, až tě políbím já.“

Trhla rameny, a i když ji to zamrzelo, pustila ho dál. „Sebevědomí se u mužů cení. Většinou. Ostatní na tebe čekají v kuchyni. Má to co dělat s divadlem?“

„Částečně.“

Její rozmrzelost o něco zesílila, ale cestou do zadní části domu to nedala znát. „Pán je i tajemný. Tak to už se musím zamilovat.“ „Po kolikáté by to bylo?“

„To už jsem dávno přestala počítat, jsem ženská proradná. Kolikrát to bylo u tebe?“ „V tomhle jsem ještě nezabodoval.“

„Smůla. Tak tady ho máme," oznámila v kuchyni do vzrušené debaty. „Jestli jsem vás vyrušil..."

„Vůbec ne." Aidan vstal a mátl rukou na Shawna s Brennou, kteří se o něčem dohadovali. „Pokud se tihle dva několikrát denně nechytout, musíme volat doktora, že nejsou v pořádku."

„Říkals, že zařizování domu necháš na mně," připomněla Brenna manželovi.

„Jenže teď mluvíš o materiálech a barvách do kuchyně. A kdo z nás vaří?"

„Modrý laminát je pěkný a levný."

„Žula zase decentní a pevná. Vydrží dva lidské životy."

„Nás ale zajímá jen jeden, nebo ne? Trevore..."

Jakmile se k němu otočila, Trevor zvedl ruku. „Ani náhodou. Vůbec se mě nezkoušej zeptat na názor. Pokud jde o manželské hádky, žádný názor nemám."

„Tohle není hádka." Brenna si naštvane založila ruce na prsou. „Jen diskuze. Z laminátu bych to měla hotové hned. Víš, jak dlouho potrvá práce se žulou?"

„Na kvalitu si člověk klidně počká." Shawn se naklonil a jemně ji políbil. „A pak to oceníš."

„Myslíš, že mě takhle ukecáš?"

„Jo."

Sykavě se nadechla a vydechla. „Mizero," dodala láskyplně.

„Takže když jsme jedno životně důležité a ožehavé téma spláchli...,“ Aidan ukázal na židli, „nabídneme ti pivo. Nebo snad čaj?"

Jejich území, připomněl si Trevor a posadil se. „Pivo bude fajn." Zadíval se na Jude. „A jak se vede tobě?"

„Prima." Asi nechtěl slyšet, že se cítí, jako by jí na močovém měchýři parkovala dodávka. „Aidan říkal, že ses dnes nestavil na oběd. Nechceš připravit sendvič?"

„Ne, díky, je mi fajn." Na chvíli položil ruku na její. „Jen sed'. Děkuju vám, že jste se tady tak narychlo sešli."

„To není problém." Aidan před Trevora postavil pivo a pak se posadil. Do čela stolu, zase jeho výhoda, a všichni to vycítili. „Ani trochu. Brenna říká, že stavba jde přesně podle plánu, a to je na místní poměry docela milé překvapení."

„Mám dobrého stavbyvedoucího." Zvedl pivo jako hold Brenně a napil se. „Myslím, že do příštího května bude hotovo."

„Za tak dlouho?" Darcy se zatvářila šokované. „A to i rámus bude trvat celý rok?"

„Jaký rámus?" odpověděl blahosklonně. Když si jen od-frkla, nechal to být. „Na příští jaro bych naplánoval několik zahřívacích představení, hlavně pro místní. Ale třetí týden v červnu bych rád uspořádal velkou otvírací show."

„Půlka léta, svatojánská noc," poznamenala Darcy.

„Půlka léta musí být v červenci."

„Neznáš pohanský kalendář? Svatého Jana je 22. června, dobrá volba. To je čas na oslavy. Jude loni v ten den pořádala své první *ceili* a vyšlo to dobře, víd'?"

„Nakonec ano. Proč ten měsíční odklad?"

„To je taková pojistka, vzroste zvědavost, očekávání, všechno se stihne zařídit a přiláká se pozornost tisku. Menší otevření jen pro pozvané bych plánoval na květen. Pozveme rodiny, lidi ze vsi a vybrané VIP hosty."

„To je chytré," zamumlala Darcy.

„Jen součást mojí práce. Probudí to zájem a publicitu do oficiálního zahájení v červnu. A my získáme čas na doladění detailů."

„Něco jako kostýmní zkouška."

Kývl na Darcy. „Přesně. Ocenil bych pomoc při sestavování seznamu místních hostů."

„To bude snadné," řekl na to Aidan. „A přál bych si, abyste tam vystoupili vy. Myslím všichni tři."

Aidan se natáhl pro pivo. „Myslíš v hospodě?"

„Ne, na jevišti divadla," upřesnil Trevor. „Na hlavní scéně."

„V divadle?" Aidan zase pivo odložil, aniž se napil. „Proč?"

„Protože jsem vás slyšel, a jste perfektní."

„To je vážně lichotivé, Trevore." Shawn se zamyšleně chopil jedné sušenky, co na stůl přinesla Jude. „Ale to bylo jen takové prozpěvování pro zábavu. My přece nejsme profesionálové. Nic takového, co pro svoji scénu hledáš."

„Jste přesně to, co hledám." Spočinul pohledem na Darcy a pak pokračoval. Všiml si, že ještě nepromluvila.

„Ukázat místní talenty je součástí mého plánu. A spolu s nimi i zavedené a nové kapely. Nenapadá mě nic příhodnějšího pro takovou událost, než kdyby Gallagherové vystoupili s výběrem skladeb Shawna Gallaghery."

„S mými věcmi?" Shawn docela zbledl. „V takový den? Nechci tě poučovat, Trevore, ale to by určitě byla chyba."

„Nebyla." Brenna ho žďuchla pěstí do ramene. „Je to skvělý nápad. Perfektní. Ale ty sis zatím koupil jen tři jeho skladby, Trevore."

Trevor natočil hlavu ke straně. „Protože mi jiné neukázal."

„Přesně!“ Brenna dlouhla do manžela o něco víc. „Ty cvoku. Má jich hromady. Někdy se stav a uvidíš. Může ti je přehrát. Nacpal si piano zatím do předsíně a taky housle a...“

„Dost,“ zamumlal Shawn.

„Neokřikuj mě, když...“

„Ticho.“ Tentokrát přidal na hlas a Brenna našťavaně zmlkla. „Musím si to promyslet.“ Znejistěle si prohrábl vlasy. „Tohle není jen tak.“ Když manželka otráveně zasyčela, přimrazil ji pohledem. „Brenno.“

Ztichla. Jeho výraz byl prosbou o trpělivost a pochopení. Nemohla to ignorovat. „Řeknu to takhle: Máš co nabídnout a neměl by ses tím stresovat. Tím vlastně dokazuješ, že jsi moc dobrý. Udělej obchod se mnou.“ Netrpělivě trhl rameny. „Jaký?“

„Nech mě vybrat další skladbu a tu ukážeme Trevorovi. Poprvé jsem zvolila dobře, nebo ne?“

„Ano, to ano. Tak fajn. Brenna ti zítra přinese další věc a můžeš říct, co si o ní myslíš.“

„Budu se těšit.“ Trevor zaváhal. Problém byl v tom, uvědomil si, že už měl tyhle lidi rád. „Kéž by sis radši našel agenta.“

„Ona snad není dost přísná?“ nedal se Shawn a ukázal palcem na Brennu. „Už takhle mi nedá chvilku pokoj. Přečetla několikrát smlouvu, cos mi poslal. Mě by z toho bolely oči. Necháme to, jak to je.“

„Tím je to pro mě o dost jednodušší.“ Trevor to považoval za vyřízené a obrátil se k Aidanovi. Jako byznysmen na byznysmena. „Vy tři představujete firmu Gallagher, ta je zase centrem Ardmoru. Divadlo se stane její součástí a pak by mělo přinést zisk oběma stranám. Propojení je praktické, protože už jste zavedený podnik a zabýváte se hudbou. Přivést vás tři na první představení vyvolá zájem v okolí a také v tisku. To znamená více lístků, větší zisky. Pro Gallagherovy i pro divadlo.“

„Chápu, kam míříš. Ale Gallagherovi znamenají něco jiného. My vedeme hlavně hospodu.“

„A to nepřispěje k její reputaci, když vystoupíte a nahrajete Shawnovu hudbu?“ „Nahrávat?“

„Pro Celtic Records. CD bude k mání na tom vystoupení,“ pokračoval Trevor klidně. „My zas máme svoji reputaci - hudebníky, reklamu, promotion, distribuci. Tohle byste asi ne-obstarali. Zato máte talent.“

„Nejsme umělci, ale restauratěři.“

„To se pleteš. Jste rození umělci. Chápu, že hospoda je vaše priorita, s tím se počítá. Ale tohle může být velmi zajímavý, uspokojivý a výnosný vedlejší příjem.“

„Proč ti na tom záleží?“

Darcy se poprvé na něco zeptala a Trevor na ni přesunul pozornost. „Protože mi záleží na divadle a vždycky jsem

105stál jen o to nejlepší. V tom je zisk,“ dodal. „Nejde nakonec o něj?“ vrátil jí její větu.

Aidan chvíli nic neříkal a pak přikývl. „Trochu jsi nás zaskočil. Budeme to muset promyslet a probrat. Všech pět se nás musí na něčem dohodnout. Tak nebo onak. Aspoň v základu, než se začnou řešit detaily. A těch bude spousta.“

„Chápu.“ Trevor pochopil, že přišel čas se stáhnout a nechat nápad působit, a tak vstal. „Kdybyste měli nějaké otázky, víte, kde mě najdete. Do práce spěchat nemusíš, Brenno. Jdu rovnou tam.“

„Díky. Nezdržím se dlouho.“

Darcy se dotkla Aidanova ramene, aby zůstal sedět. „Vyprovodím tě,“ řekla Trevorovi.

Hlavou se jí teď honilo tolik věcí. Věděla, že je důležité vybrat rychle to nejpodstatnější. A tak ještě přemýšlela, než se ocitli před domem.

„Opravdu jsi nás překvapil a zaskočil.“

„Vidím. Jen nechápu proč. Taky máte uši a myslí vám to. Musíte vědět, jak vy tři zníte dohromady.“

„Možná nám to už připadá běžné.“ Ohlédla se k domu, kde její rodina jistě o věci diskutovala. Chtěla si některé věci ujasnit sama, než se k nim připojí. „Ty přece nejednáš zbrkle, v byznysu určitě ne.“

„To ne.“

„Takže ani tohle není momentální nápad.“

„Pohrávám si s tou myšlenkou, co jsem tě slyšel zpívat. Máš hlas, co člověka zasáhne. Prostě talent.“

„Hmm.“ Procházela se zvolna po úzké pěšině Judeiny zahrady. „A myslíš, že ten dnešní návrh podpoří naši společnou věc.“

„Nemyslím, Darcy, já to vím. V tomhle se vyznám.“

Ohlédla se na něho a chvíli ho pozorovala. „To asi jo. A kolik bys za takovou podporu zaplatil?“

Teď se usmál. Dalo se spolehnout, že Darcy hned půjde k jádru věci. „To se dá domluvit.“

„A základní vyjednávací částka bude?“

„Pět tisíc za představení. Nahrávací práva jsou samozřejmě další věc.“

Povyáhla obočí. Zajedno vystoupení víc, než si vydělá po několika týdnech v hospodě. „Liber, nebo dolarů?“

Zahákl si palce za přední kapsy džín. „Liber.“

Znovu si pro sebe zamručela. „Jestli nás to nakonec bude zajímat, takhle ubohý honorář asi nepostačí.“

„Těším se na jednání. Aidan je byznysmen,“ zdůraznil a nespouštěl z ní oči. „Shawn umělec.“

„A co jsem já?“

„Ty máš ambice. Dej ty věci pěkně dohromady a je z vás super tým.“

„Jak už jsem řekla, jsi chytrý chlap." Zadívala se do dálky na moře, kde se hladce a pomalu přelézaly vlny. „Mám ambice, to jistě. Ale řeknu ti upřímně, že nic takového mě ještě nenapadlo. Zpívat jinak než pro potěšení." Zaskočil ji, když jí bříškem prstu přešel po hrdle. „Díky tomu, co máš tady uvnitř, můžeš zbohatnout. A proslavit se. Pomohl bych ti."

„Tomu říkám nabídka. Zabírá na moje ego i touhy." Zašla ještě o něco blíž k silnici do vesnice, kde prožila celý život. „Jak moc zbohatnout?"

Pobaveně se zasmál. „Ty se mi vážně líbíš."

„Ty se mi taky začínáš líbit. Já chci být bohatá a nestydím se za to."

Trhl hlavou směrem k domu. „Tak je přesvědč."

„Ne, to neudělám. Řeknu svůj názor, můžu i křičet a vyměnit si s nimi pár obvyklých urážek, ale netlačila bych je do ničeho, co by jim nesesedlo. Buď do toho půjdou všichni, nebo nikdo. Tak je to u nás zvykem."

„A tobě to sedí?"

„Ještě jsem se nerozhodla, ale zamyslím se. Už bych se měla vrátit, protože se tam určitě rozproudila debata. Ale..." „Copak?"

„Potřebuju se na něco zeptat, když už jsi ten expert." Položila mu ruku na rameno a zadívala se mu do očí.

Chtěla odpověď nejdřív vidět tam, než ji uslyší. „Shawn. Je skvělý, že mám pravdu?" „Ano."

Prostá odpověď, vyslovená jakoby mimochodem. A proto dokonalá. „Věděla jsem to." V modrých očích se jí zatřpytily slzy. „Tohle na mně nesmí poznat, až se vrátím, nafoukl by se totiž tak, že bych ho neměla kam praštit. Ale jsem na něj pyšná." Jedna slza jí unikla a Darcy popotáhla. „Krucí."

Trevora to vyvedlo z rovnováhy, chvíli ji pozoroval a pak sáhl do kapsy pro šátek, co nosíval na hlavě. „Na."

„Je to čistě?"

„Krispane, ty jsi ale hrozná, Darcy. Ber." Sám jí šátkem otřel tvář a pak jí ho podal. „Ty bys to udělala pro něj, vid'?"

Vysmrkala se. „Co?"

„Vystoupení a nahrávku. Udělala bys to pro Shawna, i kdyby tě to jinak nelákalo."

„Nijak by mi to neublížilo, nebo snad jo?"

„Přestaň." Vzal ji za paže a přimhouřil oči. „I kdyby ti to mělo ublížit, šla bys do toho."

„Je to můj brácha. Udělala bych pro něj cokoli." Pro uklidnění si vydechla, odtáhla se a pak mu vrátila šátek.

„Ale ať se propadnu, jestli bych zpívala zadarmo."

Když se vydala k domu, svářely se v něm dvě věci. Hrdost a touha. Nechal touhu zvítězit. „Zaříd' si volný večer.

Krucí, Darcy, udělej to brzy."

Vzrušení jí projelo až do morku kostí. Přesto se ohlédla s jistou povýšeností. „Uvidíme."

Jakmile zašla dovnitř, opřela se o dveře a zavřela oči. Slabost. Proč v ní ten člověk vyvolával takovou slabost?

Jeho návrhy a sliby probouzely zvláštní pocity, promíchané s návalem energie.

Kolena se podlamovala, ale nohy chtěly tančit.

Stále nevěděla jistě, co si v hloubi duše přeje víc.

Otevřela oči a usmála se. Z kuchyně slyšela zvýšené hlasy a pochopila, že ani ostatní v tom nemají jasno.

Vydala se za nimi, ale ještě se zastavila v salonu a pohlédla na staré piano. Hudba byla vždy součástí jejich života stejně jako hospoda. Ale spíš pro zábavu a legraci, nikdy pro peníze. Jedna z jejích nejstarších vzpomínek patřila právě tomu pianu, u něhož seděla na matčině klíně, a všude kolem zněl smích.

Měla dobrý hlas. Musela by být velmi hloupá, aby to nevěděla. Jenže upínat se k němu a k naději, že na něm

Trevor něco postaví, byla docela jiná věc.

Rozumnější se zdálo podniknout první kroky bez větších očekávání. Pak nepřijde ani zklamání.

Vrátila se přesně ve chvíli, kdy si Brenna vylévala zlost.

„I hlávka salátu má víc rozumu než ty, Shawne. Ten chlap ti chce dát životní příležitost a ty se bojíš."

„Ale je to můj život, nebo ne?"

„Mám dojem, že tohle mi dává právo taky do něj trochu mluvit." Zvedla řetízek, na němž nosila prsteny.

„Tady jde o moji hudbu, kterou ze mě ani ty nevytlučeš."

„Souhlasils, že mu ukážeš další skladbu," snažil se je Aidan usmířit. „Pak uvidíme, co bude dál. A pokud jde o ostatní, musíme to probrat ze všech stran." Zadíval se na Darcy. „Ještě jsme neslyšeli, co si o tom myslíš."

„Pokud se dostane do světla reflektorů a ještě za prachy," řekl Shawn, „je jasné, jaký bude mít názor."

Darcy se jen pohrdavě usmála. „Nejsem tak slabomyslná jako tady někdo, aby mi tyhle dvě věci vadily. Ale..."

Odmlčela se a Shawn přimhouřil oči. „Taky si myslím, že chlap jako Magee nestojí jen o jedno vystoupení a nemyslí v malých číslech. Nejsem si jistá, jestli je někdo z nás připravený na všechno, co může vymyslet."

„Stojí o Shawnovy skladby a chce, abyste vy tři zahráli a zazpívali," rozhodla Brenna rukama. „To mi docela dává smysl."

„Jsme ale tři." Aidan promluvil docela tiše a díval se z jednoho na druhého. „A každý máme trochu jiné potřeby.

Jude, dítě, hospoda a tenhle dům to jsou moje priority. To nehod-

109lám měnit. Shawn buduje s Brennou nový život a domov, pak má taky hospodu a svou hudbu. Ale tu skládá podle svého a svým tempem. Mám pravdu?" „Máš, jasně."

„A Darcy... Napadá mě, že dnešní návrh a to, co je za ním a co jsem slyšel mezi řádky, je možná to, co potřebuješ ty.“

„Ještě jsem se nerozhodla. Muziku jsem vždycky brala jako osobní věc, jako něco, o co jsme se dělili s kamarády a rodinou. A chápu, co říká Brenna, že zazpívat ten večer a utužit propojení mezi divadlem a hospodou je prostá a správná věc. Navíc náš zpěv nebude nikoho tahat za uši a určitě se neztrapníme a nezničíme tím rodinnou pověst. Ale Trevor Magee je proradný chlapík. Takže musíme být chytřejší a dát si pozor, jestli to, co navrhne, je přesně to, co chceme.“

Aidan přikývl a obrátil se k manželce. „Tys zatím neřekla nic, Jude Frances. Nic tě k tomu nenapadá?“

„Ale ano.“ Ted' když se všichni uklidnili, věděla, že ji vyslechnou. Složila si ruce na břicho. „Tak nejdřív praktické věci. O showbyznysu a reklamě nic nevím, ale připadá mi, že co Trevor říkal, je rozumné a účinné. Prospěje to všem.“

„To je pravda,“ souhlasil Aidan. „Ale jestli přeneseme muziku do divadla, co nám zbyde v hospodě?“

„Neformální zábava. A větší respekt k vaší hudbě, když už patří taky na jeviště a nahrává se. Hostům se pak může poštěstit, že dostaneš chuť zazpívat si za barem nebo cestou z kuchyně, a tohle zvláště turisté milují.“

„Hm, to je fakt dobrá myšlenka,“ zašeptala Darcy.

„Zas tak moc ne. Jen jsem párkrát poseděla mezi hosty, poslouchala a vím, jak jste dobří. I Trevor si všiml. A chápe, jak by jedno mohlo pomoci druhému. Dál...“ Zhluboka se nadechla. „Když to vezmu individuálně - ty Aidane o své priority nepřijdeš. Pro tebe to není buď anebo. Tak nebo onak se rozhodneš správně, protože ty už to, na čem ti záleží, máš.“

Vzal ji za ruku a políbil. „Není báječná? Existuje snad někde lepší ženská?“

Vzala spojené ruce a položila si je na břicho. „Shawne, ty máš obrovský talent. Čím víc tě Brenna miluje a obdivuje, tím je netrpělivější, abys ho konečně nějak projevil.“

„Tak to mě musí sakra milovat.“

„Což je moje prokletí.“ Brenna si kousla do sušenky a zuřivě na něho pohlédla.

„Já myslím,“ pokračovala Jude, „že vystoupit a nahrát hudbu se členy rodiny je perfektní řešení. Důvěřuješ jim a oni zas tobě. Nebude pak pro tebe ten první krok mnohem jednodušší?“

„Nemělo by se to dělat kvůli mně.“

„Koukej odpovědět na otázku,“ vyštěkla Darcy, „ty jedna oslí hlavo!“

„Jasně že by to bylo jednodušší, ale...“

„A teď mlč,“ kývla ostře hlavou. „Nech Jude domluvit, protože se asi dostane ke mně a já jsem ráda středem pozornosti.“

„Ta ti rozhodně nevadí.“ Jude se chopila hrnku s čajem a napila se. Věděla, že už dlouho sedět nevydrží, začínala ji bolet záda. „Vystupování je pro tebe druhá přirozenost. Užiješ si jeviště, pozornosti i potlesku.“

Shawn se ušklíbl. „Namlsá se jako kočka mlíčka, marnivka jedna.“

„Nemůžu přece za to, že všechen dobrý vzhled v rodině vyšel na mě.“

„To nemůžu potvrdit, protože jsem od třinácti neviděl tvůj obličej bez nánosů šminek.“

„Já mám smůlu, že ten tvůj vidím na každém kroku.“

„Pro vás dva je koukat na sebe stejné jako koukat do zrcadla, takže si to odpusťte.“ Aidan zvedl ruku, než se do sebe stihli znova pustit. „Nechte Jude domluvit.“

„Už to skoro bude.“ Zdálo se jí úžasné, jak rychle si dokázala zvyknout na rytmus téhle rodinky. „Myslím, že vystupování před obecnstvem si opravdu užiješ. Ale i kdyby tě to děsilo, nebo jsi to dokonce nesnášela, stejně bys to udělala. Udělala bys cokoli pro tyhle dva.“

Třebaže se takové prohlášení téměř shodovalo se závěrem rozhovoru s Trevorem, Darcy se jen pobaveně zasmála. „Udělám to pro svoje potěšení.“

„Z části,“ souhlasila Jude, „ale taky pro Aidana a jeho hospodu a pro Shawna a jeho hudbu. Nakonec i pro sebe a pro tu legraci.“

„Legrace musí být, no ne?“ Darcy vstala a chtěla zajít ke sporáku, ale Aidan ji cestou chytil za paži. Zatáhl, ale bránila se. Zatahal znovu, a to už si mu s povzdechem sedla na klín. „Pověz, co by sis přála ty, drahoušku.“

„Asi šanci.“

Přikývl a zadíval se přes stůl na bratra. „Nechrne to pár dní uležet. Pak si s Mageem promluvíme znova a zjistím, co všechno má za lubem.“

kapitola 9

Hukot a rámus za oknem přinutily Darcy vstát o něco dřív. Kdykoli si vzpomněla, že by to měla vydržet ještě celý další rok, zachtělo se jí strčit hlavu pod polštář a radši se rovnou zadusit.

Sebevražda nebyla nic pro ni, a tak se snažila vidět věc pozitivně. Pustí si hodně nahlas hudbu nebo bude jen tak ležet a předstírat, že jde o hluk nějakého velkoměsta.

New York nebo Chicago. Ten rámus je dopravní ruch a pohyb lidí, spěchajících pod okny jejího krásného půdního bytu.

Většinou to zabíralo. A když ne, vstala a strávila delší dobu ve sprše a nadávala.

Pokud měla lepší náladu, sešla dolů a sledovala postup prací a přitom pátrala po Trevorovi. Nedělala to každý den, ani se vždycky nenechala vidět.

To by byla příliš předvídatelná.

Ráda se na něho dívala a sledovala, na co se právě chystá. Někdy jen tak postával stranou a bavil se o něčem s Brennou nebo s Mickem O'Toolem. Stál tam s rukama v kapsách a tvářil se vážně, jak to muži dělávají.

Jindy zas - a to měla nejradši - se dostal do středu dění. Nosil materiál, vrtal, přibíjel a přitom se svlékl do košile s krátkými rukávy a ona se mohla kochat pohledem na jeho svaly.

Bylo to zvláštní. I dřív jí pohled na muže dělal radost, ale nikdy ji žádný nezajímal tak dlouho. Ani je fascinovaně nesledovala při fyzické práci.

Je dobře stavěný, říkala si, jak tak stála u okna. V tom to částečně vězelo. Ženská, která neocení pohled na vysokého, svalnatého chlapa, musí mít nějaký problém. A ty jeho pohyby. Lehká sebevědomá chůze, sebedůvěra...

Představila si, a proč by taky nemohla, že stejně sebevědomý a vůdčí bude nejspíš i v posteli. A taky důkladný, což při milování žena potřebuje.

Začala uvažovat, jaké by bylo tu jeho sebekontrolu nahlodat. Protože divoké, bezhlavé milování mělo také něco do sebe.

Trochu ji znepokojovalo, jak často na něj musela myslet. A pátrat po něm mezi lidmi. Po ránu, jako teď, kolem oběda a taky večer.

Někdy se v hospodě objevil a někdy ne. Tušila, že je to záměr. Chtěl být nepředvídatelný. Pohrávali si jeden s druhým a oba to dobře věděli.

Ale jestli se jí to na něm nelíbilo! Ten chlap byl stejně arogantní jako ona.

Volný večer si zatím nedomluvila. Taky schválně. Ráda ho nechávala čekat. Ale sama začala být napjatá.

Věděla, že až se ho rozhodnou spolu strávit, nepůjde jen o pohou konverzaci u večere.

O večeri vlastně ani jeden nestál.

Už dlouho po žádném muži tolik netoužila. Zvlášť po jednom konkrétním ne. Chybělo jí objetí, to musela přiznat. Jeho síla, horkost a ten ohnivý tlak v nitru těsně před uvolněním.

Uměla si užít sex. Problém byl v tom, že už víc než rok nebyl nikdo, po kom by zatoužila.

Teď cítila silné pokušení, uvědomila si znovu, když Trevor vzhlédl a jejich pohledy se setkaly. Opět se dostavilo to krásné mrazení na páteři. Tenhle chlapík ji lákal v mnoha směrech. Takže asi přišel čas, aby si ten volný večer domluvila.

Usmála se na něj, pomalu a škádlivě, a pak odstoupila od okna, aby měl také o čem přemýšlet.

S neklidem začala přecházet po bytě. Ještě nebyla připravená na dlouhý den, dokonce ani neměla chuť se obléknout. Ze zvyku postavila vodu na čaj. Skromný byt nad hospodou byl zatím její první samostatné bydlení, ale zjištění, že postrádá společnost svých bratrů, dokonce i jejich nepořádek, ji šokovalo.

Měla ráda všechno na svém místě a prostor, kde žila, podle toho vypadal. Stěny nechala vymalovat jemně růžovou barvou. Musela sice Shawna dlouho přemlouvat, ale výsledek ji potěšil. Z ložnice v rodném domě si přinesla oblíbené zarámované plakáty. Monetovy lekníny a jednu lesní scénu, kterou objevila v knihkupectví. Měla ráda snovou náladu těch obrazů.

Záclony si ušila sama, protože tyhle věci uměla, pokud se jí zachtělo. I kupa polštářků na starém gauči byla její výtvar. Praktická žena, co měla ráda hezké věci, věděla, že je mnohem levnější koupit kus hedvábí nebo sametu a věnovat trochu času šití, než utrácet za hotovou výzdobu.

Aspoň jí pak zbyly peníze na boty a náušnice.

Na stolku měla dózu přání plnou spropitného. A jednoho hezkého dne se zase vydá na nějaký výlet. Tentokrát vybere něco exkluzivního a pojedje kamkoli.

Třeba na tropický ostrov, kde bude chodit jen v bikinách a pít něco legračního z kokosové skořápky. Nebo do Itálie, kde si posedí na rozpálené terase a bude se rozhlížet po červených střechách a katedrálách.

Nebo do New Yorku, kde se projde po Páté avenue, prohlédne si poklady za nekonečnou řadou výkladních skříní a vybere si to, co čeká právě na ni.

Ono to přijde, uvažovala. Jen doufala, že tam nebude sama.

Ale ani na tom tolik nezáleželo. I týden v Paříži si dokázala užít. Jenže teď byla tady a čekala ji práce.

Nejdřív si připravila čaj, a protože vstala brzy, rozhodla se natáhnout na pohovku, listovat v časopisech a vychutnat si ještě chvíli tichého rána.

Než se posadila, její pohled padl na housle, které měla na stojánek spíš jako dekoraci než co jiného. Zamračila se, odložila hrnek a vzala je do ruky. Byly velmi staré, ale měly krásný zvuk. Mohlo to snad být tohle? uvažovala. Hudba, která vždycky byla součástí jejího života, že by jí nakonec otevřela dveře do světa a dovedla ji na všechna ta místa, o nichž jen snila, a dopřála jí projít se po červeném koberci?

„Není to divné?“ zašeptala. „Zrovna věc, o které člověk dvakrát nepřemýšlí, protože je tak samozřejmá.“

Lehce přejela smyčec kalafunou, vložila housle pod bradu a začala hrát, co jí jako první přišlo na mysl.

Trevor čekal, že ji najde v kuchyni. Vytratil se ze stavby a vklouzl do hospody pod záminkou, že si potřebuje zavolat. Ale nebyla tam.

Zaslechl hudbu, teskně romantickou hru na housle. Takovou, co se hodí hrát za svitu měsíce. Šel po sluchu.

Dveře do Darcyina bytu objevil hned nad schody a hudba se do nich opírala. Stoupala jako naděje a pak padala jako prolévané slzy.

Ani ho nenapadlo zaklepat.

Uviděl ji tam napůl odvrácenou a se zavřenýma očima. Rozpuštěné, spánkem ještě zcuchané vlasy jí splývaly po modrém župánku. Štíhlou bosou nohou si podupávala do rytmu.

Pohled na ni mu vyrazil dech a hudba mu stahovala hrdlo. Hrála si jen pro sebe, s tichou radostí, která se jasně odrážela na její krásné tváři.

Všechno co chtěl, o čem snil, jako by se prolunulo do téhle ženy a téhle chvíle. Otřásl se s ním do hloubi duše.

Skladba v závěru zesílila, stoupala tón za tónem a pak se vytratila do ticha.

Darcy si povzddechla a otevřela oči. Pak ho uviděla a srdce jí téměř bolestně poskočilo. Než se mohla vzpamatovat a nasadit masku znaleckého úsměvu, přistoupil k ní.

Zadrhl se jí dech, jako by ji někdo přiškrtl. Nebo vzal za srdce. Pak už cítila jeho horké, náruživé rty.

Paže jí podél těla ochably, jako by housle se smyčcem najednou byly k neunesení. Hladil ji po tváři, po vlasech a touha z něho se přelévávala na ni. Brala si ji, neměla ani jinou možnost, než přijímat ten tvrdý náraz žádosti.

A pak se začala poddávat, to jasně ucítil. Přicházelo pomalé, vláčné odevzdání ženy, které z každého chlapa dělá krále. Vyvolalo to v něm bolestné rozechvění, a tak zjemnil pohyby rtů i dlaní. Hladil ji, laskal a ochutnával.

Když se odtáhl, potlačila chvění a přiměla se k úsměvu. „Hm, takže dobré ráno.“

„Mlč ještě chvíli.“ Přitáhl ji znovu k sobě, ale tentokrát si jen položil tvář na temeno její hlavy.

Chtěla ustoupit. Takové objetí bylo mnohem intimnější než polibek, ale stejně znepokojivé. Přemáhala ji potřeba uvolnit se a opřít se o něho.

„Trevore.“

„Ššt.“

Rozesmálo ji to. „Ty jsi ale panovačný.“ Napětí, které ho ovládalo, se začalo vytrácet. „Proč se vlastně snažím, ty stejně nikdy neposloucháš.“

„A proč?“

Ještě chvíli ji tak držel. Už byl klidnější a dokázal ocenit, jak je ten její župánek tenký. „Ty nezamykáš dveře?“

„Proč bych měla?“ Teď už poodstoupila. „Nikdo sem nechodí nebo se nezdrží, pokud to nedovolím.“

„To si budu pamatovat.“ Pohládl ji po vlasech. „Nevěděl jsem, že umíš hrát.“

„Hudba ke Gallagherům patří.“ Mávla houslemi a pak je vrátila na stojánek. „Měla jsem na to zrovna náladu, o nic nejde.“

„A co jsi to hrála?“

„Jednu Shawnovu melodii. Nemá slova.“

„Ani je nepotřebuje.“ Všiml si, jak její oči hrdě zazářily. „Zahraj ještě něco.“

Jen trhla rameny a odložila smyčec. „Už se mi nechce.“ Vzala si čaj a zase se tvářila pobaveně a vypočítavě.

„Uvažuju, že si hraní schovám pro toho, kdo zaplatí.“

„Takže bys podepsala sólový kontrakt?“

Trochu sebou škubla, ale hned se ovládla. „To by záleželo na podmínkách.“

„A co si teda přeješ?“

„Tohle a támhleto. A spoustu jiných věcí.“ Přešla k pohovce, sedla si a zkřížila nohy. „Jsem sobecké, nenasytné stvoření, Magee. Stojím o luxus, hýčkáni a slepý obdiv. Nevadí mi trochu kvůli tomu pracovat, ale nakonec toho musím dosáhnout.“

Zamyslel se, posadil se vedle ní na opěradlo a zkusmo jí prstem přejel po klíční kosti a zastavil se až nad oblinou ňadra. „To ti všechno můžu zajistit.“

Zadívala se chladně, až to zamrazilo. „To nepochybuju.“ Prudkým pohybem smetla jeho ruku. „Ale takovou práci jsem nemyslela.“

„Fajn. Pak budeme oddělovat jedno od druhého.“

Led se mžikem oka změnil na oheň. „To jako měla být zkouška? A co bys udělal, kdybych se nechala položit na záda?“

„Těžko říct.“ Vzal jí hrnek z ruky a klidně se napil. „Jsi moc přitažlivá, Darcy, ale asi bych byl zklamaný.“ Položil jí ruku na rameno, protože chtěla vyskočit. Jasně cítil její napětí. „Omlouvám se za to.“

„Sebe prodávat nehodlám.“

„To jsem asi ani nemyslel.“ Poznal ale jiné ženy, které se nabídky. A zůstal mu po nich nepříjemný pocit. „Mám o tebe zájem hned dvakrát. Jako obchodník a jako chlap. A chci, abys pochopila, že jedno nemá nic společného s druhým.“

Opřela se a bojovala se zlostí, která mohla mít ošklivé následky. „A ode mě chceš taky takové ujištění.“

„Právě jsem ho dostal.“

„Mohls ho získat trochu elegantněji.“

„Máš pravdu.“ Bylo to ošklivé, vypočítavé a vůbec, tak by se možná zachoval jeho děda. „Promiň,“ dodala a myslel to upřímně.

„A za koho se vlastně omlouváš?“

Zásah, pomyslel si. „Za oba, protože oba to přehnali.“

Vzala si od něj hrnek zpátky. „Tak to беру.“

„Odložme na chvíli obchodování. Potřebuji! na pár dní do Londýna.“ Chtěl to ještě odložit, ale když si přála tolik věcí, proč ji trochu nenavnadit? „Pojed’ se mnou.“

Zlost ji pomalu opouštěla, ale tenhle náhlý obrat v hovoru ji zahnal docela. Zpozorněla. „Ty chceš, abych s tebou jela do Londýna? Proč?“

„Za prvé proto, že tě chci dostat do postele.“ Zase jí odebral hrnek s čajem a uvědomil si, že se z něj stala jakási rekvizita.

„To už jsme probrali. Ale i v Ardmoru jsou postele.“

„Zatím jsme tady nějak nesladili svůj program. A za druhé mám rád tvou společnost. Už jsi byla v Londýně?“

„Ne.“

„Bude se ti tam líbit.“

„To nejspíš bude.“ Vrátil jí čaj, a tak chvíli popíjela, aby mohla přemýšlet. Nabízel jí něco, co si vždycky přála. Cestovat ve velkém stylu. Vidět Londýn a nebýt přitom sama.

Přirozeně bude očekávat i sex. Ale to ona taky. Proč by si hrála na netykavku kvůli něčemu, co už stejně muselo přijít?

„A kdy jedeš?“

„Jsem přizpůsobivý.“

Krátce se zasmála. „Ne, to nejsi. Ale jestli máš flexibilní program, nějak si to zařídím. Musím promluvit s Aidanem a sehnat za sebe záskok. Nebude nadšený, ale já už ho nějak zpracuju.“

„Taky si myslím. Dej vědět, kdy se ti to hodí, a já se postarám o zbytek.“

Její kočičí úsměv byl zpátky. „Tak to se mi líbí. Muž, který všechno zařídí. Už bys měl jít.“ Vstala a ještě mu přejela prstem po tváři. „Stavím se za tebou, až budu mít chvíli.“

Chytil ji za zápěstí dost silně, aby pochopila, že svá slova myslí vážně. „Nehraj si se mnou, Darcy. Nejsem jako ostatní.“

Když ji pustil, zvedl se a odešel, ona pořád stála na místě. Jistě, nepodobal se nikomu, koho zatím poznala. Jak zajímavé bude zjišťovat, jaký doopravdy je...

„Dovolenou už jsi měla.“

Chtěla Aidana ještě zastihnout doma, místo aby na něj čekala v hospodě. Musela si pospíšet a měla radost, že ho našla u snídaň. Jeho první reakci předpokládala a nenechala se odradit.

„Já vím a bylo to fajn,“ s úsměvem bratrovi dolila čaj a Finnovi pod stolem podstrčila kousek toustu. „Je mi jasné, že toho po tobě chci hodně, ale takovou příležitost bych nerada propásla. Taky jsi cestoval.“

Zvolila co nejmilejší tón hlasu. Kletby a rozčilování by jistě zabraly také, ale takhle dosáhne svého rychleji.

„Už jsi viděl tolik zemí a měst. Víš, jaké je toužit po tom. Máme to oba v krvi.“

„Ale starost o hospodu na začátku hlavní sezóny taky.“ Aidan si přidal na chleba víc džemu a Finn se ze zvyku postavil tak, aby zase kousek dostal. „Po Jude nemůžu za žádnou cenu chtít, aby to vzala za tebe, když má jen pár týdnů před termínem.“

„To mě ani nenapadlo. Kdybych ji viděla zvedat tácy, šla bych tě sama jedním majznout po hlavě.“

Věděl, že její soucit i výhrůžka jsou naprosto upřímné, a tak si jen povzdychl. „Darcy, spoléhám na to, že zajistíš plynulou obsluhu.“

„Já vím a taky to dělám. Zaučila jsem Sinead, i když jsem párkrát měla chuť něco jí otlouct o hlavu. Ale za posledních pár týdnů se zlepšila.“

„To ano.“ Aidan se přesto dál mračil nad snídání.

„Chci poprosit Betsy Clooneyovou, aby to na ty dva dny vzala. Už v hospodě pracovala a vyzná se tam.“

„Proboha, Betsy si mezitím pořídila kupu děcek a v hospodě nepomáhala snad deset let.“

„Tolik se toho zas nezměnilo a vsadím se, že ji to bude bavit. Navíc je spolehlivá, Aidane, a ty to víš.“

„To je, ale...“

„A ještě něco jsem ti chtěla říct. Alice Mae by si ráda našla letní brigádu.“

„Alice Mae?“ Aidan vytřeštil oči. „Pokud vím, je jí sotva patnáct.“

„Všichni tři už jsme v tom věku pracovali a neuškodilo nám to. Brenna se zmínila, že by si její sestřička chtěla přivydělat. Tak proč bych jí nedala šanci? Je to chytrá holka a jako O'Tooleová bude tvrdě makat. Zkusím to s ní vždycky jednu směnu týdně, třeba kolem oběda. Hned dneska, aby se zacvičila, než odjedu do Londýna.“ „Bože, vždyť ještě včera nosila plínky.“ „Nějak nám stárneš, co?“ Nadzvedla se, aby ho mohla políbit na tvář. „Chci tam jet, Aidane, a postarám se, aby mezitím všechno běželo hladce.“

„Bývaly doby, kdy u Gallaghera pracovali jen Gallagherovi. Snad občas ještě Brenna, ale to je v podstatě totéž.“ „S tím už si nevystačíme.“ Jeho sentimentu i záchvěvu lítosti ale rozuměla, a tak vstala a šla ho zezadu obejmout kolem krku. „Začalo se to měnit asi ve chvíli, kdy se naši odstěhovali do Bostonu. Teď se podnik rozrůstá, ale stejně pořád zůstane Gallagherův.“

„Vím a chtěl jsem to tak. Jen mě občas napadne, jestli jsem udělal správnou věc.“

„Ty jsi náš hlavní starosta, díkybohu. Jistěže jsi to zařídil dobře, s hospodou i s námi. A jsem na tebe hrdá.“ Poplácal ji po ruce a pak Finnovi podstrčil kousek slaniny. „Tímhle se snažíš mě uchlácholit.“

„To by asi šlo, kdyby mě to napadlo dřív.“ Naposledy ho stiskla v objetí. „Ale já musím jet a něco vidět.“ Dobře věděl, jaké to je. Ta niterná spalující touha odjet a poznávat. Pět let mu trvalo, než ji ze sebe dostal. Ona chtěla jen dva dny. Jenže...

„Řeknu to takhle. Nelíbí se mi pomyšlení, že pojedáš sama s Mageem.“

Darcy se k němu obrátila a našpulila rty. V tu chvíli vešla do kuchyně Jude a Darcy ocenila, jak je to pěkně načasované. Otočila se k ní. „Slyšela jsi to?“

„Ne, promiň. Co?“

„Představ si, Aidan se najednou začal živě zajímat o můj sexuální život.“

„To ne, kruci.“ Nedal se snadno zahnat do kouta, ale Darcy to dokázala. „O sexu jsem nic neříkal.“ Sykavě vydechl, když na něj sestra jen němě zírala. „To bylo mezi řádky,“ dodal s jistou důstojností.

„Tak mezi řádky.“

„Myslím, že půjdu zase nahoru,“ ozvala se Jude.

„Ne, nechod.“ Darcy ukázala na židli. Finn se ihned svalil na záda a očekával zájem jiného druhu. „Sedni si. Tohle bude zajímavé. Tvůj manžel a můj bratříček jen tak mezi řádky neschvaluje můj sex s Mageem.“

„Ježíšikriste.“ Aidan se chytil za hlavu. „Nahoru půjdu já.“

„To teda ne. Dáš si trochu čaje, Jude?“ Nečekala na odpověď, našla hrnek a nalila čaj. „Nejdřív si musíme ujasnit, jestli vůbec neschvaluje můj sexuální život, nebo jde jen o tenhle případ.“ Znovu se posadila a sladce se usmívala. „Tak jak je to, drahousku?“

„Štveš mě.“

„Tak my se zlobíme...“

„O sexu jsem nic neřekl. Jen se mi nelíbí, že chceš jet do Londýna zrovna s ním.“

„Ty jedeš do Londýna?“ zeptala se Jude a v klidu si vychutnávala toust.

„Trevor mě požádal, abych ho doprovodila na krátkou obchodní cestu. Ale Aidan by byl asi radši, kdybych s Trevorem spala tady. Je to tak?“

„Vůbec nechci, abys s ním spala, protože to je ošemetné.“ Stísněnost ho donutila to vykřiknout, ale obě ženy na něj jen tiše zíraly. „Tak nebo tak o tom vůbec nechci vědět.“

„Pak tě asi ušetřím podrobností.“ Darcy promluvila velmi chladně, což ho ještě víc podráždilo.

„Dej si pozor na pus.“

„Ty taky,“ odsekla. „Můj osobní život, zvláště intimní, je čistě moje věc. Já i Trevor si uvědomujeme ošemetnost, o které jsi mluvil, a protože jsme rozumní lidé, budeme si dávat pozor.“

S ledovým výrazem vstala. „Zavolám Brennině matce a zeptám se na Alice Mae. A taky si promluví s Betsy Clooneyovou. Než odjedu, o všechno se postarám. Přeju hezký den, Jude,“ dodala, políbila švagrovou na tvář a doporučela se.

Vzduch v kuchyni se dal několik minut krájet, ale Jude dál klidně ukusovala toust.

„No tak, copak k tomu chceš říct?“ ozval se Aidan.

„Vůbec nic.“

„Aha.“ Naštvaně zabubnoval prsty do stolu a dál se mračil. „Ale něco se ti honí hlavou.“

Rozhodla se ochutnat kousek šunky. „Vlastně ani ne. Darcy to docela shrnula.“

„Jasně!“ ukázal na ni prstem. „Takže jsi na její straně.“

„Samozřejmě.“ Usmála se. „To ty taky.“

Prudce vstal a začal přecházet po kuchyni. Finn loajálně vylezl zpod stolu a přidal se k němu. „Ona si myslí, že to zvládne. A že jeho zvládne taky. Vidí se jako vychytralá světácká. Bože, vždyť byla celý život jako v bavlnce. Neměla vůbec čas a příležitost se otrkat.“

Jude odložila toust. „Aidane, někdo se s takovými schopnostmi už narodí.“

„Možná, ale na chlapa jako je Magee, ještě nenarazila. Je pěkně záłudný. Asi dobrý člověk a docela čestný, ale taky záhadný. Nechci, aby využíval zrovna moji sestru.“

„Takhle se na to díváš?“

„Spíš do toho nevidím, a to je problém. Vypadá dobře, má peníze, a i když Darcy vždycky žertovala, že přesně o to jí jde, mohla by se nechat oslnit. A věděla by pak, co dělá?"

„Aidane," promluvila Jude měkce, „ty to taky nemůžeš vědět."

„Nechci, aby jí někdo ublížil."

„Já ano."

Šok ho doslova připravil o řeč. Zíral na svou ženu a pak se opřel o židli, aby byl vůbec schopný promluvit. „Jak můžeš něco takového říct? Ty bys chtěla, aby jí někdo ublížil?"

„Pokud ji dokáže zranit, pak pro ni bude důležitý. Jí ale zatím na žádném muži nezáleželo, Aidane. Brala všechny jako zábavu, rozptýlení, hračku. Nechtěl bys, aby narazila na někoho, na kom jí bude záležet?"

„Jistěže. Jen nevěřím, že by to mohl být zrovna Magee." Zase začal otráveně chodit sem tam. „Zvlášť když oba myslí spíš klínem." Zavrtěl hlavou. „Výlet do Londýna. Sotva se znají a už jedou do Londýna."

„Já jsem jednoho deštivého večera vešla do zakoupené hospody a uviděla tebe. Můj život se změnil a taky jsem nemohla vědět, kdo jsi."

Zastavil se. Jeho srdce zaplavila vlna lásky. „Náhoda jedna ku milionu." Sedl si a přes stůl se chopil její ruky.

„Svoji roli sehrál i osud."

„Možná zasahuje i teď."

Aidan přimhouřil oči. „Ty myslíš, že to má co dělat s legendou? S její poslední fází?"

„Mám dojem, že jeden Gallagher zbyl. Jedno srdce ještě čeká, až se ho dotkne jiné. A určitě je zajímavé - nebo dokonce fascinující - že se Trevor Magee vrátil do Ardmoru. Jako spisovatelka..." Zarazila se, jak ji nadschlo vědomí, že je skutečně spisovatelka. „Nějak nevěřím, že je to jen náhoda. To rodinné propojení. Vždyť Darcy je vlastně po matce Fitzgeraldové a vzdálená sestřenice paní Maude. Trevorův prastrýc byl Maudein vyvolený a přišli o svoji lásku stejně jako Gwen a Carrick."

„To všechno je jen tvoje fantazie a smysl pro romantiku, Jude Frances."

„Myslíš?" trhla ramenem. „Tak si počkáme a uvidíme."

arey nečekala na nic. Alice Mae už byla na cestě do hospody a Betsy možnost dvoudenního záskoku nadchla.

Darcy spokojeně proplula kuchyní k zadním dveřím.

Byl to mírný šok narazit na betonové stěny a lešení, které spojovalo dvě stavby. I laickým okem dokázala rozeznat, jak bude hotové dílo přibližně vypadat. Muži na lešení vytvářeli hluk za pomoci kladiv, vrtaček a elektrických šroubováků. A někdo, asi opravdu velký optimista, si do toho ještě pouštěl rádio, kde podle občasného náznaku melodie nejspíš hrála hudba.

Všimla si, že střecha nového objektu bude vyklenuta do oblouku ze silných trámů, podobných těm, které po generace podpíraly jejich hospodu.

Nečekaně pocítila záchvěv hrlosti. Gallagherova hospoda jasně působila jako podstata a divadlo jako její odnož. Prošla stavbou a opatrně překračovala kabely, vinoucí se po zemi. Trevora zahlédla vysoko na lešení. Také měl opasek s náradím a oháněl se jakýmsi bzučícím nástrojem. Tmavými brýlemi si chránil oči před třískami a prachem, stejně jako před mírnými slunečními paprsky.

Působil drsně, výkonně a to odpovídalo její náladě.

Zastavila se pod ním a vyčkávala. Dobře věděla, že si většina mužů všímá spíš jí než svojí práce. Mick O'Toole se k ní přitočil s náručí plnou stavebních latí.

„Rozptyluješ mi lidi, Darcy."

„Hned zase půjdu. A jak to všechno klapě, pane O'Toole?" „On přesně ví, jak to chce a jak to má být. Pracuju pro něj a nemůže to šlapat lip." „Bude to hezké, že?"

„Bude. Pýcha Ardmoru. Ale dávej pozor, zlatíčko, ať o něco nezakopneš."

„Dávám," zamumlala. Pokud šlo o Trevora, opravdu mohla o ledacos zakopnout a rozbít si nos.

Když Mick odešel, zvedla zase hlavu a uviděla, že Magee teď čeká na ni. Tím lépe.

„Můžu s vámi krátce mluvit, pane Magee?" zavolala.

„Co pro vás můžu udělat, slečno Gallagherova?"

Takže se nebude namáhat a slézat dolů. Fajn. Odhodila si vlasy z ramene. „Zítřka a pozítří ještě musím zaučit novou servírku, ale od čtvrtka jsem k dispozici, jestli vám to vyhovuje."

Žaludek se mu sevřel očekáváním, ale klidně přikývl. Tak tedy ve čtvrtek. Vyzvednu vás v šest ráno." „To je dost brzo." „Proč ztrácet čas?"

Na chvíli se jeden do druhého tiše vpíjeli pohledem. „Jistě proč ztrácet čas."

Obrátila se a vracela se do kuchyně. Když za sebou zavřela dveře, zatančila si vítězný taneček.

o značném přemítání a zvažování pro a proti se Darcy rozhodla přijít včas. Našla si čistě sobecké důvody proč porušit zvyk, a klidně si je připustila. Chtěla si užít každou minutu dvoudenního výletu.

Sbalila se nalahko, což pro ni nebyl snadný úkol. Plánování, vybírání a vyřazování jí zabralo celé hodiny.

Zlikvidovala část úspor ze sklenice přání, což dělala jen ve výjimečných případech. Ale v Londýně si přece musí koupit nějaký skvělý suvenýr.

Dva dny tvrdě pracovala, aby měla jistotu, že budou všechny její úkoly v hospodě zajištěny. Obrala se o část spánku, aby stihla manikúru, pedikúru i pleťovou masku a vypadala, jak nejlépe bylo možné.

Spodní prádlo vybírala se lstivostí a předvídavostí, jako by šla do bitvy.

Trevor Magee pozná, s kým se utkal - jen co mu dovolí ji svést.

Ta představa ji trochu rozechvěla kolem žaludku. Ale chtěla a musela být klidná, chladná a kosmopolitní. A nevypadat v Londýně - ani v posteli - jako *culchie* - venkovský balík. Problém byl jen v tom, že se Trevor zdál přesně takový, jak ho popsál Aidan.

Nevypočitatelný.

Nezáleželo na tom, jestli měl na sobě montérky a brodil se se svými dělníky na stavbě v blátě. I tak se pod vším potem a prachem skrývalo pozlátko privilegií, vzdělání a bohatství.

Potkala i jiné muže z lepší společnosti. Dokonce si vypěstovala schopnost rychle rozeznávat synáčky, co si užívají prázdnin díky rodinným kontům.

Trevor z rodinných úspor nežil ani teď a nejspíš ani v minulosti. I s majetkem za zády pracoval a samotná práce i zisk se k němu hodily. Za to si vysloužil její respekt, kterým jinak silně šetřila.

Nikdy nepoznala nikoho podobného. To ji zaujalo, ale také znejistělo.

Kromě toho musela do věci přimíchat fakt, že po něm zatoužila. Ještě žádný muž v ní nevbudil tak jasnou a soustředěnou touhu. Chtěla na sobě cítit jeho dlaně a rty. Celé jeho tělo.

Těch několik málo hodin, co v noci spala, sejí o něm zdálo. Zvláštní, zmatený sen. Přijel za ní na bílém okřídleném koni a pak se vznesli nad safírově modré moře, zelené louky a perleťovým světlem se nesli ke stříbrnému paláci, kolem něhož rostly stromy se zlatými jablky a stříbrnými hruškami, a do toho hrála sladká hudba.

Na tu mlhavě krátkou chvíli ve snu byla zamilovaná. Tak, jak to nikdy nepoznala a nikdy nevěřila, že může být. Naprosto, slepě a radostně zamilovaná, že na ničem nezáleželo tolik jako na chvílích, kdy může být s ním.

Jak tak letěli slunečním, měsíčním i přízračným světlem, řekl jí jedinou věc.

Všechno tohle. A ještě víc.

Jediné co cítila a co dokázala odpovědět, když se k němu natočila a opřela se tváří o jeho tvář, bylo: *To jsi ty.*

Všechno a ještě víc.

Myslela to doslova, prožívala to celou svou bytostí. Ihned po probuzení zatoužila cítit to dál, zažít znovu tu sílu emocí. Jenže se vytratila se snem a ona se mohla jen pousmát nad svou fantazií.

Ani ona, ani Trevor o fantazie nestáli.

Přesně v šest snesla tašku dolů ze schodů a srdce sejí v očekávání rozbušilo. Co vlastně uvidí a zažije příštích osmačtyřicet hodin?

Všechno. Ta myšlenka jí prostě unikla. *A ještě víc.* Naposled se rozhlédla po dokonale uklizeném lokále. Sinead, Betsy a Alice Mae jistě nějak zvládnout to, co obvykle stíhá sama. Snažila se jim vše nutné natlouct do hlavy a ještě jim pro jistotu nechala seznam úkolů. Spokojeně vyšla ven a slíbila si, že už na hospodu ani nepomyslí, dokud se zase nevrátí. Odbila šestá.

Potěšilo ji, že přesně ve stejnou chvíli zabrzdil Trevor u chodníku. Takže v tom se shodli. Odteď půjdou věci snadněji.

Překvapilo ji, že na sobě měl oblek. Nejspíš italský, hádala, když vystoupil a šel pro její zavazadlo. Neskutečně drahý, ale nijak okázalý. Tmavě šedá barva mu šla k očím a košile i kravata tón v tónu mu dodávaly sofistikovaný evropský vzhled.

Projev moci, napadlo ji. A uměl ji nosit.

„Podívejme,“ schválně si sáhla na rukáv saka, když nakládal tašku do kufru, „tobě to ale dneska sluší.“

„Mám obchodní jednání.“ Zavřel kufr a šel jí přidržet dveře. „A dost nabitý program.“ Krátce se na ni zadíval, když nasedala, a zatoužil všechny schůzky a jejich účastníky poslat do háje.

Počkala, až si vleze za volant. „Myslela jsem, že jsi pánem svého času.“

„Když se člověk opozdí, zdůrazňuje tím svoje ego, a to přináší problémy.“ „Ego rozhodně máš.“

Odrázel od chodníku. „To se asi pozná. Objednal jsem na Heathrow auto s řidičem. Doveze tě do domu, abys mohla vybalit, a pak ho budeš mít k dispozici na prohlídku města nebo nákupy.“

„Ano?“ No páni, řekla si v duchu. „To je od tebe pozorné.“

„Zítra budu mít víc času, ale dneska je to našlapané.“ Zadíval se na ni. „Kolem šesté večer bych měl být volný.“

A na osmou jsem zamluvil stůl na večeri. Vyhovuje?“

„Dokonale.“

„Fajn. Asistentka mi nafxovala pár zajímavostí hodných pozornosti. Je to v kufříku. V letadle se na to můžeš podívat, aby sis mohla co nejlíp naplánovat den.“

„Dobrý nápad, to určitě udělám. Ale nemusíš se bát, že bych se nezabavila.“

Mrkl na ni. Měla na sobě projmuté, tmavě modré sako a kalhoty, doplněné jemně růžovou halenkou. Velmi stylová volba. Chytré a nesmírně ženské oblečení.

„Ne, to se nebojím.“

Trochu zaskočený, že Darcy nebude bezcílně bloumat, čekat na něho a postrádat ho, se odmlčel.

Působilo to spíš jako obchodní setkání než... Co vlastně to mělo být? Výlet s nějakým cílem? To se mu nelíbilo. Ale ani výraz „milostná romance“ mu nevyhovoval. Ani jeden z nich neměl hvězdičky v očích. O něco jim šlo a zdálo se lepší říct to na rovinu.

I tak ho to švalo.

Na letiště ve Waterfordu dorazili na čas. Tady mohla Darcy poprvéokusit, co si bohatý muž může dovolit. Zavazadla byla brskně odbavena a kontrolami prošli se samým „Tudy, prosím, pane Magee“ a „Doufám, že si cestu patřičně užijete, pane Magee“.

Když si vzpomněla na zmatky a tlačence při cestě do Paříže, utvrdila se v rozhodnutí cestovat už jen první třídou, anebo vůbec. Ale i takové představy vzaly za své, když ji Trevor vedl po letištní ploše k malému štíhlému letadlu.

„To je tvoje?“

„Společnosti,“ odpověděl a pomohl jí do schodů. „Hodně cestuju, tak je dobré mít vlastní dopravu zajištěnou.“ Vešla dovnitř a snažila se nezápat. „To jistě.“

Prostorná sedadla byla potažena tmavě modrou kůží a na krémových stěnách mezi okny uviděla ve stříbrných držácích křišťálové vázičky s orosenými žlutými růžemi. Pod nohama ucítila koberec.

Letuška v uniformě se zdvořilým úsměvem a dokonalou pletí ji pozdravila jménem a zeptala se, zda by si před odletem dala mimózu.

Šampaňské k snídani, jen si to představte, pomyslela si Darcy. „To by bylo příjemné, děkuji.“

„Mně kávu, Monico. Chceš si to tu prohlédnout?“ navrhl Trevor.

„Ano.“ Doufala, že příliš nevalí oči, a odložila kabelku. „Tady je kuchyňka.“

Nakoukla do místnůstky, kde už výkonná Monica vařila kávu a otvírala láhev šampaňského. Každý centimetr malého prostoru se zdál dokonale využitý a nerezové desky se jen leskly.

„Kokpit.“ Trevor mávl směrem k otevřeným dveřím. Muž za panelem plným kontrol se otočil. „Jsme připraveni na váš pokyn, pane Magee. Dobré ráno, slečno Gallagherová. Můžete se těšit na krátký, ale hladký let na Heathrow.“

„Děkuji. Vy řídíte sám? Nepotřebujete druhého pilota?“

„Tady je místo jen pro jednoho,“ odpověděl. „A druhého ani nepotřebuju, když je na palubě pan Magee.“

„Vážně? Ty létáš, Trevoře?“

„Příležitostně. Dej nám deset minut, Donalde, a pak se ohlas věži.“ „Ano, pane.“

„Máme mnoho zájmů různě po Evropě,“ vysvětloval dál, když Darcy vedl přes hlavní prostor. „Tohle letadlo využíváme na kratší lety.“

„A když jsou třeba delší?“

„Tak máme větší.“ Otevřel další dveře. Uviděla kompletně zařízenou kancelář s úhledným starožitným stolem, konzolí s počítačem, plátnem, kde se dalo pouštět video, a pohovkou. Zahlédla taky postranní koupelnu, kde vše jen zářilo.

„Všechno komfort pro let i byznys.“

„Druhé jde lip, když máš to první. Společnost Celtic funguje teprve šest let, ale profituje a roztvárá se.“

„Tvoje obchodní schůzka se týká Celtic Records?“

„Z větší části. Kdybys něco potřebovala a nemohla to najít, stačí říct.“

Obrátila se k němu. „Vidím všechno, co potřebuju.“ Zvedl ruku a chvíli si pohrával s konečky jejích vlasů.

„Fajn. Tak se do toho pustíme.“

„Už jsme se pustili, ne?“ zašeptala, když se vraceli k sedadlům.

Darcy se usadila, přijala úzkou sklenici s mimózou a připravila se na skvělý výlet.

Pilot dodržel slib. Byl to krátký a klidný let. Darcy by letěla ještě celé hodiny a nevycházela by z úžasu. Snažila se trochu konverzovat, než pochopila, že je Trevor myšlenkami jinde. Asi u svých obchodních schůzek, napadlo ji, a tak se začala probírat návrhy jeho asistentky.

No ano, chtěla vidět všechno. Hyde Park i Harrods, Buckinghamský palác i Chelsea. Prála si zažít ruch na ulicích i atmosféru velkých stinných parků.

Odbavení na Heathrow nebylo o nic složitější než na domácím letišti. Peníze otvírají brány, uvědomila si po snadné letištní kontrole. Přesto nečekala, že auto s řidičem bude znamenat limuzínu a muže v šoféřské uniformě.

Slova se jí zase drala na jazyk, ale spolkla je a jen se na Trevora mile usmála.

„Takže tě nejdřív hodíme na schůzku?“

„Ne, to je opačným směrem. Uvidíme se navečer.“

„Hodně štěstí při jednání.“ Chtěla se chopit řidičovy nabízené ruky a nastoupit, jak si to v duchu nacvičila.

Ladně, graciálně, jako by to dělala celý život.

Ale Trevor ji vzal za paži, vyslovil její jméno a přiměl ji podívat se na něj.

Pak ji prudce vytáhl na špičky, až se kvůli rovnováze musela chytit jeho ramen, a zmocnil se jejích rtů. Přechod od chladného byznysmena ke žhavému milenci byl tak rychlý, a dokonale erotický.

Než jí ze rtů unikl slastný povzdech, stihl ji pustit. Vpil se jí do očí spalujícím pohledem a pak spokojeně přikývl.

„Užij si hezký den," řekl a nechal ji tam lehce rozechvělou stát, zatímco řidič s diskrétně nepřítomným výrazem stále držel dveře auta otevřené.

Podářilo se jí hladce nastoupit. Ve skutečnosti jako by se spíš sesunula do atmosféry provoněné růžemi a pravou kůží.

Jen silou vůle se přiměla vrátit do reality a užít si jízdu dlouhou, tichou limuzínou. Pohladila prstem potah sedadla. Byl heboučkový a měl barvu bouřkových mraků. Jako jeho oči před chvílí, napadlo ji.

Šofér za dělicím sklem se zdál být neskutečně daleko. Darcy se rozhodla všimnout si detailů - prohlédla si křišťálové vázičky, televizi, třpytivé osvětlení stropu a střešního okna. Uvolnila se za zvuků romantické klasické hudby ze stera. Když se konečně pohodlně natáhla, uviděla vedle sebe štíhlou krabičku.

Zlatý papír, stříbrná stuha. Popadla ji, ale pak sebou trhla a mrkla na řidiče. Lady by se na dárek takhle nevrhla. Byla by na dárky zvyklá, že by ji téměř nudily.

S pousmáním otevřela malou obálku.

Vítej v Londýně. Trev.

„Ty na nic nezapomeneš," zašeptala. „To je dobře." Ujistila se, že ji řidič nevnímá, a opatrně dárek rozbalovala. Nechtěla ten hezký papír roztřhat. Užívala si očekávání, obal složila a schovala do kabelky a pak zadržela dech. Otevřela sametovou krabičku.

„Ach můj bože!" vyjekla a docela zapomněla na řidiče i na svou světáckou masku. Blýskavý dárek ji na chvíli docela oslnil.

Zalapala po dechu, když vytahovala jemný náramek se zářivými, barevnými kameny. Poznala smaragdy, rubíny a safíry, nadto ještě orámované drobnými brilianty.

Nikdy v životě neměla v rukou nic tak krásného a neskutečně drahého. To by rozhodně neměla přijmout. Jen si ho zkusí, jak jí bude slušet. A jaký je to pocit.

Na ruce se vyjímal a pocit se nedal popsat.

Jak tak obracela zápěstí a prohlížela si ho, pochopila, že by si raději nechala useknout ruku, než by se náramku vzdala.

Její svědomí se bude muset přizpůsobit.

Obdivovala šperk tak dlouho, že málem promeškala jízdu Londýnem. Když se vzpamatovala, musela potlačit chuť otevřít okno a vyklonit se ven, aby moha vnímat všechno najednou.

Kam zajet nejdřív? Co vlastně dělat? Bylo toho tolik, co musela směstnat do dvou krátkých dnů. Měla by bleskově vybalit a vrhnout se na to.

Jak tak projížděli městem, začala si v duchu plánovat zastávky. Limuzína zabrzdila před důstojnou vilou a Darcy se rozhlížela po hotelu.

Ne, vzpomněla si s leknutím. Trevor mluvil o „domu", ne o hotelu. Ten člověk žije v tři tisíce mil vzdáleném New Yorku a vlastní dům v Londýně.

Bude těm překvapením někdy konec?

Uklidnila se a chopila se pevně řidičovy ruky, když jí přišel otevřít.

„Zanesu vám dovnitř zavazadla, slečno Gallagherová."

„Mnohokrát děkuji." Prošla kolem sestříhaných keřů k nízkému schodišti, jako by věděla, co dělá.

Dveře domu se otevřely, než si stihla rozmyslet, zda zaklepe, nebo prostě jen vejde. Ukláněl se jí vysoký štíhlý muž s bílými vlasy. „Slečno Gallagherová, doufám, že jste měla příjemnou cestu. Jsem Stiles, majordomus pana Mageeho. Vítejte vás."

„Děkuji." Chtěla mu podat ruku, ale pak se zarazila. To se zřejmě nedělá, zvláště u britských majordomů.

„Chtěla byste vidět svůj pokoj, nebo vám můžeme nabídnout občerstvení?"

„Ráda bych si prohlédla pokoj, jestli je to možné."

„Samozřejmě. Dohlédnu na zavazadla. Winthropová vás doprovodí."

Úhledná Winthropová se bezhlesně zjevila ve stejném formálním černém oblečení, jako měl Stiles. Šedé vlasy měla hladce sčesané a oči za silnými brýlemi podobně světlé.

„Dobré ráno, slečno. Pojďte za mnou prosím, ubytuji vás."

Nezírej tolik, idiote. Darcy se zoufale snažila zůstat klidná, když přecházela po zlatavé podlaze haly pod obřím lustrem k velkolepému schodišti.

Nemohla říct, že se dům podobá paláci. Na to byl příliš distingovaný. Spíš muzeu, tak dokonale byl vypilovaný a až hrozivě sladěný.

Na stěnách zahlédla umělecká díla, která se neodvážila blíže studovat. Tapety se zdály být hedvábné, že musela sevřít ruku v pěst, aby se jich nezačala dotýkat.

Hospodyně, protože Winthropová musela být hospodyně, ji vedla chodbou obloženou drahým dřevem. Darcy přemýšlela, kolik je v domě pokojů, jak jsou zařízené a jaký mají výhled z okna. Pak jí Winthropová otevřela vyřezávané dveře do naprostého luxusu.

Postel velká jako menší jezero se sloupky a nebesy. Darcy nepoznala, jaké koberce pokrývají nablýskanou podlahu, jen že budou velmi staré a drahé.

Všechno - prádelník, skříně, zrcadla, stolky - se tam neskutečně lesklo. V silnostěnné křišťálové váze uviděla několik tuctů bílých růží.

Okno zdobily tmavě zelené draperie převázané zlatými šňapci. Na krbu z bílého mramoru s růžovými žilkami se tyčily svícny a mezi nimi další květiny, tentokrát oslnivě bílé lilie.

Útulnost pokoje, nadýchaná křesla a lesklé stolky přímo zvaly, aby se zabydlela.

„Salonek je napravo a koupelna vlevo," ukázala Winthropová hubenou rukou. „Mohu vám vybalit, nebo si raději trochu odpočínáte?"

„Já..." Darcy se bála, aby si nepřekousla jazyk. „Já vlastně... Nechci odpočívat, ale i tak děkuji." „Ráda vám ukážu celý dům, pokud si budete přát." „Myslíte, že bych se tu mohla jen tak projít?" „Samozřejmě. Pan Magee doufá, že se tu budete cítit jako doma. Pokud mě budete potřebovat, stiskněte devítku na domácím telefonu a osmičku, když si budete přát Stilese. Možná byste se ráda osvěžila."

„To ano, ještě jednou děkuji." Na nejistých nohou se vydala do koupelny. Do háje s tím, pomyslela si cestou, a ještě se otočila. „Paní Winthropová, ten pokoj je moc krásný."

Hospodyně se nepatrně usmála, ale její výraz to přece jen zjemnilo. „Ano, to je."

Darcy vešla do koupelny, zavřela oči a opřela se o dveře. Měla pocit, jako by se ocitla v nějaké hře, nebo v jednom ze svých barvitých snů. Ale ne, byla to skutečnost. Jasně cítila, jak jí tluč srdce a radostné vzrušení rozpaluje kůži.

Povzdechla si a pak otevřela oči a usmívala se.

Koupelna byla velká jako další pokoj. Květiny zdobily dlouhý pult se dvěma oválnými umyvadly. Dlažba i obklady měly zelenavou barvu mořské pěny, jako by se ocitla v nějaké fantazii pod hladinou.

Do vany se širokým okrajem s kapradinami by se vešli nejméně tři lidé. Sprcha působila jako samostatný pokojíček. Za posuvným sklem zahlédla neskutečné množství kohoutů. Muselo to být jako koupat se ve vodopádu, napadlo ji a málem by se na místě svlékla, aby to mohla vyzkoušet.

Spatřila další křišťálové nádoby s mýdlem, růžovými plátky, krémy, koupelovými oleji a solemi. Posadila se na polstrovanou lavičku a zadívala se na svůj zardělý, rozžářený obličej v zrcadle. „Tak jsi přece jen dorazila."

v průběhu první i druhé schůzky se Trevor snažil vy-vytlačit Darcy z mysli. Ale ne docela. Její představa ho vždycky zaskočila, když to nejméně čekal. Vykoukla záškodnický z okraje mysli, kam ji odsunul, když se potřeboval soustředit na něco jiného.

Znova pohlédl na hodinky. Zbývalo ještě několik hodin, než se bude moci zaměřit jen na ni. Ale potom, to přísahá, se postará, aby to čekání stálo za to. „Treve?"

„Hmm?" Uvědomil si, že se mračí, rychle vyhladil tvář a omluvně mávl rukou. „Promiň, Nigele, zamyslel jsem se."

„To je tedy zvláštní."

Nigel Kelsey, šéf londýnské pobočky Celtic Records, měl dobré oči i uši. S Trevorem se poznali a sprátelili už v Oxfordu. Když přišel čas rozšířit firmu za hranice, svěčil Trevor tenhle úkol do Nigelových schopných rukou. „Jen si v hlavě něco třídím. Zařaďme Shawna Gallaghera na vršek seznamu."

„Moc rád." Nigel se opřel do křesla. Za psacím stolem sedával zřídka. Využíval ho spíš jako rekvizitu.

Vždy se cítil předurčený jít ve stopách svého otce i dědečka a zabývat se právem. To pomyšlení mu stále nahánělo husí kůži. Ale přestože nechtěl ohrnovat nos nad rodinnou tradicí, raději vložil své vzdělání do zajímavějších projektů. Celtic Records byl výjimečně zajímavý podnik, třebaže ho Trevor řídil přísně. Přísně, aby profitoval, pomyslel si Nigel.

Díky němu se mohl zúčastnit tolika fascinujících akcí. V popisu práce měl i různé večírky, slavnosti, prosazování talentů, a to vše na účet podniku. Své povinnosti bral velmi vážně.

„Jednám s ním osobně," pokračoval Trevor. „Nebo spíš s nimi dvěma, když počítám manželku, což je nutné. Radil jsem mu sice, aby si našel agenta." Nigel se zatvářil překvapeně, ale Trevor jen trhl rameny. „Mám ho rád. A tak s ním dál budu jednat osobně, protože o zástupce nestojí."

„Ty ses vždycky choval čestně. To spíš já občas vytáhnou nějakou schovanou kartu, aby byla legrace."

„S ním ale ne. Instinkt mi říká, že jsme narazili na poklad, který se sám zhodnotí, pokud tomu necháme volný průběh."

„Souhlasím. Jeho věci jsou skvělé a dobře prodejné."

„Ale je toho víc."

„Ano?" Nigel se znovu podivil, když Trevor vstal a začal neklidně přecházet kolem. Málokdy se takhle projevoval. Zřídka dával neklid najevo. Dokonce i před ním. „Napadlo mě to, když jsi ho dal na program uprostřed jiného rozběhnutého projektu."

„Má bratra a sestru. Chtěl bych, aby společně nahráli jeho skladby pro zahajovací slavnost."

Nigel se zamračil a zabubnoval do stolu prsty posázenými prsteny. „To ale musí být sourozenci." „Věř mi."

„Nebylo by přece jen jistější nahrát to s nějakým známým interpretem?"

„Ty si s tím nějak poraďš." Trevor se k němu s mírným úsměvem obrátil. „Já už jsem je slyšel hrát. Přál bych si, abys na pár dní přijel do Ardmoru. Poslechněš si je taky, a kdybys měl dojem, že se pletu, promluvíme si znova."

„Ardmore." Nigel sebou trhl a zatahal se za zlatou náušnici. „Ježíši, co bude zapřísáhlý měšťák jako já dělat v irské vesnici, kterou sotva najdeš na mapě?"

„Poslouchat muziku," řekl Trevor prostě. „Na Gallagherych něco je. Ale než to s nimi nebo s tebou povedu dál, chtěl bych, abys je slyšel na vlastní uši. Pro objektivní názor."

„Odkdy tvůj názor není objektivní?"

„Na té rodině něco je," opakoval. „I na Ardmoru a okolí." Nevědomky se dotkl stříbrného přívěsku, co nosil pod košilí. „Možná je to jen vzduchem, co já vím? Chci, abys přijel a zažil to sám."

Nigel zvedl paže a zase je nechal spadnout. „Ty jsi tady šéf. Asi bych se měl přesvědčit, co vidíš na místě, kam ses rozhodl zašantročit tolik peněz a času."

„Nezašantročím je. Je to solidní obchodní projekt. A neškleb se," dodal, protože takovou reakci očekával.

„Já se nikdy nešklebím. Občas zvednu oči v sloup, ale teď si to odpustím."

„Fajn. Mám od Shawna další skladbu." Trevor přešel kancelář a vytáhl z aktovky notový part. „Podívej." Nigel se usmál. „Radši bych si to poslechl," ukázal k pianu na druhé straně místnosti.

„Dobře, ale je to psané pro kytaru, housle a flétnu."

„I tak si udělám představu." Nigel zavřel oči, když se Trevor posadil za piano. Sám neuměl hrát, ale měl nesmírně vyvinutý cit pro hudbu.

Jakmile uslyšel první tóny, jeho receptory se zachvěly.

Svižné, živé, pomyslel si, mírně erotické a veselé. No ano, Trevor měl pravdu jako vždy. Ten Shawn Gallagher je jejich zlatý důl. A neškodilo by setkat se s ním tváří v tvář, i kdyby proto musel odcestovat do Irska. Ale bůh mu pomáhej.

Zaposlouchal se, přikyvoval a pak se zazubil, když Trevor přidal i slova. Jeho přítel měl silný, klidný hlas, ale text si přímo říkal o hlas ženský. To Nigel rozeznal okamžitě.

Dej mi ruku, dej mi srdce, dej mi všechno dohromady. Nestačí mi z. tebe kousky, tak si ušetři dohady.

No ano, ženská píseň. Sebevědomá, lehce arogantní a také svádívá.

Otevřel oči, zatímco Trevor hrál a zpíval do konce. Většinou se nedal snadno získat, ale teď už si podupával do rytmu.

„Ten chlap je prostě génius," prohlásil pak. „Jednoduchý, jasný text a složitější aranžmá. Ne každý tohle dokáže zazpívat se správným důrazem."

„To ne, ale vím o někom, kdo to svede. Zaříd' si cestu do Ardmoru, Nigele."

Nigel se napil z láhve s drahou vodou, kterou měl vždycky po ruce. „Když musím, tak musím. Je tohle to hlavní, co jsi chtěl dneska probrat?"

„Ano, proč?"

„Protože bych jako starý dobrý kámoš rád věděl, co se s tebou děje. Jsi nervózní, a takového tě neznám."

Nelíbilo se mu, že je tak čitelný, a musel si to ohlídat hlavně před Darcy. „Je tu jedna žena."

„Ale jdi. Vždycky je nějaká, ne?"

„Taková asi ne. Přivezl jsem ji s sebou."

„Vážně? Tak to je něco nového." Protahoval významně každé slovo té věty. „A kdypak ji uvidím?"

Trevor si zase sedl a snažil se uvolnit. „Přijed' do Ardmoru," odpověděl a pak stočil hovor zpět na obchodní otázky.

kapitola 11

Neměla jasnou představu, jak má hrát svou roli, přesít " protože se pořád cítila jako na jevišti. Má sedět v krásném salonu dole a popíjet čaj, až se Trevor vrátí? Nebo bude vypadat nenuceněji, když si bude nahoře listovat nějakou knihou?

Možná by se mohla někde projít a vůbec na něj nečekat.

Protože si se scénářem vůbec nevěděla rady, začala si připravovat šaty na večer. Mohla si dát na čas, což samo o sobě považovala za luxus. Směla se libovolně dlouho koupat a pohrát si se všemi drahými krémy ve starožitných lahvičkách.

Lepší být připravená na všechno, pomyslela si, když si natírala štíhlé nohy sametovým přípravkem, než se trápit myšlenkami na nevhodné šaty, když neví, kam přesně půjdou. Sex bude jistě závěrečné jednání dnešní show a musela přiznat, že se spolu s touhou hlásila i nervozita.

Ano, bude lepší přivítat ho stylově a vzít si jednoduché černé šaty. Zajde si dolů na koktejl, takže až se Trevor objeví, bude si v tom hrozivě formálním salonu hrát na paní domu.

Winthropová jistě naservíruje nějaké jednohubky. Nebo to snad dělá majordomus? To je fuk. A ona Trevorovi nabídne občerstvení, jako by to dělala každý den.

Tak nějak by se té úlohy zhostila nejlíp. .

Když načesaná a navoněná vyšla z koupelny, Trevor právě otvíral dveře pokoje a její žaludek udělal salto. Takže scénář rychle upravíme, pomyslela si a co nejlídněji se usmála.

„Ahoj, myslela jsem, že se ještě zdržíš.“

„Skončili jsme o něco dřív.“ Nespouštěl z ní oči, když za sebou zavíral. „A jaký den jsi měla ty?“

„Nádherný, děkuju.“ Proč se nemohla pohnout z místa? Bylo by lepší, kdyby prostě přešla místnost. „Doufám, že ty zas úspěšný.“

„Stálo to za tu cestu.“

Jakmile udělal krok k ní, odrazila se ode dveří a došla ke stolku, kam odložila náramek. „Za tohle ti chci poděkovat. Je krásný a extravagantní. Oba víme, že bych ho neměla přijmout.“

Došel až k ní, vzal náramek a ovinul jí ho kolem zápěstí. „A oba víme, že přijmeš.“ Tiché zacvaknutí šperku zaznělo v její hlavě jako ozvěna.

„Asi ano. Těžko odolávám krásným věcem.“

„Proč odolávat?“ Pevně a majetnicky ji uchopil za ramena a přejel jí po pažích v županu. „Já to nemám v úmyslu.“

Takhle si to neplánoval. Představoval si všechno mnohem civilizovanější. Nějaký ten drink, elegantní večere, kterou by si užila, tichá jízda domů a pak lehké, promyšlené svádění, které by potěšilo oba dva.

Ale najednou tu stála - v dlouhém županu s pletí ještě teplou a zjemnělou po koupeli a vědoucíma očima.

Proč odolávat?

Vpíl se do těch očí, zatímco rozvazoval pásek županu. Všiml si, jak jejich modř potemněla a jak se jí zadrhl dech. Sklonil se, zachytil ten dech, vsunul ruce pod tenkou látku a pohladil ji po bocích.

„Takže teď,“ zašeptal a překvapilo ho, že musel potlačit vzdech už při pouhém dotyku s její kůží.

„Dobrá.“ Nechala se vést instinktem a objala ho kolem krku.

Měl v úmyslu postupovat pomalu, rozehrávat je krok za krokem, ale jakmile ucítil reakci jejích rtů a těla, zmocnila se ho posedlost. Měl pocit, že čekal celý život, aby mohl ochutnat, zažít a vzít si právě tohle.

Strhl jí župan z ramen a kousl ji.

Přidušeně vykřikla, v šoku i rozkoši. V tu chvíli zapomněla na svoji roli, důvody i následky. V zoufalé touze zažít víc mu začala svlékat sako, tahala a šhubala, až skončilo na podlaze. Jeho rty se na ní pásly, její ruce zápasily s kravatou, společně klopýtali k posteli.

Za okny se stmívalo, z ulice bylo slyšet svištění a hukot londýnského provozu. Velké hodiny v hale odbily pátou. Pak už se v pokoji ozývaly jen vzdechy a šepot.

Převalovali se spolu po luxusním přehozu, bořili se a klouzali. Její prsty vedly bitvu s knoflíčky košile a on jí stahoval župan. Pod tíhou jeho těla se nořila do saténové látky, což si ještě stihla uvědomit. Pak vzal do úst její ňadro a přestala myslet docela.

Oheň a světlo a k tomu ostré bodání rozkoše. Divokost. Naplňovalo ji to, ohřívalo krev, z hrdla se jí vydral syrový výkřik.

„Pospěš si,“ vyrazila ze sebe. „Dělej, dělej.“ Snad by zemřela, kdyby ho rychle necítila v sobě. Horečně šhubala za zip jeho kalhot.

Ruce se mu chvěly. Hukot v jeho hlavě připomínal vlny valící se po kamenech. Věděl jediné, další minuta čekání by ho zničila.

Zvedala k němu boky, a tak se do ní prudkým pohybem zabořil.

Zdvojené zasténání prorazilo vzduch a jejich oči se v šoku setkaly. Na vteřinu nebo dvě se vpíjeli pohledy jeden do druhého.

Pak nastal divoký pohyb, poháněný rozbouřenou touhou. Kůže na kůži, drsné, zadržované vzdechy, hluboké zasténání ženy na vrcholu. Těla propletená v plynulém, smyslném tanci.

Vyvrcholila znovu, sama překvapená, kolik toho v sobě držela. A když pak její paže na pokrývce ochably, cítila, jak on padá spolu s ní. Měla dojem, že vyslovila jeho jméno.

Ležela tiše, šťastně opotřebovaná, s jeho tváří zabořenou ve svých vlasech, přimáčkнутá jeho hezkým tělem do matrace. Tak teď už nejspíš věděla, jaké to je, když nad sebou Trevor ztratí kontrolu. No ano, bylo to divoké a skvělé.

Která z nich byla vlastně Darcy ve své podstatě?

Vyčkával, zatímco popíjela šampaňské a vychutnávala si promyšlený dezert. Pak stočil řeč na byznys.

„Jedna z mých dnešních schůzek se týkala i tebe.“

Zvedla k němu oči, vyrušená z úvah, jestli sníst celý talíř té dobroty nebude příliš měšťácké.

„Mě? Myslíš divadla?“

„Ne, i když o něm to bylo taky.“

Usoudila, že sníst polovinu bude tak akorát, aby si nepřipadala jako nanyinka, a nabrala si další lžičku výtečné kombinace šlehačky s čokoládou. „Co jiného by se mě asi mohlo týkat?“

„Celtic Records.“ Odmlčel se. Věděl, že v Darcy je také skrytá dobrá obchodnice, a tu nesměl podceňovat.

Lehce se zamračila a chopila se skleničky. „Kvůli nahrávce Shawnových skladeb a společnému vystoupení. Ale to je rodinný podnik a společné rozhodnutí. Myslím, že se nějak dohodneme.“

„To doufám." Mimoděk si nabral také trochu jejího dezertu. „Ale to jsem nemyslel. Mluvím o tobě, Darcy, speciálně a výlučně o tobě." Pulz jí poskočil, a tak odložila šampaňské. „Výlučně o mně? Jak to myslíš?"

„Stojím o tvůj hlas."

„Aha." Potlačila zklamání, které nebylo na místě. „Proto jsi mě sem přivezl, Trevore?"

„Částečně. Ale nemá to nic společného s tím, co proběhlo dnes večer."

Když ji vzal na stole za ruku, zadívala se na ni, jak hezky zapadá do její. Pak zase zvedla oči k němu. „Přirozeně. To musí být oddělené, aby v tom nebyl zmatek. Asi nepatříš k lidem, kteří své klienty přemlouvají tímhle způsobem."

Odtáhl se a jeho oči zkameněly. „Nevyužívám sex k přesvědčování, jestli to myslíš takhle. Že jsme milenci, nemá co dělat s obchodními dohodami."

„Jistěže. Ale kdybychom si mohli vybrat jen jedno z toho, co by to bylo?" „To by asi bylo na tobě," odpověděl ztuhle. „Aha." Zmohla se na chabý úsměv. „To je dobré vědět. Omluvíš mě na moment?"

Potřebovala se uklidnit, dát hlavě i srdci šanci prohlédnout. Nechala ho tam zamračeného a na dámské toaletě se opřela o obložený pult, aby se vzpamatovala.

Co se to s ní kruci děje? Ten chlap jí nabízí životní příležitost, kterou může svobodně přijmout, nebo odmítnout. Proč ji to zabolelo? Jak se najednou může cítit tak neklidná, nebo snad nešťastná?

Musela se na Trevora nějak romanticky upnout, aniž si to uvědomila. A v těch představách se o ni zajímal a staral. Jen o ni samotnou, se všemi jejími chybami. Bez všech postranních úmyslů. Měl zájem jen o ni, pomyslela si, zavřela oči a posadila se na lavičku před zrcadlem.

Její chyba. Probudil v ní něco, co nikdo předtím. Přiblížil se na dotek jejímu srdci, něčemu hluboko ukrytému, co ani přesně nerozeznávala.

Měla dokonce dojem, že by se bez námahy mohla zamilovat. Jenže co pak?

Už klidněji se na sebe zadívala v zrcadle. Postav se realitě, Darcy. Muž jako Trevor se natrvalo neupne na ženu s jejím zázemím a omezeními. Jistě, uměla se hezky nosit a dobře hrát svoje role, ale přesto všechno bude vždycky jen Darcy z Ardmoru, která pracuje v rodinné hospodě.

Jiného muže by si snadno omotala kolem prstu a nechala ho na takové podřadnosti zapomenout. Copak to neplánovala? Nedoufala snad, že jednoho dne najde prima boháče, který propadne jejímu kouzlu a zahrne ji luxusem? Byla by dokonce ochotná zamilovat se nebo mu alespoň oplácet náklonností a věrností. Za to se nestyděla.

Jenže Trevor neviděl jen její hezkou tvář, což právě dokázal. Chtěl na ní také vydělat a myšlenka na společný zisk šla ruku v ruce s přitažlivostí.

Vášeň, pomyslela si, jakou v sobě objevili, rychle zaplane a shoří. Nemusela být romantická jako Jude, aby věděla, že vášeň bez lásky má krátký život.

Takže... Bude rozumná a vezme si po libosti obojí, co jí Trevor nabízí. Vstala, narovнала se v ramenou a pak se vydala zpět za ním.

Objednal si kávu a mračil se nad ní. Netušil, jestli má cítit úlevu, nebo být zmatený, že už Darcy nemá v očích smutek, se kterým odcházel.

„Nevím, jestli jsem se vyjádřil dost jasně," začal, ale zavrtěla hlavou a lehce se usmála.

„Ale ano. Jen jsem potřebovala chvilku na přemýšlení." Chopila se lžičky a znovu se pustila do dezertu. „Tak mi pověz něco o Celtic Records. V letadle jsi říkal, že funguje teprve šest let."

„Správně. Zajímal jsem se o hudbu, zvláště tu tradiční. Maminka ji má taky ráda."

„Vážně?"

„Už patří ke čtvrté generaci Irů v Americe a myslela bys, že se narodila v chatě v kraji Mayo. Irka každým coulem."

„Takže jsi začal s hudbou kvůli mamince?"

„Ne." Ale pak se zarazil a zamračil. Jistěže začal, ve své podstatě ano. Proč si to nikdy neuvědomil? Vždyť firmu dokonce kvůli matce takhle pojmenoval. „Nebo z části. Nejspíš."

„Já myslím, že je to úžasné." Měla chuť ho pohladit po vlasech. „Proč tě to zneklidňuje?"

„Jde o byznys."

„To je jako s hospodou, taky trochu rodinné dědictví. Líbí se mi, že je Celtic Records obojí. Má pak pro tebe větší význam a budeš se o ni lip starat. A já budu radši jednat se společností, která má pro tebe osobní význam."

„To má. Ale to i interpreti, o které se staráme. Sídíme v New Yorku, ale prorazili jsme na mezinárodní trhy, takže pobočka je i tady a druhou do roka otevřeme v Dublinu."

My, uvědomila si Darcy, skoro nikdy neřekl já, když o firmě mluvil. Jistě nešlo o skromnost, ale spíš o ocenění týmové práce. Znovu si vzpomněla na hospodu a přikývla. „O jakou dohodu ti jde? Z obchodního hlediska," dodala a potěšilo ji, že ostražitě přimhouřil oči. „O standardní nahrávací smlouvu."

„Tomu asi nebudu rozumět, když v té oblasti nemám zkušenosti." Zadívala se na něho přes okraj skleničky a pak se nechala vést instinktem. „Asi bude rozumné najít si pro taková jednání agenta, jestli se rozhodnu, že mě to zajímá. Ale upřímně, Trevore, nejsem si jistá, jestli se chci živit zpěvem. Ovšem tvůj návrh si poslechnu."

Nechal by to tak. Zkušenost obchodníka mu říkala, že má přikývnout a změnit téma. Ale naklonil se k ní.

„Udělám z tebe bohatou ženu.“

„To byl vždycky můj cíl.“ Nabrala ještě trochu dezertu a nabídla mu. „A možná tě nakonec nechám pomáhat mi v tom.“

Vzal ji za zápěstí. „Budeš mít všechno, co sis kdy přála. Mnohem víc, než o čem jsi snila.“ Ucítil její zrychlený tep.

„Páni, ty víš, jak člověka navnadit. Ale přece jen trochu přemýšlím, než se do něčeho vrhnu po hlavě.“

Uvolnil se a přikývl. „Samozřejmě. A to se mi líbí. Líbí se mi na tobě skoro všechno.“

„To mluvíš k potenciální klientce, nebo k milence?“

Vzal ji vzadu za krk, přitáhl k sobě a líbal ji natolik dlouho, že se pár hlav začalo otáčet. „Je to dost jasné?“

„Jako slunce. Co kdybys mě zavezl zpátky a miloval se se mnou, aby se nám všechno ostatní vykouřilo z hlavy?“

„Proč ne?“ přikývl a mávl na číšníka.

Ráno vstal dřív, než se probudila. Chtěl co nejrychleji vyřídit pracovní záležitosti, aby se po zbytek dne mohl věnovat jen jí.

A třeba nakupování, napadlo ho, když se oblékal. To by si jistě užila. Nechá jí volnou ruku v nějakém dobrém butik, aby si vybrala, co ji jen napadne. Pak ji vezme třeba na čaj do Ritzu a přemluví k soukromému obědu v domě.

Jestli bude trochu nesvůj, že se předvádí, aby viděla, co všechno si může dovolit, nějak se s tím už vyrovná.

Bože, jak moc toužil strávit s ní další den. Dva dny. Nebo celý týden. Někde, kde by byli sami, bez vyrušování, problémů a myšlenek na práci.

Asi by jeden druhého spálili na popel, napadlo ho. Panebože, že by to ale byla jízda.

Z náhlého popudu vytáhl z vázy bílou růži, napsal krátký vzkaz a obojí položil na polštář vedle ní. Pak ještě chvíli seděl a pozoroval ji. Dokonalá tvář, tak nadpozemská ve spánku. Ty nádherné vlasy, kterých v noci nabíral plně hrsti. Náramek, co jí dal, zářící na jejím zápěstí, a to věděl, že na sobě nic jiného nemá.

Krev se v něm znovu začala toužebně bouřit. Raději by se měl uklidnit. Je to jen náklonnost, co k ní spolu s touhou cítí. Nevymýšlel si, když říkal, že se mu na ní všechno líbí. Tahle žena uměla přitahovat, bavit, trápit, provokovat i tišit. Její materialismus chápal a nezazlíval ji ho.

Jen na chvíli, na jednu bláhovou chvíli zatoužil, aby je to k sobě táhlo bez vědomí, že existuje jeho štědré bankovní konto.

Už na začátku dala jasně najevo, co chce. Peníze a luxus. A byla ochotná spojit se s tím správným mužem, který jí to zajistí.

On se nechtěl dávat pro peníze. Ani teď, ani později. Mohl je jen využít pro krátké potěšení obou.

Nechal to být a jemně, aby ji neprobudil, se rty dotkl její tváře.

Ještě hodinu pak klidně spala, a když se líně otočila na bok, první co uviděla, byla růže.

Usmála se a znovu po něm zatoužila. Vzala ji do ruky, pohládila její lístky. Pak si sedla a přečetla vzkaz.

Ve dvě končím a vyzvednu tě. Doufám, že se po zbytek dne odevzdáš do mých rukou. Trev.

To rozhodně udělala předešlou noc, uvědomila si a pohodlně se opřela do polštářů. Jaké krásné probuzení, bavila se a pohládila se květem po tváři. Uvažovala, jestli sejde dolů na snídani, nebo se nechá obsloužit v posteli jako královna.

Druhá možnost se zdála tak lákavá, že se natáhla po telefonu. Ten náhle zazvonil, až sebou trhla. Pak se rozesmála.

Přece ho zvedat nemusí, řekla si, vstala a šla si pro župan. Ostré klepání na dveře ji překvapilo.

„Ano, pojdte dál.“

„Promiňte, slečno Gallagherová, volá pan Magee a rád by s vámi mluvil.“

„Jistě, děkuji.“ Darcy znovu uchopila růži a v romantickém rozpoložení zvedla sluchátko. „Haló, Trevore? Právě jsem si přečetla vzkaz a moc ráda se odevzdám do tvých rukou.“

„Právě jsem na cestě k tobě.“

„Už? Do dvou je ještě daleko.“

„Darcy, musím se hned vrátit do Ardmoru. Mick OToole měl na stavbě úraz.“

„Úraz?“ vyskočila. „Jaký? Je v pořádku? Co se stalo?“

„Spadl z lešení. Je v nemocnici. Právě mi to volali, nic bližšího nevím.“

„Až dorazíš, budu sbalená. Pospěš si.“

Bez dalších řečí zavěsila, vytáhla tašku a začala do ní házet věci.

Cesta zpět se zdála nekonečně dlouhá. Darcy se střídavě modlila a poslouchala, jak Trevor po telefonu shání další informace.

„Stál nahoře na lešení,“ řekl jí. „Jeden z chlapů zakopl a Mick přepadl nebo sklouzl. Když přijela sanitka, byl v bezvědomí.“ „Ale naživu.“ Tiskla si prsty k sobě, až jí klouby zbělely. „Ano.“ Vzal ji za ruce a pomalu odtáhl od sebe. „Vypadá to na otřes mozku a zlomenou ruku. Musí ho vyšetřit kvůli vnitřním zraněním.“

„Vnitřní zranění." Zvedl se jí žaludek. „To vždycky zní tak záhadně a strašidelně." Když se jí zlomil hlas, zavrtěla hlavou. „Ne, nesesypu se tady, neboj."

„Netušil jsem, že jste si tak blízci."

„Je jako rodina." Slzy se jí draly do očí, a tak je statečně zaháněla. „Nejblíží po mém otci. Brenna... a všichni ostatní musí prožívat horor. Potřebuju být s nimi."

„Brzy budeš."

„Chtěla bych jet přímo do nemocnice. Mohl bys mi domluvit odvoz?" „Pojedeme tam oba."

„No, myslela jsem, že by ses chtěla podívat na stavbu. Ale dobře." Na několik nádechů si přitiskla prsty na víčka.

„Jsem vystrašená. Moc moc vystrašená."

Vzal ji kolem ramen a držel ji tak, dokud nepřistáli.

Pak sledoval, jak se cestou z letiště snažila vzpamatovat. Osušila si oči a ruce držela klidně v klíně. Když procházeli nemocniční chodbou, zdála se už docela vyrovnaná.

„Paní OTooleová."

Mollie zvedla hlavu. Seděla v čekárně obklopená všemi svými dcerami. „Ale Darcy, ty jsi tady - to sis zkrátila ten hezký výlet..."

„Povězte, jak na tom Mick je." Vzala Mollie pevně za ruce a snažila se nevnímat, jak Maureen s Mary Kate pláčou.

„No, pomlátil se. Dělalí mu rentgen hlavy a tak. Víš, že ji má pěkně tvrdou, tak snad to nebude tak zlé."

„Jistěže." Stiskla Mollie ledové ruce. „Co kdybych všem přinesla trochu čaje? Jen klidně sed'te. Brenno, pomohla bys mi s tím? Aspoň si dáte něco teplého."

„Děkuju, Darcy, to bychom teď docela potřebovaly. Pane Magee," Mollie se zmohla na nejistý úsměv, „je od vás hezké, že jste taky přijel." f

Zadíval se na Brennu, když vstávala, kývl a pak vedl Mollie za ruku zpět k židli.

„Tak co se stalo?" chtěla vědět Darcy, jakmile byly z doslechu. „Jak je to zlé?"

„Já jsem to vlastně neviděla." Brenna měla nakrápělý hlas a musela si odkašlat. „Vypadá to, že Bobby Fitzgerald ztratil rovnováhu, když zvedal na lešení stavební blok. Táta ho chtěl asi zachytit, ale oba se zakymáceli a podlážka byla trochu mokrá po dešti... Zavrával, snad ho praštil i ten blok, co Bobby držel, a pak přepadl přes ochrannou tyč. Panebože!"

Zastavila se a zakryla si rukama tvář. „Viděla jsem ho padat. Zaslechla jsem výkřik, otočila se a on dopadl na zem. A pak tam jen ležel. Jen tak ležel, Darcy, a na hlavě měl krev."

Popotáhla a protřela si oči. „Nebylo to z velké výšky, ale dopadl tak tvrdě. Zabránili mi s ním hýbat. Nemyslelo mi to, chtěla jsem ho otočit, ale našťáště se našli lidi s chladnou hlavou a ozvali se, že může mít něco s páteří. Chudák Bobby... Je úplně bez sebe. Musela jsem říct Shawnovi, aby se s ním šel projít."

„To bude dobré." Darcy vzala Brennu za ramena. „Postaráme se o to."

„Jsem ráda, že jsi tady. Jim nemůžu říct, jak hrozně se bojím. Mary Kate má sklony k hysterii, Maureen je těhotná a Alice Mae zas tak mladá. Patty se drží a mamka taky, ale nemůžu jim říct, jak děsné bylo vidět ho spadnout a jak se bojím toho, že se neprobral."

„On se probere." Brenna se rozplakala a Darcy ji sevřela v náruči. „Brzo vás k němu pustí a pak se budete cítit lip."

Přes Brennino rameno zahlédla přicházet Trevora. Zastavil se u nich a dotkl se její paže. „Postarám se o čaj. Běž se posadit ke své rodině."

„Děkuju moc. Pojď si umýt obličej," řekla Brenně. „Pak si dáme čaj a počkáme na doktora."

„Dobře." Brenna se odtáhla a mnula si tvář. „Běž za mamkou. Opláchnu se a hned přijdu."

V čekárně se Darcy posadila na opěradlo Mollieina křesla. „Čaj bude hned."

„To je fajn." Mollie jí položila ruku na koleno. „Trevor je hodný, že přerušil obchodování a vrátil se kvůli Mickovi."

„To je samozřejmé."

Mollie jen zavrtěla hlavou. „Pro každého ne. Je jasné, že je to laskavý člověk. Seděl tady a povídal, že si nemám dělat starosti o nic jiného než jak pečovat o Micka. Prý zaplatí všechny výdaje a doktory. A Mickovi dá mzdu, jako by chodil do práce. Že prý se jistě uzdraví brzy," pokračovala, ale hlas se jí chvěl. „Prý by nic jiného ani nečekal, protože OToolevi jsou pracovití."

„To má pravdu." Darcy ucítila slzy vděčnosti. Jak to že uměl říkat ty správné věci lidem, které sotva znal?

Vstala, když se Trevor objevil ve dveřích, a nechala se vést pocity. Vzala jeho tvář do dlaní a vroucně ho políbila na rty. „Pojď se taky posadit k rodině," vyzvala ho.

Připravili se na čekání, ale vzápětí se objevil lékař. „Paní OTooleová?"

„Ano? Jak je manželovi?" Mollie vyskočila a popadla za ruku Alice Mae, kterou měla nejblíží.

„Je to tvrdý chlap," promluvil doktor s povzbudivým úsměvem, když k němu přiběhla i Brenna. „Nejdřív tedy řeknu, nebojte, bude v pořádku."

„Díkybohu." Mollie stiskla Brennino rameno. „Díkybohu za to."

„Utrpěl otřes mozku a zlomeninu paže..." Aby to demonstroval, dotkl se svého předloktí. „Kost se čistě přelomila, není roztržštěná, což je dobře. Některé šrámy jsou hlubší a taky má naražená žebra, ale další zlomeniny ne. Vnitřní zranění se neprokázalo. Ale jeden dva dny si ho tu samozřejmě necháme."

„Je vzhůru?"

„Ano, je. A dost čilý. Ptal se po vás a taky po pivu, ale po vás dříve."

Vodnaté se zasmála. „Ještě že tak. Můžu ho teda vidět?"

„Zavedu vás k němu. Ostatní za ním pak můžou zajít, až ho převezeme na pokoj. S těmi zhmožděninami vypadá trochu strašidelně, ale nenechte se vystrašit."

„Vychovala jsem pět dětí a vím dobře, co to jsou modřiny."

„To jistě."

„Počkejte tady," obrátila se ke zbytku rodiny. „Zajdu za tatínkem. A až se s ním setkáte vy, nechci slyšet žádný pláč, takže to rozdýchejte. Když bude třeba, popláčeme si potom doma."

Darcy počkala, dokud Mollie s lékařem neodešli, pak se obrátila k Brenně. „Fajn. Jak to uděláme, abychom mu propašovaly pintu guinnessu?"

kapitola 12

Darcy, holka moje! Přišlas mě odsud zachránit?"

Dvacet čtyři hodin po pádu na hlavu se zjizvený, namodralý Mick tvářil energicky a trochu nešťastně. Darcy se naklonila přes okraj lůžka a jemně ho políbila na čelo.

„To ne. Ještě den musíte vydržet, pokud bude všechno v pořádku v tom šutru, co máte místo hlavy. Tak jsem vám donesla kytky."

Jedno oko měl zčernalé, na tváři jizvu staženou náplastmi a čelo, které políbila, hrálo všemi barvami.

Vypadal jako rváč, který to někde pěkně schytl, napadlo Darcy.

Když se jeho široký, nadějeplný úsměv změnil na odevzdané povzdechnutí, měla chuť ho pochovat v náruči. „S hlavou nic nemám. Vlastně mi není nic až tady na tu pošramocenou tlapu. Proto snad chlapa nemůžou držet ve špitálu?"

„Doktoři si myslí něco jiného. Donesla jsem taky něco pro povzbuzení."

„Kytky jsou fajn." Řekl to ale jako puberták, který se nedočkal svého dárku.

„To jo, a přímo z Judeiny zahrádky. Zbytek je ale odjinud." Vytáhla z tašky kytici a pod ní schovaný plastový džbán s víčkem. „Je to guinness, jen půl pinty, ale snad potěší."

„Ty jsi moje princezna."

„Jsem a čekám takové zacházení." Sundala víčko, podala Mickovi kontraband a pak se posadila k němu na lůžko. „Je vám vážně tak dobře, jak vypadáte?"

„Jsem jak rybička, věř mi. Ta ruka trochu bolí, ale to nestojí za řeč." Poprvé si loknul a pak slastně zavřel oči.

„Je mi líto, že jste s Trevorem tak spěchali z Londýna. Nešlo o nic víc než o jedno špatné šlápnutí a ránu do hlavy."

„Všechny jste k smrti vystrašili." Láskyplně mu shrnula vlasy z čela. „Ale teď zas kolem vás budou vaše holky poskakovat."

V očích se mu zablýsklo. „To nikdy neškodí, zvlášť když mám tak pěkné holky. Taky sem pořád běhají, co jsem otevřel oči. Chtěl bych se vrátit do práce, ale Trevor nechce ani slyšet. Říká, že se tam nesmím ukázat nejmíň týden a pak jedině, když řekne doktor."

Mickův tón se zase změnil v kňučení. „Možná by ses mohla přimluvit, zlatíčko, že mi práce jde líp než polehávání. Krásnou ženskou chlap vždycky vyslyší."

„Prese mě to nepůjde, Micku. Týden není tak moc. Radši koukejte odpočívat a zapomeňte na práci. Za tu dobu to stejně nestihnou postavit."

„Nerad bych bral peníze vleže na zádech."

„Je dobře, že vás platí i tak. Vždyť jste se zranil u něj na pracovišti. Aspoň ukazuje, že má charakter, a vy taky, že se tak bráníte."

„Možná, a musím říct, že to Mollie trochu upokojilo, i když to přímo neřekla." Jeho prsty ale stále neklidně šátraly po prostěradle. „Je to dobrý chlap i šéf, ale já si peníze potřebuju zasloužit."

„Copak jste si někdy nezasloužil každou penci? Čím dřív se uzdravíte, tím dřív zas půjdete dělat. A u mě začal zlobit vodovod."

Trochu si vymýšlela, ale potěšilo ho to.

„Podívám se tam hned, jak mě pustí. Ale jestli to spěchá, řekni Brenně."

„Počká to na vás a já taky."

„Tak dobře teda." Znovu se pohodlně usadil nad pivem a pak si všiml lesklého náramku. „Copak je to?" Vzal ji za ruku a trochu ji natáčet. „To je ale pěkná cetka, co?"

„Je. Mám to od Trevora." Všimla si, jak se Mick významně pousmál.

„Ale?"

„No jo, asi jsem si to neměla brát, ale nechtěla jsem odmítat tak štědré gesto."

„Proč bys měla? Má oči jen pro tebe, co sem přišel. A dobrý vkus, jestli chceš znát můj názor. A ty taky sotva potkáš lepšího, než je Trevor Magee."

„Takové řeči nemají cenu, Micku. Je to pro oba jen takové rozptýlení, nic vážného nehledáme."

„Že ne?" zeptal se, ale když Darcy stiskla rty, jako to dělávala celý život, nechal to být. „Tak fajn, ještě se uvidí." Mickově radosti se sotva za hodinu po Darcy u jeho postele objevil i Trevor. Donesl celou pintu guinnessu a Mick ocenil, že se ani nepokusil ji schovat, stejně jako pochválil trik, jakým pivo zamaskovala Darcy. „No, tohle je chlap podle mého gusta." „Nedáte si?" Trevor mu podal sklenici a posadil se. „Doufal jsem, že už vám bude líp."

„Taky že je. Kdybys mi donesl nějaké kalhoty, už mě tady neuviděj."

„Zítra. Právě jsem mluvil s doktorem a prý vás už ráno propustí."

„No sláva, to je lepší než drátem do oka. Myslel jsem, že bych se hned mohl vrátit na stavbu aspoň jako dozor. Žádné zvedání věcí," dodal rychle, když se Trevor zamračil. „Žádná opravdová práce, jen bych to trochu dirigoval."

„Za týden."

„Do háje, chlape, do týdne se zcvoknu. Netušíš, co to je, ležet tady a odhánět kvokající slípky." „Jo, to je moje tajná fantazie."

Mick se chrochtavě zasmál a věnoval se pivu. „Darcy tady byla zrovna před chvilkou." „Má vás ráda."

„To je vzájemný. Všiml jsem si dárku, cos jí dal. Toho pěkného náramku."

„Sluší jí."

„To rozhodně, pěkně se na ní leskne. Někdo by se na to děvče podíval a myslel si, že to je taková kukačka pro pobavení. Ale to by se spletl."

„Můžu jen souhlasit."

„A když má tátu a mého dobrého kamaráda za velkou louží, musím to vzít na sebe a říct ti: Nehraj si s ní, Trevore. Není to jen hezká věcicka jako ta, cos vybral někde z výlohy. Ona má velké srdce plné touhy, i když to nerada ukazuje. A i když bude tvrdit, tobě i sobě, že je to všechno jen hra a legrace, špatné zacházení jí ublíží jako všem ostatním."

„Nemám v úmyslu s ní špatně zacházet." Trevorův hlas zněl náhle chladněji a odtazitěji.

Tohle není typ, co by byl zvyklý na příkazy, rady nebo dokonce varování ohledně svého chování, pomyslel si Mick. „Možná jsem měl spíš říct neopatrně zacházet."

„Budu co nejopatrnější, i kdyby to ani nečekala."

Mick přikývl a už se k věci nevracel. Jen ho začalo zajímat, co vlastně očekává pan Magee.

V jednom měl pravdu. Trevor nestál o nějaké rady, zvlášť když se týkaly jeho vztahu k ženám. Dobře věděl, co dělá. On i Darcy byli rozumní dospělí, kteří k sobě cítili trochu té živočišné touhy. K tomu by přidal kapku náklonnosti a respektu. Co víc si člověk mohl ve vztahu přát, zvlášť v krátkodobém?

Mickova slova mu nedala pokoj a pronásledovala ho na cestě zpět do Ardmoru. A tak raději než na stavenišťe odbočil nahoru na Tower Hill. Ještě pořádně neprozkoumal hřbitov, kde měl předka, a starobylé ruiny.

Půlhodinku tomu mohl věnovat.

Okrouhlá věž čněla vysoko nad vesnicí a byla odevšad dobře vidět. Už mnohokrát kolem ní projížděl cestou k domku, ale ještě si nenašel čas prohlédnout si ji zblízka. Ted' zastavil na okraji úzké silnice a vystoupil. Opřel se do něj vítr.

Když prošel nízkou brankou, uviděl houf turistů, jak se proplétají vzhůru po svahu mezi kameny a kříži směrem ke stavbě bez střechy, jež kdysi bývala kostelem jednoho svatého muže. Překvapilo ho, že je zklamaný, kolik lidí s fotoaparáty a příručkami tam s ním bude.

Jak hloupé, pomyslel si hned nato. Tyhle lidi přece potřebuje, aby později navštívili i jeho divadlo. I další, kteří přijedou na pláž, až se v kraji usadí léto.

A tak se k nim připojil a zašel do románské katedrály, aby se podíval na klenby a nápisy, vymazávané časem a větrem.

Uvnitř byly uloženy také dva prastaré rozcestníky s keltskými rytinami. Podívil se, jak někomu to písmo může dávat smysl. Taková pravěká morseovka, uvědomil si, připravená pro poutníky na křížovkách cest.

Zaslechl nějakou ženu, jak volá na děti s plochým přízvukem, v němž ihned rozeznal severovýchodní pobřeží Spojených států. Proč mu ten hlas připadal nepatřičný? Byl i jeho přízvuk takhle nelibozvučný? Místní hlasy jako by vláčně plynuly a za každým slovem zněla hudba.

Vyšel ven a zadíval se vzhůru k věži. Část staré pevnosti měla kónickou střechu a stále působila, jako že odolá každému útoku.

Co sem vlastně táhlo všechny ty nájezdníky? Římany, Vikingy, Normany, Brity. Čím je tenhle prostý ostrov tak fascinoval, že kvůli němu válčili a umírali?

Pak se rozhlédl a měl dojem, že část odpovědi zná.

Vesnice tam dole byla úhledná a dojemná jako na obrázku, doplněná širokou písčnou pláží, ozářenou sluncem. Dál se prostíralo modré moře s bělavými okraji vln, zasažené stejným světlem.

Kolem se táhly nekonečné zelené kopce se záplatami hnědé a zlatavé půdy. Za nimi v dálce čnely temné hory.

Jak se tak díval, světlo se začalo měnit a po pastvinách proplouly stíny oblaků, prozařovaných sluncem.

Vzduch voněl trávou, vadnoucími květy a mořem.

Pochyboval, že by krása téhle země byla hlavním důvodem, proč tady útočníci zakotvili. Ale byl si jistý, že patřila k důvodům proč bojovat, aby směli zůstat.

„Jsme zemí, která pohlcuje příchozí a dělá z nich jedny z nás.“

Trevor se otočil, protože za sebou čekal irského turistu nebo někoho z místních lidí. Místo toho pohlédl do modrých očí prince Carricka.

„Ty se ale umíš zjevit.“ Trevor s překvapením zjistil, že jsou sami, třebaže ještě před pár minutami po kopci běhalo několik desítek lidí.

„Dávám přednost soukromí,“ mrkl na něho Carrick. „Ty snad ne?“

„Taky, ale mám smůlu, když na mě vždycky takhle nečekaně vybafneš.“

„Chtěl jsem si s tebou promluvit. Tak jak pokračuje tvoje stavba?“

„Podle plánu.“

„A, vy Američané jste samý plán. Mohl bych vyprávět, kolik vás sem chodí a neustále sleduje mapy a hodinky a vymýšlí, jak by se všechno dalo stihnout. Jeden by myslel, že o prázdninách dokážete všechno hodit za hlavu, ale zvyk je myslím železná košile.“

Trevorovi vlály vlasy ve větru. Ruce si strčil do kapes. „Takže jsi se mnou chtěl mluvit o americkém zvyku koukat na hodinky?“

„To jen na úvod. Jestli se chceš stavit u hrobu svého strýce, je to tudy. Carrick se obrátil a ladně je vedl po hrbolaté půdě a jeho stříbrný oblek ve slunci zářil.“

„John Magee,“ četl, když se zastavili u náhrobku. „Milovaný syn a bratr. Zemřel jako voják daleko od vlasti.“

Trevor ucítil, jak se mu sevřelo srdce. „Milovaný syn určitě, ale bratr? To je sporné.“

„Myslíš na svého dědu. Chodil sem zřídka, ale objevil se tu.“

„Vážně?“

„Ano, stál tam co ty, mračil se a myslí se mu honily temné, zmatené představy. Trápilo ho to, a tak se uzavíral. Úmyslně.“

„Jo,“ zamumlal Trevor, „tomu věřím. Ten vždycky všechno dělal úmyslně.“

„Ale to ty taky, v mnoha směrech.“ Carrick počkal, až se na něj Trevor zadívá. „Je zajímavé, že když tady stál on a díval se na domov svých předků, neviděl to, co vidíš ty. Neviděl krásné, přívětivé místo plné magie. Ale jen past, ze které musel pryč, i kdyby si měl odřezat nějakou část těla.“

Carrick se znovu zadíval na Ardmore. Černá hříva mu splývala po zádech. „Možná to udělal. A pak bez té části odkulhal do Ameriky. Jenže kdyby to nedokázal, nestál bys tady dnes ty a neviděl věci, které on nemohl.“

„Nechtěl,“ opravil ho Trevor. „Ale máš pravdu, bez něho bych tu nebyl. Pověz, kdo po tak dlouhé době nosí květiny na hrob Johna Mageeho?“

„Já.“ Carrick ukázal na malý květináč s divokými fuchsiami. „Protože Maude už nemůže. To je jedna z věcí, o které mě požádala. Nikdy na něho nezapomněla a v době mezi jeho a její smrtí ta láska nepohasla ani na chvíli. Stálost je nejkrásnější z vašich vlastností.“ „Ne každému je ale dána.“

„Ne, ale ti, co ji znají, v ní najdou radost. Je tvoje srdce stálé, Trevore?“

Trevor znovu zvedl hlavu. „Nad tím jsem vlastně ještě nepřemýšlel.“

„Tomu nevěřím, ale můžu se zeptat jinak. Už jsi okusil něco z krásné Darcy. Myslíš, že teď dokážeš opustit hostinu a odejít?“

„Tohle je soukromá věc.“

„Ha. Vaše soukromí pro mě nic neznamena. Třikrát sto let jsem na tebe musel čekat a teď vím jistě, že jsi to ty. Ten poslední. A ty tu stojíš a bojíš se, abys nebyl za blázna, což je pýcha, kterou znal tvůj děda, místo aby sis vzal, co ti bylo dáno. Krev ti pro ni hoří, máš jí plnou hlavu, a přesto se nedokážeš podívat do svého srdce.“

„Horká krev a myšlenka nemají se srdcem nic společného.“

„To je hloupost. Jsou to první kroky lásky - vášeň a touha. Tys je udělal a přešel jistou hranici, jen to nechceš připustit. Já si počkám.“ Oči mu náhle žhnuly netrpělivostí. „Ale zatraceně, i já mám svoje plány, tak sebou hni, Američane.“ Pak luskl prsty, což znělo jako výstřel, a zmizel.

Měl zkaženou náladu. Byl podrážděný a naštvaný. Jako by nestačilo, že se mu Mick O'Toole pokoušel radit v osobním životě, a někdo, kdo ani nemůže existovat, se mu do něj dokonce plete. Smrtelník i duch ho tlačili k nějakému zásadnímu rozhodnutí ohledně Darcy. Ale ať se propadne, jestli se nechá zahnat do kouta. Tohle byl jeho a její život.

Aby to dokázal, jen nedbale mávl na pozdrav dělníkům na stavbě a běžel rovnou ke dveřím do hospody. Shawn vzhledl od mytí nádobí. „Ahoj, Treve. Na oběd jdeš pozdě, ale něco najdu, jestli máš hlad.“

„Ne, díky. Je Darcy nahoře?“

„Právě se odporoučela do svého budoáru. Mám tu dušenou rybu, kdybys...“ Shawn se odmlčel, protože Trevor už vybíhal po schodech. „Asi zas takový hlad nemá.“

Trevor nezaklepal. Bylo to neslušné, ale uspokojilo ho to. Stejně jako překvapená Darcy, kterou zastihl, jak s taškou v ruce vychází z ložnice.

„Ty jsi tu jako doma, že?“ I když promluvila smířlivě, jasně v těch slovech cítil podrážděnost. „Promiň, ale právě se ti nemůžu věnovat. Jsem na cestě k Jude, chci jí dovézt plyšovou ovečku pro miminko.“

Neodpověděl, přešel k ní, zajecl jí prsty do vlasů, zvrátil hlavu a rozdrtil její rty svými. Pocítila šok a touhu zároveň, jako by do ní oboje vbodl naráz.

Strčila do něho a myslela to vážně. Pak ho zas pevně objala. Nevšímal si ani jedné z těch reakcí, dokud neskončil. Pak se odtáhl a vpil se do ní jasným pohledem. „Je tohle dost?“

Snažila se rychle zorientovat. „Pokud jde o líbání...“

„Ne, kruci.“ Měl zlostný hlas, a tak přimhouřila oči. „Je pro tebe dost, co to s tebou a se mnou dělá?“ „Řekla jsem někdy něco jiného?“

„Ne.“ Bojoval se svou náladou, a proto ji popadl za bradu. „A řekla bys?“

I když se zdál rozčilený, důkladně a chladně si ji prohlížel. Muž s takovou sebekontrolou byl trochu protivný, ale znamenal i výzvu. „Bud si jistý, že kdybych nebyla spokojená, dovíš se to jako první.“

„Fajn.“

„A abych to dokázala, tak se mi vůbec nelíbí, že sem vrazíš, kdy tě napadne, a zacházíš se mnou takhle jen proto, že máš nějakého brouka v hlavě.“

Mírně se uchechtl, zavrtil hlavou a ustoupil. „Bod pro tebe. Promiň.“ Sehnul se a zvedl tašku, kterou upustila.

„Právě jsem byl nahoře u hrobu svého strýce.“

Naklonila hlavu ke straně. „Ty snad truchlíš pro někoho, kdo zemřel ještě před tvým narozením?“

Otevřel pusku a chtěl to popřít, ale pak mu prostě vyklouzla pravda. „Ano.“

Darcy okamžitě zjihla a dotkla se jeho paže. „Pojď si na chvíli sednout, uvařím ti čaj.“

„Ne, to nemusíš.“ Vzal ji za ruku a bezmyšlenkovitě políbil. To gesto v ní vyvolalo jemné mrazení. Pak neklidně přešel k oknu a zadíval se na staveniště.

Byl teď něco jako nájezdník, který se pere o území? Nebo syn, co se vrací ke kořenům? „Můj děda o tomhle místě nikdy nemluvil. A babička, až otrocky oddaná manželka, taky ne. Proto...“

„Proto vzbudilo tvoji zvědavost.“

„Ano, přesně. Už dlouho jsem si představoval, jak sem přijedu. Měl jsem polovičaté plány a některé jsem málem uskutečnil. Pak mi v hlavě najednou vytanula myšlenka na tohle divadlo, jako by se tam už dávno pomalu rodila.“

„Není to takhle s myšlenkami vždycky?“ Přešla k němu a také se zadívala ven. „Nějakou dobu tiše bublají, aniž to víme, až jsou najednou dovařené.“

„Asi ano.“ Ani si neuvědomil, že ji vzal za ruku. „Smlouva je dávno uzavřená, tak můžu klidně přiznat, že bych šel i výš a klidně vám dal víc procent. Musel jsem tu půdu mít.“

„Taky už můžu přiznat, že bychom si vzali i mív. Ale děsně nás bavilo to smlouvání a oblbování pana Finklea.“ Tentokrát se rozesmál a většina napětí tím zmizela. „Můj prastrýc i děda sem do vaší hospody jezdili.“

„To jistě. A tebe trápí, co by řekli na tenhle projekt?“

„Co by řekl děda, je mi jedno. Už ano.“

Tohle je to bolavé místo, pomyslela si a tentokrát zkusila zajít o něco dál. „To byl opravdu tak drsný?“

Zaváhal, ale zdálo se, že o tom dokáže mluvit. „Jak se ti jevil londýnský dům?“

Zmateně zavrtila hlavou. „Byl opravdu elegantní.“

„Jako zatracený muzeum.“

Zamrkala, jak vztekla to z něho vylétlo. „Něco takového mě sice napadlo, ale i tak se mi líbil.“

„Když umřel, rodiče mi dovolili pozměnit tam pár věcí. Takové, na které se třicet let nesáhlo. Trochu otevřít prostor, zjemnit vybavení, ale i tak to navždycky bude jeho dům. Strohý, formální, bez kouska citu.“

„To je mi líto.“ Krouživým pohybem ho hladila po zádech. „Musí být těžké mít otce, který nedokáže vyjádřit, že tě má rád.“

„Takový problém jsem neměl. Z otce je nějakým zázrakem vlídný člověk se smyslem pro humor, ale děda byl jiný. A o své výchově otec pořád nedokáže mluvit, leda snad s mojí matkou.“

„A ona ti to pak vysvětluje,“ zašeptala Darcy, „protože cítí, že to potřebuješ.“

„Táta se snažil vytvořit rodinu a domov, kde by to bylo odlišné od toho, co znal. A zvládl to. Drželi nás na uzdě, sestru i mě, ale věděli jsme, že nás mají moc rádi.“

„Mám dojem, že nejceněnější je, že to nebereš jako hotovou věc.“

„Ne, vážím si toho.“ Obrátil se k ní. Zvláštní, nečekal, že by mu mohla rozumět a že v tom najde takovou úlevu.

„Proto je mi fuk, co by si děda myslel o téhle stavbě. Záleží mi jen na tom, co řeknou rodiče, až ji dokončím.“

„Já myslím, že budou moc pyšní. Začalo to smyslem pro irskou hudbu, a ty jí sem přivedeš ještě víc. K tomu nové pracovní příležitosti a zisky. Děláš dobrou věc. Potěšíš rodiče a vyzdvihneš své dědictví." Trochu tíhy jako by mu spadlo z ramen. „Díky. Záleží mi na tom víc, než jsem čekal. Tam nahoře na kopci mi to došlo. Je pro mě důležité, co tady vybuduju a zanechám. Docházelo mi to ve chvíli, kdy jsem debatoval s Carrickem."

Ucítil, jak škusbla rukou. Zadíval se na její překvapenou tvář. Stiskla rty a něco zamumlala.

„Myslíš snad, že mám halucinace?"

„Ne." Chvilí mlčela, pak zavrtěla hlavou. „To ne. Zažili to jiní, kteří jsou určitě duševně v pořádku. Jsme tady téměř věcem otevření."

Jenže legendu znala velmi dobře, a to ji zneklidnilo. Ustoupila a posadila se na opěradlo křesla. „A o čem jste mluvili?"

„Bylo toho víc. O dědovi. O paní Maude a Johnu Mageem. O plánech, ctnostech a divadle. Taky o tobě."

„O mně." Musela si otřít zvlhlé dlaně o kalhoty. „O čem přesně?"

„Znáš tu legendu asi líp než já. Jak jsem pochopil, mají se tři páry po sobě zamilovat, přijmout jeden druhého a přísahat si věrnost."

„Tak se to vypráví."

„A během minulého roku se oba tví bratři zamilovali a poté oženili."

„Toho jsem si vědomá, byla jsem na svatbách."

„Takže při tvé inteligenci asi nemusím zdůrazňovat, že Gallagherové jsou tři." Přistoupil blíž. „Nějak jsi zbledla."

„Radši přejdi k jádru věci." „Fajn, tak na rovinu. Má na nás spadeno jako na třetí a poslední pár."

Darcy náhle pocítila horký tlak na hrudi, až měla chuť se do ní uhodit, aby povolil. Přesto udržela oči i ruce v klidu. „To se ti asi nelíbilo."

„A tobě ano?"

Byla příliš rozrušená, aby si všimla jeho nejistoty. „Já nevedu rozhovory s vilím princem. Ale ne, nestála bych o to, aby můj osud a budoucnost ovlivňovaly přání a potřeby někoho jiného."

„Ani já ne."

Už asi rozuměla tomu, proč jí vyprávěl o dědečkovi. Aby ukázal, že i on dokáže být chladnokrevný.

Pomalu vstala. „Je mi jasné, že tě to rozčílilo. Jen představa, že já bych mohla být tvůj osud a budoucnost. Ze by muž s tvým vzděláním a majetkem mohl ztratit hlavu kvůli barmance."

Zaskočila ho tak, že chvíli nebyl schopen slova. „Jak tě tohle napadlo?"

„Kdo by se divil, že máš vztek, když slyšíš takovéhle nápady? Ještě štěstí, že v tomhle případě nejde o žádnou lásku."

Už viděl hodně rozzlobených žen, ale nepamatoval se, že by se některá tvářila, jako by mu mohla skutečně fyzicky ublížit. Smířlivě zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „Tak za prvé, to čím se živíš, nemá nic společného s... tím dalším. A za druhé nejsi barmanka, i když by to samozřejmě nevadilo."

„Obsluhuju přece v hospodě."

„Aidan dělá za barem, Shawn v kuchyni a ty se staráš o obsluhu," vyjmenovával trpělivě. „A myslím, že kdybys chtěla, mohla bys to řídit celé, nebo kteroukoli jinou restauraci v zemi. Ale o to tady nejde."

„Mně na tom docela záleží." Ale už zkoušela potlačit svůj hněv.

„Darcy, řekl jsem ti to proto, že se nás to týká. Jsme milenci a je správné ujasnit si, kde stojíme. Teď to víme a je zřejmé, že nemáme zájem nechat se zatahovat do nějaké prastaré legendy."

Znovu ji vzal za ruku a třel jí palcem ztuhlé klouby. „Ale jinak se mi líbí, kdo jsi, jsem s tebou rád a chci tě tak... Toužím po tobě, jako ještě nikdy po nikom," dokončil větu.

Přiměla se ke klidu, přijala to, a dokonce ji to potěšilo. Jen kdesi hluboko v ní zůstalo prázdné místo, které se nechtělo znovu zaplnit. „Cítím to podobně. Takže nemám problém." Usmála se, stoupla si na špičky a jemně ho políbila. Pak mávla rukou ke dveřím.

„Ale teď už jdi, protože já musím taky."

„Stavíš se dnes večer u mě?"

Vyslala k němu pohled zpod řas. „Moc ráda. Cekej na mě kolem půlnoci a mohl bys připravit třeba víno."

„Tak nashle večer." Chtěl ji ještě políbit, ale už mu zavírala dveře před nosem.

Na jejich druhé straně pak třikrát po sobě napočítala do deseti a zhluboka vydechovala. Mají být rozumní a dělat to přesně tak, jak pan Magee naplánuje? Cítil se být příliš nad věcí, aby uvěřil legendě nebo se dokonce zamiloval?

Bože! Ten ji bude prosit na kolenou, než s ním skončí! Slíbí jí modré z nebe a ještě víc.

A až to udělá, ona na to třeba kývne. Ještě bude litovat, že pohrdal představou, že by někdy mohl milovat Darcy Gallagherovou!

kapitola 13

Celkem vzato byl Trevor s vývojem věcí spokojený. Stavba probíhala podle plánu. Místní lidé se o ni čile zajímali a příkyvovali. Neminul den, aby se někdo z nich nestavil, aby je při práci pozoroval, přišel s připomínkou nebo návrhem, popřípadě vyprávěl historky o společných příbuzných.

Už potkal dva vzdálené bratráčky a oba zaměstnal jako dělníky.

Protože Mick ještě pár dní marodil, musel se Trevor na stavbě zdržovat častěji. Ale nevadilo mu to. Alespoň se soustředil na projekt a nezabíhal v myšlenkách tak často k Darcy.

Měl dojem, že i v tomhle směru se věci vyjasnily. Oba byli dost rozumní, aby se nenechali ovlivňovat legendami a sebestřednými princí. Nebo snad sny o modrém srdci, které bez přestání silně tepe v hlubinách moře.

Musel se starat o svůj byznys, připomněl si, když vcházel s kávou v ruce do své kanceláře v malé ložnici. Vyřídí telefonáty, uzavřít kontrakty, objednat materiál. A neztrácet čas přemýšlením o tom, co viděl nebo neviděl, čemu věřil nebo nevěřil. Jeho úkoly se nevyřeší, když bude dumat nad tím, jestli mají irské mýty reálný základ, nebo si to jen představuje.

Dotkl se přívěsku pod košilí. Ten byl skutečný, to se nedalo popřít. Ale s tím se nějak vyrovná.

Podíval se na hodinky a napadlo ho, že by otce ještě mohl zastihnout doma. Pak vešel do ložnice, nadskočil a polil si horkou kávou ruku.

„Krucinál!”

„Není třeba se rouhat.” Gwen tiše mlaskla a dál se soustředila na svou práci. Seděla v křesle před krbem, vlasy měla hladce sčesané dozadu, tvář klidnou a hbitými tahy cosi vyšívala na bílém podkladu. „To spálené místo bude třeba ošetřit,” řekla po chvíli. „Nic to není.” Co je taky mírná bolest ve srovnání se zjevením ducha? Zvlášť když na něho mluví. „Málem jsem sám sebe přesvědčil, že neexistujete.”

„Jistě, protože hledáte jen snadno stravitelné věci. Byl byste raději, kdybych vás nechala být?”

„Nevím, co bych raději.” Postavil hrnek na stůl a obrátil židli, aby se mohl posadit naproti. Pak si začal nepřítomně cucat popálené místo na ruce. „Zdálo se mi o vás. Ale to už jsem říkal. Ještě nevíte, že jsem myslel, že jsem vás tu potkal. Tedy ne vás,” opravil se a koktal, až se musel zlobit sám na sebe. „Někoho...” Slovo ‚živého‘ se mu zdálo trochu hrubé. „Skutečného. Jednu ženu.”

Zvedla hlavu a její pohled byl plný porozumění. „Možná vás napadlo, že jste potkal ženu ze svých snů, která by mohla být vaše.”

„Možná. Ne že bych ji zvlášť hledal,” dodal. „Ale možná ano.”

„Muž se může zamilovat i do snu, když si to dovolí. To je snadné, bez námahy a potíží. Ale taky bez opravdové radosti. Vy se radši o něco snažíte sám, že? To je součást vaší povahy.”

„Asi ano.”

„Žena, kterou jste potkal, znamená spoustu námahy a potíží. Povězte, Trevore, přináší vám k tomu i radost?”

„Mluvíte o Darcy?”

„S kým jiným se vídáte?” zeptala se Gwen. „Jistěže mluvím o Darcy Gallagherové. Krásná, komplikovaná žena s hlasem jako...” Zarazila se a s úsměvem zavrtěla hlavou. „Chtěla jsem říct jako anděl, ale ona v sobě z andělů moc nemá. Ne, má hlas jako opravdová žena, sytý, plný a svůdný. Svedla i vás.”

„Ta by svedla i mrtvého, bez urážky.”

„Nemusíte se omlouvat. A vy nemyslíte, že ona je to, co hledáte?”

„Já nehledám nikoho.”

„Všichni hledáme. Jen ti šťastní najdou.” Její ruce klidně spočinuly na barevné výšivce. „A moudří to přijmou. Já jsem měla štěstí, ale nebyla jsem moudrá. Nechcete se poučit z mých chyb?”

„Já ji nemiluju.”

„Možná ne, možná ano.” Gwen se znovu chopila jehly. „Ještě jste něčemu tak riskantnímu neotevřel své srdce. Tuhle svou část pořád hlídáte jako ostříž, Trevore.”

„Nebo ji ani nemám.” Asi ji někdo utál v Ardmoru ještě dřív, než se vůbec narodil. „Třeba vůbec nejsem schopný milovat tak, jak myslíte.”

„To je bláhové.”

„Zranil jsem jednu ženu, protože jsem ji bohužel nedokázal milovat.”

„Ale tím nejspíš i sebe. Zaselo to do vás pochybnost. Ale myslím, že to oba nejen přežijete, ale využijete tu zkušenost v dobrém. Až přestanete na své srdce pohlížet jako na zbraň a pochopíte, že je to dar, najdete, co hledáte.”

„Srdce pro mě není to nejdůležitější, ale divadlo ano.”

Vydala zvuk, který se podobal souhlasu. „Je skvělé něco vybudovat, zvlášť když to přetrvá. Tenhle dům, i když je prostý, vydržel několik staletí. K nějakým změnám tu samozřejmě došlo, přistavěl se nový pokoj a tak

podobně, ale podstata zůstala. Stojí dál, stejně jako stříbrný vilí palác pod kopcem s třpytivými věžemi a modravou řekou poblíž."

„Vybrala jste si domek místo paláce," podotkl.

„Ano, vybrala. Sice z nesprávných důvodů, ale nelituju, že jsem měla děti a muže, který mi je dal. Carrick tohle možná nikdy nepochopí a asi by nebylo správné to po něm chtít. Srdce se mohou prolnout a někteří lidé chtějí žít klidně. Láska to přijme, protože ta přijme všechno."

Trevor si povšiml, že vzor, který vyšívala, je obrázek paláce s věžičkami, modrou stuhou řeky a stromy se zlatým

ovocem. A na můstku přes vodu stály dvě ještě nedokončené postavy.

Rozeznal Gwen, jak vztahuje ruce vstříc Carrickovi. „Jste bez něho osamělá."

„Mám v sobě...," pohladila prstem nitky, představující stříbrný oblek prince, „takové prázdné místo, které čeká. Stejně jako já."

„A co s vámi bude, když se kletba nezlomí?" Znovu zvedla hlavu a tiše se na něj zadívala. „Budu dál tady a uvidím ho jen ve svém srdci." „Jak dlouho?"

„Věčnost. Vy také máte možnost volby, Trevore, jako já kdysi. Stačí si vybrat."

„To není stejné," začal, ale ona se náhle rozplynula, jako by byla z mlhy. „To není totéž," řekl už do prázdné místnosti. Třebaže si pak otočil židli zpátky ke stolu, ještě dlouho trvalo, než byl schopen zvednout sluchátko a zabývat se pracovními úkoly.

Nejdřív se ozval otcí a už jen zvuk jeho hlasu dokázal ztišit jeho neklid. Brzy našel ztracený rytmus a zavolal Nigelovi do Londýna a šéfovi pobočky v Los Angeles. Pak mrkl na hodinky. Blížila se půlnoc, ale v New Yorku měli sedm večer, a tak vytočil ještě domácí číslo spolehlivého Finklea.

Na stole se mu vršily poznámky, počítač běžel a právě naslouchal Finkleovu uspávacímu hlasu, když se ozval motor příjezdějího auta. Trevor se natočil, aby viděl z okna.

Sledoval Darcy, jak vchází brankou.

Docela zapomněl na víno.

Zvažovala, že zaklepe, ale všimla si světla v horním okně. Tak ty pracuješ? Se škodolibým úsměvem vešla do domu. To práci asi brzy přerušíš, říkala si cestou do schodů.

Zastavila se ve dveřích do kanceláře. Zamrzelo ji a zároveň potěšilo, že ještě telefonoval a prsty naznačil, aby šla dál.

Nelíbilo se jí, že na ni dychtivě nečekal. A potěšila ji představa, že ho v krátké době přinutí vzdychat jako žadonící štěně.

„Chci tu zprávu, než se zítra zavře newyorská kancelář." Trevor si něco poznamenal. „Jo, do konce pracovní doby to buď přijmout, nebo to smeteme ze stolu. Další věc. Nejsem spokojený s některými věcmi na Dresslerově projektu. Vyříd'te, že jestli se dodavatel dřevěných výtuh nepolepší, najdeme si jiný zdroj."

Nepřítomně se ohlédl, když si Darcy začala rozepínat kabát, a chopil se hrnku s kávou. Pak kávu prudce vdechl, až se rozkašlal.

Kabát spadl na podlahu, a tak uviděl, že pod ním neměla nic než jeho náramek a vysoké podpatky. Na tváři se jí usadil kočičí úsměv.

„Dokonalé," vypravil ze sebe. „Ježíši, to je prostě perfektní." Přestože mu Finkleův hlas pořád šuměl do ucha, zavěsil a vstal.

„Takže pracovní doba skončila."

„Skončila."

Rozhlédla se po místnosti a natočila hlavu ke straně. „Nikde nevidím svoji skleničku s vínem."

Zjistil, že skoro není schopný mluvit, jak mu srdce prudce bušilo v krku. „Zapomněl jsem." Dech se mu zadrhával, když se k ní blížil. „Najdu ho později."

Zaklonila hlavu, aby mu viděla do očí, a jasně rozeznala, co potřebovala. Prudkou touhu, syrovou jako čerstvá rána. „Mám hroznou žízeň."

„Později," bylo jediné slovo, které ještě prošlo jeho ústy, než se na ni vrhl.

Chtěl ji vlastnit. Tvrdými majetnickými pohyby a neklidnými rty si bral všechno, co nabízela. A dával, co si přála. Zoufalou touhu, její rozeklané ostří stejně primitivní jako nebezpečné. Přišla k němu nestydatě nahá, aby v něm probudila něco zvířecího.

Byl drsný, ale jeho neurvalost přidávala další vrstvu vzrušení. Sebekontrola už nebyla potřebná. A tak se začala ztrácet v kouzle, které sama vyvolala.

Přistrčil ji ke stěně, pásl se na jejím krku a nasával její smyslnou vůni. Rukama rychle přebíhal po její kůži, mačkal její křivky a oblíny, dobýval se do klína.

Horkost, vlhkost, chvění.

Jeho prsty po ní klouzaly, pronikaly do ní a vedly ji k vrcholu. Když ucítil, jak se prudce zachvěla, jak její tělo přemohl divoký orgasmus, pohlédl jí do očí. V jejich potměšlých modřích spatřil záblesk triumfu.

V tu chvíli by se odtáhl a zvolnil, našel by v sobě trochu něhy, ale ona se proti němu ladně prohnula do oblouku a objala ho pažemi jako sametovými řetězy.

„Ještě," zapředla. „Dej mi víc, vezmi si víc. Rovnou tady." Kousla ho do spodního rtu. „Hned teď."

Kdyby byla čarodějka, co vyslovuje temná zaříkání, stejně by podlehl. Přísahal by, že ucítí oheň a dým, když se k němu znovu přisála rty.

Pak nastalo šílenství, horečnaté a velkolepé. V té divoké slasti ho dokázala zbavit sebeovládání docela.

Dovolovala to a toužila po tom.

Srdce jí bušilo stejně prudce jako jeho a její ruce braly s podobnou lačností jako ty, co bloudily po jejím těle.

Trhla za košili a zvuk páraného švu ji potěšil. Zakousla se mu do ramene, protože ji rychle hnal k dalšímu vrcholu.

Před očima se mu rudě zatmělo. Zaryla mu nehty do zad, což cítil jako slastné bolavé body. Krev mu tvrdě bubnovala v hlavě, v srdci i v klíně. Pronikl do ní tam, kde stáli, a hladově spolkl její výkřik.

Každý další pohyb pak byl jako krok na tenkém laně, nataženém mezi nebem a peklem. Pád na tu nebo onu stranu se nedal zastavit. Věděl to dobře, a tak ji vzal za vlasy a zatáhl, aby jí viděl do očí.

„Chci tě vidět," vyrazil ze sebe panovačně. „Chci vidět, že mě cítíš." „Necítím nic než tebe, Trevore."

Pak přepadla z lana a při pádu se ho pevně držela. Nechal se vést a už mu bylo docela jedno, kam dopadne.

Zůstal stát a bojoval o dech i návrat zdrceného rozumu. Rukou se opíral o zed' a tlakem těla držel Darcy ve vzpřímené poloze.

Byla ochablá jako vždycky po milování. Říkal si, že musí rychle najít energii, aby je oba dostal do postele.

„Nemůžu takhle zůstat," zašeptala proti jeho ramenu. „Já vím. Minutku."

„Možná bysme si mohli na chvíli sednout na zem. Necítím nohy, Trevore, a točí se mi z tebe hlava."

To ho rozesmálo. Zabořil tvář do jejích vlasů. „Řekl bych, že tě odnesu do postele, ale asi bych to nezvládl a pokazil si image silného chlapa. Bereš mi dech, Darcy." „Po tomhle těžko můžeš něco pokazit." „V tom případě..." Vzal ji pod kolena a zvedl. Vlasy měla rozvířené a oči spokojeně ospalé.

Začala si pohrávat se stříbrným přívěskem na jeho krku, pak ho sevřela v dlaní. Chtěla nějak reagovat na jeho úsměv, ale najednou jen oněměle zírala, protože její srdce spadlo kamsi k jeho nohám.

„Copak je?" Vyplašený jejím výrazem a bledostí došel rychle k posteli a posadil ji. „Neublížil jsem ti nějak?"

„Ne." Ach bože na nebi. Matičko drahá. „Jen se mi zatočila hlava. Už je to lepší, ale pořád mám hroznou žízeň."

Dala bych si to víno, jestli to nevadí."

„Jistě." Ne docela přesvědčený Trevor ji pohladil po tváři. „Jen sed'. Hned jsem zpátky."

Jakmile vyšel z pokoje, popadla polštář a začala do něho bušit pěstmi. Krucinál práce, nechala se lapit do vlastní pasti. On měl být kořist, zoufale nešťastná a roztoužená, ochotná nechat se třeba zotročit. A teď jako by si sama dala kopanec a bezhlavě se do něj zamilovala.

Tak to nemělo být. Znovu ulehla do polštáře a pak ho k sobě přitiskla, protože se jí prudce zhloupl žaludek. Jak si ho měla omotat kolem prstu, když on už ji měl na udicí?

Měla tak dokonalý plán. Využila by všech svých předností, nálad a kouzel, co měla k dispozici. A až by ho dostala do kouta, což by se určitě podařilo, mohla by si vybrat, jestli ho pustí, nebo si ho nechá. Do té doby si mohla rozmyslet, co pro ni bude lepší.

Tak tohle je tedy boží trest, napadlo ji. Žert osudu. Myslela, že dokáže udržet srdce na uzdě, než se rozhodne, zda se chce nebo nechce zamilovat. Teď už neměla šanci.

Poprvé v životě věděla, že její srdce už jí nepatří. Jak strašidelný pocit to byl...

Kousla se do hřbetu ruky a cítila úzkost. Co teď bude dělat? Vždyť jí to ani nemyslí!

Všechno se zdálo fajn, dokud si jen tak hráli. Předtím nijak zvlášť nevadilo, že muž jako Trevor nemohl brát vážně jednu barmanku. Teď se to zdálo mnohem důležitější.

A švalo ji to.

Jestli si pán s jeho vzděláním, penězi a majetkem myslí, že ji může s klidem odkopnout, napadlo ji, když v ní zlost přebíjela paniku, tak to se šeredně plete.

Bastard jeden.

Ona se zamilovala, takže ho taky dostane. Jen co přijde na způsob jak nejlíp to udělat.

Zvedla hlavu, protože se vracel, a měla chuť vycenit zuby jako vlčice. Vyžadovalo hodně sebekontroly, aby instinkt potlačila a přivítala ho s laskavým úsměvem.

„Už je to dobré?" přiběhl a podával jí sklenici bílého vína.

Vzala ji a elegantně z ní upila. „Nikdy to nebylo lepší," řekla a plácla na postel vedle sebe. „Pojď si sednout a vyprávět mi, jaký jsi měl den."

Její sladký tón ho znejistěl, ale poslechl a přitůkl si s ní. „Jeho konec byl ze všeho nejlepší."

Se smíchem mu přejela prstem vzhůru po stehně. „A kdo říká, že už je konec?"

Brennu vůbec nepotěšilo, že ji někdo nutí odejít z práce už v devět ráno. Hádala se a klela, zatímco ji Darcy vlekla do kopce k domu Gallagherových a drobný/děšť se za nimi měnil v mlhavé chuchvalce. „Za tohle má Trevor právo mě vyhodit."

„Neudělá to." Darcy ji pevněji chytla za paži. „Přece máš nárok na dopolední přestávku, nebo ne? Jsi tam už od půl sedmé. Potřebuju jen dvacet minut tvého drahocenného času."

„Mohlas ho mít, zatímco jsem pracovala." „Tohle je soukromá věc a těžko můžu chtít po Jude, aby se v tom dešti batolila dolů." „Tak aspoň řekni, o co zhruba jde." „Řeknu to oběma najednou, takže budeš muset těch pět minut vydržet." Darcy už byla zadýchaná. Vláčet i pomenší Brennu do kopce dalo práci. Už ale přicházely k domu mezi Judeinými květinami.

Nezaklepaly, a protože dveře bývaly vždy otevřené, Darcy strčila Brennu do domu, kde cestou do kuchyně nechávala stopy vlhkého bláta.

Vypadali tak dojemně - Jude s Aidanem u snídaně za velkým starým stolem a se psem nataženým na zemi. Ve vzduchu se vznášela vůně toustů, čaje a květin. V Darcy se cosi sevřelo a nechápala, proč doted' nevěděla, jak mohou být takové společné intimní chvíle uspokojivé.

„Dobré ráno." Jude zvedla hlavu a v zájmu přátelství se vůbec nezmínila o blátě. „Dáte si s námi snídani?"

„Ne," řekla Darcy, ale to už se Brenna hnala pro toust. „Nepřišly jsme jíst," pokračovala a zpražila kamarádku pohledem. „Potřebuju s vámi něco probrat. Něco soukromého. Jdi pryč, Aidane." „Ještě jsem nedojedl."

„Dojíš si to v hospodě." Rázně mu připlácla zbytek slaniny na toust, navrch přidala smažené vejce a toust mu podala. „Tu máš. A teď zmiz. Tohle je ženská záležitost."

„Tak to je nádhery, vyhánět chlapa od stolu v jeho domě." Bručel, ale vstal a šel se nasoukat do bundy. „Žádná ženská nestojí za potíže, co nadělá. Jen tahle jediná," dodal a šel políbit Jude.

„Vrkejte si později," nařídila Darcy. „Brenna nemá tolik času."

„Radši běž," ozvala se Brenna rezignovaně, našla si hrnek a vrátila se s ním ke stolu, aby si k toustu nalila i čaj. „Je nějaká rozhozená."

„Vždyť jdu, ale ty koukej dorazit včas," řekl Darcy. „Znovu políbil Jude a setrval v polibku natolik dlouho, aby sestru našťoval.

Pak luskl na Finna a počkal, až se pes nadšeně vyhrabe zpod stolu. „Pojď se mnou, kamaráde, stejně tady chlapy nechtějí." Vyšel ven s Finnem v patách. „A ty si na chvilku lehni," zavolal ještě a práskl dveřmi.

„Vypadáš unaveně," poznamenala Brenna a s našpulenými rty si prohlížela Jude. „Špatně spíš?"

„Dítě se v noci dost obracelo." Jude si krouživými pohyby hladila břicho, nadšená z netrpělivého vlnění pod svou dlaní. „Udržuje mě v bdělém stavu. Ale tak moc mi to nevádí, je to báječný pocit."

„Musíš spát, když spí dítě." Brenna se rozhodla pro další toust a začala si na něj vrchovatě mazat džem. „Aspoň tak se to říká. I pak až se vyloupne. Spánek bude velký luxus. A co předporodní kurzy?"

„Ty jsou báječné. Skvělé i trochu strašidelné. Naposledy jsme..."

„Jestli vám to nevádí," přerušila je Darcy, „potřebuju něco probrat. Doufala jsem, že to moje nejlepší kamarádky bude zajímat."

Brenna jen zakoulela očima, Jude si strčila jazyk do tváře a složila ruce na stole. „Jistěže zajímá. Tak o co jde?"

„Jde o to, že...", najednou jí slova uvízla v hrdle. Sykla, popadla Brennin hrnek a přes její protesty se napila čaje. „Zamilovala jsem se do Trevora."

„Proboha!" Brenna jí hrnek sebrala. „A kvůli tomu mě sem táhneš?"

„Brenno," uklidňovala ji Jude a nespouštěla oči z Darcy, „ona to myslí vážně." t

„Tahle ženská musí ze všeho dělat divadlo." Ale Brenna ztichla a lépe se na Darcy podívala. „Ach tak, no teda." Pak se smíchem vyskočila a mlaskavě Darcy políbila na rty. „Gratuluju."

„Nic jsem přece nevyhrála." Darcy znechuceně dosedla na židli. „Proč to musí být takové?" Ignorovala Brennu a upřeně pohlédla na Jude. „Že se na to člověk vůbec nestačí připravit a promyslet si to. Je to jako dostat pěstí do obličeje, že se musíš držet, aby tě to nesrazilo na zadek."

„Sama jsi takhle srazila dost dušiček," podotkla Brenna. „Asi bylo na čase to taky zažít. Mně se Trevor líbí."

Ukousla si velké sousto toustu s džemem. „Myslím, že se k tobě hodí."

„Proč?"

„K tomu se dostaneme," přerušila je Jude se zvednutým prstem. „Darcy, jsi s ním šťastná?"

„Jak to mám vědět?" Rozhodila pažemi a odrazila se od stolu. „Cítím tolik věcí najednou, že ani nevím, jestli je tam i štěstí. A neuculujte se jako všeznalé vdané paničky. Jsem ráda v jeho společnosti. Ještě jsem nepoznala nikoho, s kým by mi bylo tak dobře. Těším se na něj, i kdyby nebyl na programu sex, a to už je co říct, protože ten je fantastický."

Zaváhala a pak pokračovala. „Včera v noci jsme se pomilovali a pak se to stalo. Najednou jako když do vás něco vrazí, že se nemůžete pořádně nadechnout, krev vám oteče z hlavy a nohy nechtějí poslouchat. Nikdy jsem tak nezuřila. Jak mě mohl přesvědčit, abych se zamilovala, když jsem ještě nebyla rozhodnutá, jestli to chci?"

„No, je to prostě drzoun," řekla Brenna zvesela. „Jak si tohle mohl dovolit?" „Radši mlč. Tušila jsem, že se takhle zachováš." „Darcy." Brenna jí vzala za ruku, a třebaže se její oči usmívaly, bylo v nich i pochopení, které zahrnovalo Darcyinu rozmrzelost. „On je to, cos vždycky chtěla. Hezký, chytrý a bohatý chlap."

„To je ale právě část problému, vid'?" Jude položila ruku na jejich dvě a všechny se tak propojily. „Někoho takového jsi hledala, nebo sis to myslela. A teď je tady a ty se ptáš, jestli je to skutečné. A pokud ano, jestli to pochopí i on."

„Netušila jsem, že to bude takovéhle.“ Mela slzy na krajíčku a tady mezi kamarádkami si je mohla dovolit. „Čekala jsem, že to bude legrace a radost. Ale není. Vždycky jsem dokázala rozeznat, co se v chlapovi děje, ale u něho ne. Je tak vyhybavý, tak kluzký. Bože, i tohle se mi na něm líbí.“

To ji rozplakalo ještě víc a musela najít ubrousek na osušení tváře. „Páni, kdyby tušil, co se mnou udělal, asi by měl radost.“

„Možná ano, ale nejspíš z jiných důvodů, než myslíš,“ odpověděla Jude. „On k tobě taky něco cítí a je to na něm znát.“

„Něco cítí, to jo.“ Hrdlo jí stáhla hořkost, jako by se snažila spolknout nějaký lék proti šílenství. „Mluvil s Carrickem.“

„Já to věděla,“ Brenna vítězoslavně plácla dlaní o stůl. „Já věděla, že budeš ta třetí. Ty taky, Jude, že jo?“

„Logicky se to nabízelo.“ Ale Jude nespouštěla oči z Darcy. „Ale tys neviděla Carricka ani Gwen, že ne?“

„Zřejmě ani jeden z nich nemá čas si povídat zrovna se mnou.“ Ani netušila, jestli je to úleva, nebo pro zlost.

„Na Mageeho si čas najdou. Říkal, že se Carrick zaměřil na nás dva a chtěl, abych věděla, že nemá v úmyslu se zamilovat kvůli nějaké legendě. On u mě nehledá lásku až na věky. Jen mě chce,“ dodala a v očích jí temně blýsklo. „Do postele a taky abych nahrála desku. V prvním jsem mu vyhověla ke vzájemné spokojenosti a v tom druhém možná taky vyhovím. Ale musí poznat, že Darcy Gallagherovou nedostane lacino.“

Jude se rozsvítilo. „A jaký máš plán?“

Oči orosené slzami se na ni cílevědomě zadívaly. „Bude se přede mnou plazit po břicho, než s ním skončuju.“

„Ale ty u toho chceš asi pořád stát, co?“ r

„Ha.“ Darcy se narovнала. „Jestli se mám cítit zničená, zmatená a nešťastná, postarám se, aby na tom byl podobně.“

Až se taky bezhlavě zamiluje, nechám si nasadit prsten, že ani nebude vědět, kdy to udělal.“ „A co pak?“ zašeptala Jude.

To už se jí zdálo příliš nejasné, a tak jen trhla rameny. „Pak se to nějak vyvine samo. Ted se ale musím postarat o přítomnost.“

kapitola 14

Pro Darcy už přítomnost nastala, a tak nechtěla ztrácet čas. Vrátila se do hospody a hned běžela do kuchyně. Zamrzelo ji, že Shawn ještě nedorazil, protože uměl lepší kávu než ona. Dala ji tedy vařit a přitom zkontrolovala svůj odraz v zrcadle vedle dveří. Trochu zvlhlá deštěm a rozcuchaná od větru. Perfektní. Nalila kávu do hrnku, několikrát se pleskla do tváří, aby se do nich vrátila barva, a vyšla znovu dojemného mrhnutí.

Musela se proplést mezi stavební sutí a obejít novou zeď. Trevora nezastihla nahoře na lešení, což ji potěšilo.

Tam by se jí s kávou lezlo těžko. I tak se zastavila a chvíli pozorovala muže kolem. Přenášeli trámký určené nejspíš na krov. Při troše soustředění už dokázala rozeznat, jak se bude střecha nad stavbou mírně zvedat, jako by byla prodloužením jejich hospody.

Inteligentní nápad a Trevor udělal dobře, že tohle z Brennina návrhu použil. Byl to přece jen muž s vizemi, uměl rozeznat skrytý potenciál věcí a přeměnit plány ve skutečnost.

Obdivovala ho za to. Další část jeho osobnosti, kterou musela milovat.

Pak tu byl jeho vztah k rodině, ta jasná náklonnost k rodičům a stejně zřejmá lítost nad dědovým nedostatkem citu. Jeho loajalita na jedné a zranitelnost na druhé straně ji dojímaly. Zdál se jí tak mužnější.

Ještě z ní udělá ufnukanou zamilovanou husičku, jestli si nedá dobrý pozor.

Už bylo zřetelné, kde budou ve stěnách okna a dveře. Zeď z šedých bloků se pak obloží kamenem, který čas omyje tak, že nebude patrné, kde končí staré a začíná nové.

Prolnutí změny a tradice, uvažovala a vydala se dál. Gallagherova a Mageeho rodu. Ano, tohle byl muž s vizemi, jen si ještě nechtěla představovat, jak dokonale by s ním mohla splynout ona.

Prošla jedním z otvorů ve zdi. I tady se něco dělo. Betonová podlaha byla pokryta dřevěnými podpěrami, ze stěn vykukovaly trubky a dráty a hluk vznikající při upevňování dalších se zdál nesnesitelný.

Spatřila, jak Trevor ve dřepu s dalším mužem zkoumá trubku ve zdi. Byl pokrytý jemným šedým prachem z provrtávaných bloků. Proč ji tohle a pohled na jeho náradí u pasu tak vzrušovalo, brala jako záhadu.

Nenechala se ale oslnit natolik, aby neuměla vyčkat, až vstane, otočí se a uvidí ji.

Všimla si změny v jeho pohledu a zdála se jí perfektní. Jak náhle zpozorněl, že ucítila až nebezpečné jiskření.

Nepřekvapilo by ji, kdyby jedna jiskra vypálila znamení na podlaze u jejích nohou. Nadšeně přistoupila blíž.

„Chtěla jsem se mrknout, jak to tu pokračuje, než půjdu do práce.“ S úsměvem mu podávala kávu. „A tohle by ti v tom dešti možná bodlo.“

Ještě víc ji potěšilo, že se zatvářil spíš podezřívavě než překvapeně. „Díky.“

„Není zač. Ale asi překážím." Přesto se zatočila v kruhu, aby se lépe rozhlédla. „Je zajímavé, jak rychle postupujete."

„Mám tady dobrou partu." Po prvním doušku poznal, že kávu vařila sama. Byla dobrá a silná, ale chyběl jí Shawnův styl. Jeho podezření vzrostlo. Nemohl přijít na to, o co jí jde.

„Až nebudeš tak zaneprázdněný, mohl bys mě tady třeba provést." „To můžu hned." „Ano? To by bylo fajn."

„Tady se bude procházet z hospody." Ukázal na zadní trakt hostince, který teď stínila nová zeď. „Ještě to nějakou dobu nepropojíme. Různě vysoké stěny spojí průchod, který se bude zvedat a otvírat do šířky."

„Máš krásný hlas, silný a opravdový. A víš to stejně dobře jako já."

„Člověk se neslyší stejně, jako ho slyší ostatní."

„Rád poslouchám, když zpíváš moje písničky."

To byla ta nejprostší a nejlepší odpověď, uvědomila si. Její oči zjihly, a tak láhev odložila a šla ho obejmout.

„Co to má být?" Pohládl ji po zádech a pak poplácal, když si vzdychla a položila si hlavu na jeho rameno.

„Jaké je prodávat svoje skladby, Shawne? Vědět, že je budou poslouchat lidi, které neznáš. Je to skvělý pocit?"

„Částečně ano, ale je to taky trochu děsivé."

„Ale někde v duši sis to vždycky přál, že?"

„Hm. Díky tomu jsem věřil, že to tak děsivé není."

„Já zpívám ráda, ale není to moje životní ambice. Prostě hrajeme, když je dobrá nálada. Po našem." Odtáhla se.

„Pověz, když teď skladby prodáváš, přišel jsi tím o část radosti, bereš to jako práci?"

„Toho jsem se bál, ale není to tak. Když si sednu a napadne mě melodie, je to stejný pocit jako dřív." Pohládl ji prstem pod bradou. „O co jde, zlato? V čem je problém?"

„Trevor chce, abych nahrávala. Na smlouvu. Abych se pustila do zpívání. Prý se můj hlas bude prodávat." Mohl říct spoustu věcí a vtípků, které ho ze zvyku napadaly, ale cítil, že potřebuje něco jiného, a rozhodl se pro prostou, upřímnou odpověď. „Budeš skvělá a my ostatní praskneme pýchou."

Třaslavě se zasmála. „Ale to už nebude jako na mejdanu nebo oslavě, to bude skutečná práce."

„Budeš cestovat a topit se v penězích, jak sis vždycky přála. Navíc to bude vycházet z tebe, protože jinak bys ani nebyla šťastná."

Znovu se chopila láhve s pivem. „Jak jsi najednou rozumný." „To jsem vždycky, ale ty to přiznáš, jen když s tebou souhlasím."

„Hmm." Napila se a v myšlenkách rychle probírala možné nástrahy a překážky. „Ty s Brennou vlastně jistým způsobem spolupracuješ. Chci říct, ty skládáš, ona skladby prosazuje. Ona ti domluvila, aby si je Trevor poslechl. Je vlastně něco jako tvoje agentka nebo obchodní partner."

Shawn v odpověď něco zamručel, vzal nůž a zase se pustil do krájení. „Taky umí být pěkně panovačná, to ti povím."

Darcy se kousla do rtu. „A hádáte se kvůli tomu?"

„To vždycky přejde, když dá na chvíli pokoj." Zvedl hlavu, a když uviděl Darcyn výraz, zasmál se. „Proboha, není čeho se bát. Trochu to přeháním. Když na mě moc tlačí, dokážu se zašprajcnout. Důležité je, že ve mě věří. To je skoro stejně podstatné, jako že mě miluje."

Stah u srdce byl ostrý a nepřijemný. „Někdy to asi je důležité i uspokojivé. Pro začátek určitě. Pro začátek," opakovala šeptem. „Ale kdo nezačne, ten nic nedokončí."

Rozhodla se tomu věřit. Sundala z věšáku zástěru a vydala se do lokálu, zatímco se za ní Shawn mračil.

Domluvit session u Gallaghera bylo vždycky snadné

Slůvko tady, slůvko tam. Deštivý jarní podvečer se ani nedal strávit líp než u muziky a pití, ve společnosti přátel i cizinců.

Kolem osmé už hospoda praskala ve švech a pivo teklo proudem. Brenna vypomáhala za barem a Darcy měla pocit, že roznosila tolik masa s omáčkou, že by tím naplnila menší rybník.

Jen Trevor Magee se ještě neráčil ukázat.

Ať ho čert vezme, řekla si v duchu a znejistěla skupinu turistů, kterým donesla pití s úsměvem ostrým jako břitva.

Jestli nestál o její pozvání na večeři, hudbu a sex, tak z čeho byl? Z ledu nebo z kamene? Upustila prázdné sklenice na bar, až Aidan zpozorněl.

„Opatrně, Darcy. Jestli něco rozbiješ, nebudou mít z čeho pít, když je tu našlapáno."

„Ať si trhnou," zamručela co nejtíšeji. „Dvě pinty guinnessu, dvakrát Smitty's, půlku harpu, dvě brandy a zázvor."

„Zanes, prosím, vodu Jude, než to natočím, a dohlídni, ať zbaští trochu omáčky. Poslední dobou nějak málo jí."

Chtěla něco odseknout, už jen z principu, ale nemohla trápit chlapa, který se tak strachoval o svou ženu. Místo toho zašla do kuchyně, nabrala dušené maso, přidala chleba do košíčku a kousek másla. Pak to spolu s vodou donesla Jude.

„Prý máš jíst," řekla a postavila před ni táč. „Jinak se Aidan bude zlobit, Shawn se urazí a já rozčílím." „Ale já..."

„Myslím to vážně, Jude Frances. Nemůžu dopustit, aby moje neteř nebo synovec hladověli.“

„Já jen že...“ Provinile se rozhlédla a naklonila blíž. „Posledních pár dnů mě vždycky v pět přepadne děsná žravost. Nemůžu si pomoci. Chodím na zmrzlinu,“ zašeptala. „Na čokoládovou. Přisahám, že jsem jí za týden spořádala několik galonů a vykoupla všechnu, co měli v obchodě.“

Darcy si se smíchem odfrkla. „No a co je na tom? Máš na to snad právo.“

„Je to takové klišé. Nejím k tomu sice okurky nebo podobné nesmysly, ale i tak. Cítím se hloupě, že jsem se ani Aidanovi nedokázala přiznat.“

„Kdo hřeší, musí nést následky.“ Darcy jí přisunula blíž misku s omáčkou. „Navíc to není zdravá strava pro dítě. Dej si trochu masa. Za to, že tady držíš místo pro toho mizeru Mageeho, ti zítra koupím novou zmrzlinu.“

Jude se snažila neohrnovat ret a zvedla lžici. „Ale čokoládovou. A mizera je tady.“

„Ano?“ Hrdost a trocha té zlosti jí zabránily otočit se. „Taky bylo na čase. Co dělá?“ Klidně vzala láhev s vodou a nalila trochu Jude do skleničky.

„Rozhlíží se, jak to chlapi dělávají. Asi tě hledá. A, trefa. Hm, jak si tě prohlíží. Hezké. Tak vášnivě, majetnický a trochu namyšleně. Ale někoho si přivedl, uhlazeného atraktivního chlapíka, který tady působí jako z jiného světa, a asi se tím baví.“

Jude bez přemýšlení snědla první sousto masa. „Vypadají jako kamarádi,“ pokračovala. „Vzal Trevora kolem ramen a ukázal k baru. Ale Trev vrtí hlavou a kývá směrem sem. Kamarád si tě právě prohlédl a obočí mu vylétlo až na čelo. Mohl by ještě vypláznout jazyk.“

Darcy ohromeně naklonila hlavu ke straně. „Tohle ti jde zatraceně dobře.“

„Psycholožka a spisovatelka. Obě umí pozorovat. Ale našťástu umím lip o lidech psát, než je analyzovat. Už se těším na tu dnešní hudbu,“ přidala Jude na hlase a naznačila, že chce, aby ji bylo slyšet. „Jsem ráda, že jsem ještě našla volný stůl.“

„Kdyby ne, posadili bychom tě na židli za barem. Sněz si to, než to budeš mít studené.“ „Já vážně ne... Ahoj, Trevore.“

Darcy už se cítila připravená a s přátelským úsměvem se otočila. „To máš docela štěstí. Jude našla poslední volný stůlek a určitě bude ráda, když si přisedneš. Dnes je tu narváno.“ Když se se stejným úsměvem zadívala na muže vedle, odměnil ji výrazem plným uznání. „Dobrý večer i vám.“

„Darcy Gallagherová, Jude Gallagherová, Nigel Kelsey - můj přítel.“

„Těší mě, že vás poznávám.“

„Trevor mi neřekl, že budu bombardovaný takovou krásou.“ Nejdřív vzal za ruku Jude a jemně ji políbil, pak gesto zopakoval u Darcy.

„Tys ale přivedl šarmantního společníka, Trevore. Posad'te se, prosím, a povězte, co budete pít. Musím to jít objednat.“

„Já gin s tonikem,“ odpověděl Nigel.

„Já si dám pintu harpu,“ řekl Trevor.

„Hned to bude. A máme dobré dušené maso, kdyby byla náhodou chuť.“

„I kdyby nebyla,“ zahučela Jude, když Darcy odešla.

„Tak vy jste ta americká spisovatelka, co se tu provdala za majitele restaurace?“ Nigel si v černém saku, roláku a úzkých kalhotách sedl za stůlek.

Působil tam jako bohém na kovbojském bále, napadlo Jude.

„Přijela jsem jako Američanka a tady se ze mě stala spisovatelka. A vy budete Angličan, ne?“ snažila se rozeznat přízvuk.

„Z Londýna, tělem i duší. Trev měl ale pravdu,“ dodal a rozhlédl se. „Tohle místo je autentické jako z nějakého filmu. Skoro dokonalé.“

„To si rádi myslíme.“

„Nigel nechce dělat chytrého.“ Trevor se posadil vedle Jude do úzkého boxu. „Jen jako vždycky otravuje.“

„Myslel jsem to jako kompliment. Anglické hospody, zvláště ve městech, jsou takové studené. A rozhodně tam nemáme servírky s tváří filmových hereček.“

Znovu se ohlédl po Darcy. „Asi jsem se zamiloval.“

„Prostě otrava. Ale vy nejlépe,“ řekl Trevor. „Že by to nebylo tak dobré, jak tvrdila Darcy?“

„To ne.“ Jude si provinile nabrala další lžici omáčky. „Je to skvělé. Jen nemám zrovna hlad. Mám teď takové náhlé...“

„Chutě?“ Začervenala se a Trevor se rozesmál. „Jako moje sestra třikrát po sobě. U ní to byly piškotové sušenky k snídani. Hory sušenek.“

„U mě zas čokoládová zmrzlina, odpoledne. Celé galony.“ Jude se provinile koukla na Aidana. „Ještě jsem se nepřiznala a manžel má strach, že začnu hubnout.“ Položila si ruku na břicho. „Jako by to bylo možné.“

„Tady to je. Džin s tonikem a jeden harp.“ Darcy před ně postavila pití. „Dáte si u nás i večeri?“

„Dáme si omáčku,“ odpověděl Trevor za oba, než se Nigel stihl ozvat. „Zazpíváš nám taky?“

„Možná.“ Škádlivě mrkla a vzdálila se.

„Byl bych se rád podíval na jídelní lístek,“ stěžoval si Nigel.

„Musíme zachránit tady tu dámu. Když si objednáme to samé, ubereme jí trochu a nic se nepozná.“
„Bůh vám žehnej,“ řekla Jude procítěně a podala jim košíček s chlebem.
Sotva dostali jídlo, spustila muzika. Zatím jen housle a píšťalka od přeplněného stolku vepředu, který byl zarovnaný sklenicemi, pivem, popelníky a krabičkami cigaret.
Hovor neutichl ani při muzice, jen se poněkud ztišil. Trevor si všiml, že Darcy začala sklízet prázdné sklenice ze stolku muzikantů a vysypávat popelníky. Stařík s akordeonem ji lehce plácl po zadku, asi jako když dospělý hladí dítě, pak několikrát dupl do rytmu a přidal se k prvním dvěma hráčům.
„To je Brian Fitzgerald, co hraje na housle,“ řekla jim Jude. „Taky vzdálený příbuzný. Mladý Connor na píšťalu a Matt Magee, asi váš bratránek, na malý akordeon. Dívka s kytarou je Patty Rileyová a tu druhou houslistku neznám. Asi nebude zdejší.“
Nigel přikývl a ochutnal omáčku. „Jezdí sem na neformální večírky hodně cizích muzikantů?“
„Ano. Hospoda je jimi proslulá.“ Pohlédla s úsměvem na Trevora, protože jí ubral trochu jídla a rozdělil je mezi sebe a Nigela. „Pojmenovala bych po vás svoje dítě, kdyby to Aidanovi nepřipadalo podezřelé.“
„To není žádná velká oběť. Shawn je totiž génius.“
„Myslel jsem, že Trevor s vychvalováním kulinářských schopností našeho nového umělce přehání.“ Nigel už s radostí nabíral další sousta. „Ale měl jsem myslet víc. On se totiž nikdy neplete.“
Nejdřív ho zaujal ženský smích. Tak vřelý a sexy. Ohlédl se tím směrem a uviděl, jak se Darcy opřela rukou o rameno starého pána, špičkou nohy klepla do rytmu a připojila se k písni.

Když jsem se dostal přes pohoří Kerry, kapitán Farrell tam prachy počítal.

Nigel odložil lžíci, odfiltroval okolní ruch a zaposlouchal se.

Vytáhl jsem pistoli a taky meč a povídám stůj, ten lup bude můj.

Byla to veselá, skočná písnička s výpravným textem. Nic náročného pro zpěvákův hlas, leda snad rychlý rytmus. Ale Nigel už po pár taktech věděl své.
Zadíval se na Trevora a přikývl. „Ne, ty se nikdy nepleteš.“
Dál přišly na řadu balady, popěvky, valčíky, kánony i pár instrumentálních skladeb. A když se Shawn konečně dostal z kuchyně, mohl Nigel poprvé vidět všechny tři Gallagherovy spolu.
„Skvělé geny,“ zamumlal a Jude se rozzářila.
„Jsou krásní, co? A poslouchajte,“ dodala, když začali zpívat o statečných feniánech.
I přes hrdost na svou novou rodinu si všimla pohledů mezi Trevorem a Nigelem. Ti dva chtěli probrat něco, co před ní nemohli. Ale vděčila jim za pomoc s jídlem, a tak se po další písničce dotkla Trevorovy paže.
„Skočím si ještě do kuchyně na klidnější chvíli u čaje.“ Pak se vypařím zadními dveřmi domů. „Díky za společnost a pomoc. Moc mě těšilo, Nigele. Užijte si pobyt.“
Pokusila se vstát, a když se to nepovedlo na poprvé, Trevor ji znovu potěšil, že ji nějak ladně zvedl na nohy.
Dala tedy na instinkt a políbila ho na tvář. „Dobrou noc.“
Protože dvoje housle zrovna sváděly souboj, stačilo, aby Jude trochu poodešla a už byla z doslechu. „Oni jsou náš zlatý důl,“ řekl Nigel.
„Mohli by být, jenže Aidan se hospody nevzdá a Shawn taky ne.“ Trevor upíjel své jediné pivo. „Tady klidně vystoupí a pořídí i nahrávku. Pro rodinu a kvůli podniku. Ale dlouhodobě? To ne.“
„Nezmínil ses o Darcy.“
„Na té ještě pracuju. Taky je loajální k bratrům. Ale má chuť i na bohatší život. Musím ji přesvědčit, že zvládne obojí.“ Zabubnoval prsty do stolu a díval se, jak houslista místo prázdné sklenice podal Darcy svůj nástroj. Pak se zvedl a šel si pivo natočit sám, zatímco ona dál hrála místo něj.
„S takovou tváří, hlasem, propána, poslouchej, jak hraje, může mít všechno, co si jen usmyslí.“⁷
„Já vím.“ Ale tak docela ho to nepotěšilo, a tak odložil sklenici. „Jenže ona to ví taky.“
„Žádná irská naivka, co? Ještě ale netuší, že ty se nikdy nevzdáváš. Ten kontrakt určitě podepíšete.“ Nigel si zapálil stíhlou playersku a zadíval se na Trevora skrz oblak kouře. „Co dalšího u ní vlastně hledáš?“
Až příliš mnoho, aby mu to bylo milé, pomyslel si Trevor. Příliš mnoho. „Ještě jsem se nerozhodl.“
„Kdyby ses rozhodl, že půjde jen o byznys, vůbec by mi to nevadilo...“ Zarazil se, protože ho Trevor probodl pohledem. „Jako bych nic neřekl. Půjdu si k baru pro další gin.“
„Dobrý nápad.“
„Asi jo, protože od prváku na Oxfordu jsme se kvůli ženské nechytily. A tehdy jsi stejně vyhrál ty.“ Nigel vstal a kývl k Trevorově sklenici. „Ještě pintu?“
„Ne, díky. Chci mít jasnou hlavu. A ty to taky nepřeháněj. Nahoru k domku musíš dneska dojet sám.“
„Aha. Ty máš ale štěstí, mizero jeden.“
Štěstí byla jedna z věcí, kterou bude potřebovat, pomyslel si Trevor, aby zvládl Darcy Gallagherovou.

Čekal na ni nahoře v jejím budoáru, jak tomu ráda říkala. Byl netrpělivý. Z pěkných věcí kolem neustále cítil její vůni, která ho udržovala ve střehu. Nechtěl jen její vůni. Chtěl ji celou. Pokoje byly typicky žensky zařízené. Nijak zvlášť nazdobeně, spíš elegantně. Hladké polštářky, o nichž netušil, že je sama ušila, chytře rozmístěné na pohovce, štíhlé vázy s květy na dlouhých stoncích.

Na stěně visel obraz mořské nymfy, jak se právě vynořila z vody, prohnula do oblouku a její tmavé vlasy i nahý trup se zatřpytily.

Byl to výrazný, smyslný a trochu nevinný obrázek. Každý by v něm ale poznal Darcy podle tváře, tvaru rtů a postavy.

Trevor uvažoval, komu to asi pózovala, a ihned měl chuť umělce zaškrtit.

Ale to byl docela vážný problém, stejně neodbytný jako jeho touha po ní. Nesnášel žárlivost a majetnickost, které ničí vztahy. Byl to nejenom projev slabosti, bylo to i... neproduktivní.

Měl by získat zpět nadhled, dostat se z toho sexuálního oparu, který cítil od té chvíle, kdy ji uviděl v okně nad hospodou.

Darcy stanula na prahu a erotický opar ho opět docela pohltit.

„To jsi Nigela poslal samotného domů?“ Zavřela za sebou a opřela se o dveře. „Už je to velký kluk.“

Natáhla se k zámku a otočila jím. „Doufám, žeš řekl, ať na tebe nečeká.“

Trevor k ní přistoupil. „Celý den jsi byla na nohou.“ „To ano, a jak jsi mi to připomněl, cítím to víc.“ „Tak co kdybych tě položil?“ Popadl ji do náruče. Zahihňala se a začala se mu třít o krk. „Takhle je to vážně o moc lepší.“

„Tos ještě nic nezažila, miláčku.“

kapitola 15

„Kafe.“

Nikdo nemohl čekat, že chlap po tříhodinovém spánku vydrží bez kafe. Sex mohl být uspokojivý, jídlo dodávalo energii, láska člověka naplňovala, ale bez kávy by nešlo nic. Zvlášť o půl šesté ráno.

Osprchoval se, navlékl si džíny, ale dál už nedokázal nic bez nutné kofeinové transfuze.

„Kafe,“ zašeptal znova Darcy přímo do ucha, když se víc zabořila do polštáře. „Řekni, kde ho máš, prosím.“

„Hmm.“ Zavřela se, líně se obrátila a zahákla mu paži kolem krku. „Je moc brzo.“

„Na kafe není nikdy brzy, ani pozdě. Darcy, moc tě prosím, jen řekni, kam ho dáváš.“

To už otevřela oči. Bylo ještě šero, a tak se mohla zabrat do vzpomínek na uplynulou noc. Což ji ochránilo před vztekem. „Potřeboval by ses oholit.“ Zvedla ruku a přejela mu po tváři. „Vypadáš tak drsnácky a nebezpečně. Pojď zpátky do postele.“

Sex s krásnou ženou. Nebo kafe. Jedna z nejtěžších voleb v životě. Kdo mohl mít obojí, byl král. Ale pěkně popořádku.

Zasunul ruce pod pokrývku, pod její teplé tělo a zvedl ji z postele. „Můžeš mi přece ukázat, kde je.“

Chvilí jí trvalo, než pochopila, že ji nese do kuchyně. „Trevore! Vždyť jsem úplně nahý.“

„Ano?“ Dlouze se na ni zadíval. „To je teda věc. Kafe, Darcy, a pak pro tebe udělám všechno na světě.“

Odfrkla si. „Takové sliby mám nejradši.“ Ukázala na linku a pak vyjekla, když ji teplým pozadím posadil na studený pult. „Mizero.“

„Nevidím ho tady.“

„Chlapi nikdy nevidí to, co mají před nosem.“

Natočila se, zaklela a odsunula několik plechovek stranou. „Tady. Kdyby to byl had, už by tě kousl mezi oči. A teď ještě nejspíš budeš chtít, abych ti ho uvařila.“

To byl skvělý nápad. S nadějí se opřel vedle jejích mu boků a začal oždibovat její posmutnělá ústa. „A nemohla bys?“

Kdyby nebyl tak zatraceně hezký, s vlasy vlhkými a lesklými ze sprchy, se strništěm a ospalýma šedýma očima, asi by ho tou plechovkou majzla po hlavě.

„Tak uхни, ať si můžu dojít pro župan.“

„Proč?“

Přimhouřila oči. „Protože je mi zima.“

„Aha.“ Přikývl. „To zní rozumně. Skočím pro něj.“ Sundal ji z linky, lehce líbnul na čelo a odešel hledat župan.

Darcy mocně zívla, naplnila konvici vodou a pak hledala kávovar a filtr. Při odměřování kávy se chladem rozechvěla, ale Trevor už našel přiběhl.

Zatímco se oblékala, prohlížel si přístroj. „Budu ti muset koupit automatický.“

„To je zbytečné, nevařím kávu tak často. Ráno si obvykle dám čaj.“ „To je... hrůza.“

„A tohle zas slabost. Aspoň vím, že nějakou máš. Stačí počkat, až se začne vařit voda.“ Natáhla se pro hrnek a působila tak úžasně, jak si stoupla na špičky a pohodila rozcuchanými vlasy, že mu srdce zabušilo samou...

Prostě jen zabušilo, řekl si. Jen pro ten nezapomenutelný pohled na ni.

„Ale snídani ti asi neuvařím.“

Musel se jí dotknout, jen dotknout. A tak ji objal, přitiskl zády k sobě a políbil ze strany na krk. „Ty jsi tak zlá.“ Pocítila stah u srdce. Jeho gesto bylo prosté a vroucí, sladce intimní, že by toho žhavým sexuálním aktem nedocílil. Zavřela oči a snažila se udržet lehký tón hlasu.

„Ty jsi ale po ránu přítulný.“ -v

Zpravidla nebýval. To objetí bylo moc příjemné. „Tulím se ke každé, co mi ráno uvaří kafe. Když udělá snídani, jsem její otrok.“

„To se servírky v New Yorku musí prát o tvůj stůl.“ Položila dlaně na ruce, kterými ji objímal v pase. Na chvíli si chtěla uchovat iluzi tiché, stálé lásky. „Já zrovna otroka nehledám, ale můžeš tady zbaštit cokoli, co najdeš.“ Spokojil se s toustem, protože o mnoho víc neměla, a opřel se o linku, zatímco se opékal. Darcy nalévala kávu. „Bože,“ zhluboka vdechl její vůni. „Jak bez toho někdo může přežít ráno?“ Soucitně na ni pohlédl. „Čaj, brr.“

„Vy amíci pijete tolik kávy, že ani nerozeznáte dobrou od špatné.“

„Blbost. Dva bloky od místa, kde bydlím, je bistro, kde dělají kávu, že člověk až pláče vděčností.“

„To ti asi chybí.“ Protože káva svůdně zavoněla, vytáhla si hrnek i pro sebe. Pak otevřela ledničku a našla krabičku se smetanou. „Co dalšího z New Yorku ti schází?“

Toust vyskočil z tousteru. „Bagety.“

„Bagety?“ Vytáhla také máslo a džem, ale teď se zarazila. „Chlapovi s tvými prostředky chybí newyorské kafe a bagety?“

„Právě teď bych dal sto dolarů za čerstvou bagetu. Nic proti vašemu irskému chlebu, ale...“ „Tak to je teda zajímavé.“

Chtěl zavtipkovat, ale báječná vůně kávy zbystřila jeho pozornost. Tohle byl dobrý úvod, aby ho mohl prošvihnout.

„New York ti může nabídnout mnohem víc než jen kafe a bagety, i když ty nesmím opominout.“ Položil toust na talířek, který mu podala. „Restaurace, divadla, umění a pro materialisty cokoli, co se dá koupit. Líbilo by se ti tam.“

„Protože jsem materialista?“

„Protože když víš, co chceš, je nemožné to tam nenajít. Díky.“ Přijal s vděčností šálek kávy. „A to je jen jedno z míst, kam by ses dostala, kdybys podepsala smlouvu s Celtic Records.“

Tak a dveře intimity se zavřely, protože je tu byznys. Nebylo proč litovat. „A proč bych měla jet do New Yorku?“

„Ze stejného důvodu jako do Dublinu, Londýna, Chicaga, Los Angeles nebo třeba Sydney. Kvůli koncertům, médiím, vystoupením.“

Přidala cukr a smetanu do své kávy. „To je až moc slibů, když ani nevíš, jakou udělám desku, koncert nebo jak zvládnou život, který to přinese.“

„Ale vím. Je moje práce to vědět.“

„Ty máš hodně projektů, Trevore, a věřím, že ti vycházejí. Ale mě se týká jen tenhle. Když tě vezmu za slovo, musela bych změnit úplně všechno. A to bych riskovala hodně, jen kvůli tomu že se ti líbí můj hlas.“

Zvedla ruku, protože chtěl něco říct. „Ty taky riskuješ, já vím. Musel bys do mě investovat. Ale to je tvoje práce, ne? Když jedna investice nevyjde, nahradí ji jiná, a nejsou žádné velké ztráty. Možná zklamání, ale o život nejde.“

„To máš pravdu,“ řekl po chvíli. „Obleč se.“

„Prosím?“

„Obleč se. Myslím, že vím, jak tě v téhle věci uklidnit.“ Pohlédl na kuchyňské hodiny. „Ale pospěš si.“

„Jsi docela drzý. Takhle mě honit v šest ráno.“

Chtěl se zeptat, co s tím má denní doba společného, ale raději to vzdal, aby se ještě víc nezatvrdila. „Promiň, jela bys se mnou? Nebude to dlouho trvat a vyřeší se tím jedna věc. Jedna důležitá věc.“

„To bylo chytré. Pojedu, protože už jsem stejně vzhůru. Ale nezapomínej, že nejsem na tvé výplatní listině a nebudu skákat, když si pískneš.“

Otočila se a vydala se zpět do ložnice. Trevor spokojeně dojídal snídani.

Už podruhé to ráno musel někoho budit ze spaní. Tady _ byl výsledek o něco divočejší. „Do prdele práce!“ vykřikl Nigel. „Jestli tě slečna vyhodila z postele v tuhle nekřesťanskou hodinu, tak si lehni na gauč. Já se nehnu a o postel se nedělím.“

„Nechci postel, chci, abys vstal. Darcy čeká dole.“ Nigel otevřel jedno oko. „Že by ses chtěl podělit ty?“

„Pozdějc mi připomeň, že tě mám praštit. Ale teď vstaň, oblíkní se a dej se do pořádku.“ „Nikdo se nemůže dát do pořádku v... ježíš, v půl sedmé ráno!“

„Tlačí mě čas, Nigele.“ Trevor už odcházel. „Máš na to pět minut.“

„Tak postav aspoň na kafe, kruci!“ volal za ním Nigel.

„Já už ho znova nevařím,“ řekla Darcy rozhodně, jakmile Trevor sešel ze schodů. Ruce si založila na prsou a ledově ho pozorovala. Dávala dost jasně najevo, že se nechává honit jen nerada.

„Žádný problém." Popadl ji za ruku a táhl do kuchyně. „Dáš si tentokrát trochu čaje?"

„Hrnkem čaje se uchlácholit nenechám. Neměla jsem ani čas namalovat si pusu."

„Nepotřebuješ to."

Protože na kávu ještě nepostavil, musela syčení vydávat ona, ne konvice. „Jen chlap může říct takovou pitomost a ještě to považovat za kompliment."

Dal vařit vodu a pak se k ní obrátil. „Ty jsi ta nejkrásnější ženská, jakou jsem kdy viděl," řekl pomalu a důrazně.

„A to jsem jich viděl dost."

Jen si odfoukla a šla se posadit ke stolku. „Lichotky taky nepomůžou."

Prekvapil je oba, když k ní přistoupil a vzal její tvář do dlaní. „Bereš mi dech, Darcy. To nejsou lichotky, ale fakt."

Srdce se jí zatetelilo. Nemohla si pomoci, vehnalo jí to slzy do očí. „Trevore," zašeptala a přitáhla ho k sobě. Pak to zopakovala se rty na jeho rtech.

A bylo to tu. Náhle jako světlo ve tmě. Láska, touha, nevyslovená přání. Na okamžik, na jeden stah toužícího srdce, cítila, že jí oplácí stejně, a její svět se zatřpytil.

Přísahala by, že zaslechla hudbu. Romantickou harfu, slavnostní flétny, smyslné zadunění bubnu. Zvuk, který vyšel z jejího hrdla, se také podobal písni. Nebo jednomu radostnému tónu.

„Nerad ruším," ucedil Nigel na prahu, „ale chtěls, abych spěchal."

Světlo se zachvělo. Trevor se pomalu odtahoval, ale ještě chvíli nechal ruce na její tváři. Pak ustoupil a hudba dozněla.

„Jo." Slyšel v hlavě a srdci jakousi ozvěnu, ale nedokázal to rozeznat. Přejel si dlaní po hrudníku, kde ho náhle začal pálit stříbrný přívěsek.

Za jeho zády se zoufale rozkvílela konvice. Otočil se, aby ji odstavil, a přitom musel potlačovat hněv, který mu nedával smysl.

„Dobré ráno, Darcy." Nigel měl dojem, že vstupuje na horkou půdu, ale snažil se zachovat zdvořilý výraz.

„Můžu vám nabídnout trochu kávy, až bude hotová?"

„Ne, děkuji pěkně, už jsem jednu měla. Po dost hrubém probuzení."

„Aha." Nigel se toho rozhodl využít a šel se posadit naproti ní. „Když se Trevor dostane do ráže, nikdo není v bezpečí. Je jako přívalová vlna."

„Vážně?"

„No jasně." Nigel si zapálil první cigaretu. „Svezete se s ní, nebo se utopíte. Ale pak většinou dosáhne toho, po čem jde."

Darcy se bavila, a tak se naklonila blíž. „Povídejte dál."

„Je to umanuté individuum, které jen zřídka uhne. Někdo by asi řekl, že je i neurvalý, a asi by se nespletl."

Zaváhal a vyfoukl kouř. „Ale taky je to hoch, co miluje svoji maminku."

„Drž klapačku, Nigele," nařídil Trevor, když se Darcy smála.

„Nebudu, dokud nedostanu kafe."

„A jak to že se mu odvažujete tak odporovat?"

„Protože mě má taky rád." Nigel k Trevorovi vyslal zamilovaný pohled. „Kdo by neměl, že?"

„I mně se začínáte líbit. A co dalšího bych měla vědět o neurvalém individuu, co miluje svou matku?"

„Ze mu to sakramentsky myslí a že umí být obětavý. I štedrý, ale nikdo to nesmí moc zneužívat. Obdivuje efektivnost, poctivost a kreativitu. A je vyhlášený tím, jak to umí se ženami."

„To stačí." Trevor před něj otráveně postavil kávu.

„Mám dojem, že Nigel teprve začal," protestovala Darcy. „A tohle téma mě moc zajímá."

„Mám jiné, které by tě mělo zajímat víc. Nigel je ředitelem londýnské pobočky Celtic Records. A i když je v osobní rovině dost protivný, jinak je to neomylný profesionál."

„To je pravda." Nigel se napil kávy. „Svatá pravda."

„Slyšel jsi včera večer Darcy zpívat. Bez mikrofону, filtrů, bez aranže nebo zkoušek. Na takovém hodně neformálním vystoupení. Jaký byl tvůj dojem?"

„Že je velmi dobrá."

„Tohle není smlouvání, Nigele," řekl Trevor. „Nejednáme o podmínkách. Řekni jí otevřeně, co sis myslel."

„Tak dobře," reagoval Nigel. „Jen občas v téhle profesi člověk narazí na poklad, drahokam - ve vašem případě by mě napadl safír, protože vám jde k očím. Vzácný, zářivý, neobjevený drahokam. To jsem slyšel včera u Gallagherových. Velmi rád ho dám zasadit do vhodného prostředí."

„Nechám na tobě, abys jí vysvětlil, co to všechno znamená. Musím na stavbu, už mám stejně zpoždění." Trevor zvedl z linky klíčky, které tam Nigel v noci odložil. „Vezmi si klíče od mého auta."

Chvilí na ně zírala. „Díky, ale projdu se. Aspoň mi to pročistí hlavu."

„Jak chceš." Ještě se sklonil a opřel se jí rukama o ramena. „Už musím jít." „To je v pořádku. Stav se pak v hospodě na oběd, když jsi měl jen lehkou snídani."

„Když zbyde čas." Lehce ji políbil a obrátil se k Nigelovi. „Přijď se pak podívat na stavbu. Procházka udělá tvým městským nohám dobře."

„Pěkně děkuju." Když Trevor odešel, Nigel si šel dolít kávu. „Opravdu si taky nedáte, Darcy?"

„Ne, díky." Nalil si a s úsměvem si zase sedl. „Takže..." Zarazil se, když Darcy zvedla ruku. „Jednu otázku, prosím. Řekl byste to, co před chvílí, kdybyste s Trevorem nespala? Upřímně," pokračovala, když překvapeně zamrkal. „Neprozradím mu to, slibuju, ale pravda je pro mě moc důležitá."

„Takže pravdu. Mnohem snáz by se mi říkalo to, co před chvílí, kdybyste s Trevorem nic neměla."

„Taky bych byla radši, ale už se stalo. Snad tomu budete věřit, ale nespím s ním proto, aby mi nabídl velký kontrakt."

„Rozumím." Nigel se zas odmlčel. „A intimní vztah s ním vám brání souhlasit s obchodním vztahem?"

„Nevím. On asi běžně nenavazuje vztahy se zpěvačkami, že ne? To není jeho styl."

„Ne, není." Zajímavé, bavil se Nigel v duchu. Dokonce fascinující. Jestli ho nešálil zrak, tahle žena byla zamilovaná. „A ještě nikdy neměl vztah s někým, s kým teprve chce uzavřít smlouvu. Takže nic není v sázce." Ne, pomyslela si, pořád je to hazard. Největší sázka v jejím dosavadním životě. „Když podepíšu smlouvu, co se ode mě bude očekávat?"

Nigel se kouzelně usmál. „Trevor očekává maximum. A taky ho většinou dostane."

Uvolnila se a kuckala smíchy. „Tak jaké to bude mít klady a jaké zápory?"

„Budete jednat s manažery, producenty, muzikanty, marketinkovými speciality, konzultanty a asistenty. Nejde nám jen o váš hlas, ale o celý balíček, a každý bude mít návrhy a požadavky, jak ho nejlíp prezentovat. Ale mám dojem, že jste chytrá, sebevědomá ženská a už víte, že celek je skoro dokonalý."

„Což znamená, že kdybyste byla ošklivá ropucha a nedala dohromady dvě kloudné věty, našli byste způsob, jak to vylepšit."

„Nebo jak nedostatky využít. Divila byste se, jak se na tom dá s chytrou reklamou stavět. Kromě toho budete tvrdě a dlouho pracovat a ne vždycky si budete vybírat po svém. Budete unavená, otrávená, frustrovaná, zmatená, vystresovaná a... Jste temperamentní?"

„Já?" Schválně na něho zamrkala. „Jasně."

„Tak přidejte výbuchy hněvu, zuřivost a pláč, a to jsme pořád u prvního nahrávání."

Darcy si opřela bradu o pěsti. „Líbíte se mi, Nigele."

„To je vzájemné, takže vám povím ještě něco, co bych asi jinak vynechal. Pokud s Trevorem zůstanete, lidi začnou mluvit. A ne vždycky laskavě. Někdo třeba utrousí, že byste smlouvu nedostala, kdybyste si to nerozdávala se šéfem. Dají vám to mnoha zlomyslnými způsoby pocítit. Což pro vás nebude lehké."

„Ani pro něj."

„Jemu to najevo nedají, to by byla hloupost. A závistivci hloupí nebývají. Můžete se mu ale samozřejmě chodit vyplakat na rameno."

Prudce zvedla hlavu. „Já nechodím žádnému chlapovi plakat na rameno."

„Věřím," řekl tiše. „Ale kdyby na to došlo, Darcy, doufám, že to bude moje rameno."

Byla ráda, že se mohla zpět do vesnice projít. Tolik myšlenek jí teď vířilo hlavou, ani netušila, za jak dlouho je dokáže od sebe oddělit. Jenže to bylo potřeba.

Musela se ptát sama sebe, co by udělala, kdyby mezi ní a Trevorem nebylo nic než jeho nabídka na spolupráci. Odpověď přišla nečekaně rychle. Samozřejmě by ji přijala. Považovala by to za velké dobrodružství a šanci zažít víc. Kdyby neuspěla, nebyla by to žádná ostuda. A kdyby se zadařilo, čekal by ji skvělý život, po jakém toužila. A to všechno proto, že umí zpívat. Není to neuvěřitelné? Práce, o které mluvil Nigel, ji neděsila. Uměla tvrdě pracovat. Cestování byl také její sen. Háček viděla jen v tom, že vystupování nebylo jejím cílem. Ale možná je to právě dobře. Třeba si to bez nutkové potřeby a tlaku víc užije.

K tomu by mohla mít peníze pro sebe, rodinu i přátele. To by jí rozhodně problémy nedělalo. Ale všechno se točilo zase zpátky. Mezi nimi s Trevorem k něčemu došlo a pro ni to byla jedna z nejdůležitějších věcí v životě.

Musela ho přimět, aby se taky zamiloval.

Tolik ji mrzelo, že nedokázala rozeznat, jestli udělala nějaký pokrok. Ten chlap uměl být hodně uzavřený. Našpulila rty a utrhl kvítek divoké fuchsie u cesty a za chůze ho roztrhala na kousky.

Proč musela, když se to konečně stalo, ztratit srdce pro muže, který jí nepadl k nohám? Který se netvářil jako šťastné štěně. Který jí nesliboval modré z nebe, i když ti, co to slibovali, na nebe nikdy nemohli dosáhnout. Možná by se vůbec nezamilovala, kdyby něco z toho udělal, ale už to nemusela řešit, už mu patřila. Tak proč jí to nemohl oplatit, aby oba byli šťastní?

Zatraceně zvrácený chlap.

Copak to necítil, když ji ráno v domku na Vílím kopci políbil? Nepoznal, že jí srdce přetéká a pak padá k jeho nohám? Nesnášela pocit, že tomu nedokáže nijak zabránit.

A když poprvé zatoužila, aby do ní někdo viděl, tak se pořádně nedíval.

Bude se s tím muset nějak vyrovnat. Vyhodila útržky květu, kterých se hned chopil vítr a rozhodil je jako konfety. Měla přece k dispozici spoustu nástrojů a dřív nebo později ho zažene do kouta.

Ať se jinak propadne.

Pak bude bohatá, slavná a taky vdaná.

V zatáčce ji oslnil prudký bílý paprsek slunce. Zaclonila si oči, zamrkala a přes mžitky zahlédla stříbrný lesk.

„Dobré ráno, krásná Darcy.“

Pomalou, s tlukoucím srdcem svěřila paži. To nebylo slunce, protože jeho zář filtrovaly mraky podobné barvy jako Trevorovy oči. To ji oslnilo kouzlo a muž stojící po straně cesty, ve stínu mohutné okrouhlé věže.

„Slyšela jsem, že se zjevujete u studny svatého Declana.“ „Jsem tady a tam, jak kdy. A ty chodíš na kopec zřídka.“ „Taky jsem tady i tam, jak kdy.“

Jeho oči se vesele pousmály a byly jasné jako jeho stříbrný oblek. „Ale když už jsme oba tady, neprojdeš se se mnou?“ Kovaná vrátka na hřbitov se otevřela, aniž se jich dotkl.

„Všichni muži jsou stejní, smrtelníci i nesmrtelní. Všichni se předvádějí.“ Potěšilo ji, když se zamračil, a jen propadla brankou. „Napadlo mě, jestli budete mít důvod mě taky někdy vyhledat.“

„Věřil jsem ti víc, než jsem měl.“ Tak, pomyslel si, když se zlostně otočila, oko za oko. „Myslel jsem, že žena tvých kvalit pokoří každého muže, na kterého si ukáže. Ale Magee pořád odolává.“

„Není to přece lovná zvěř. A jak vás napadlo mu říkat, že se má zamilovat, aby se hned na začátku našel?“

„Je příliš po americku praktický a málo irsky romantický, v tom je ten problém.“ Uražená, že Darcy poukázala na jeho špatný odhad, se vydal vzhůru po hrbolatém svahu. „Nechápu ho. Jestli ho nechytí za srdce už první pohled na tebe, ať se na místě propadne. Touhle dobou už jsi ho měla dostat na kolena.“

Zastavil se a vpil se do ní pohledem. „Chceš ho přece, nebo snad ne?“

„Kdyby ne, nikdy by se mě nesměl dotknout.“ „A dotkl se jen těla, srdce ne?“

Obrátila se a zadívala se dolů na vesnici. „Není vaše moc dost silná, abyste do mého srdce viděl?“

„Chci to od tebe slyšet. Bolesně jsem se poučil, jakou sílu mají slova.“

„Taková slova si schovám pro něj, ne pro vás. A řeknu je, až budu chtít já, ne až si je vyžádáte.“

„Ve jménu Finna, já věděl, že s tebou budou potíže.“

Chvilí si zamyšleně mnul bradu. Pak s prohnáním úsměvem zvedl paže nad hlavu. Vzduch se zachvěl jako hladina, kterou prorazí kámen. Z něho se začaly šířit a rozpínat tvary,

203barvy a tepající život. Vzdálený zvuk moře se změnil v hluk s nespočtelným množstvím prvků.

„Teď se podívej,“ nařídil Carrick, ale ona už užasle zírala na budovy, ulice a lidi v místě, kde bývala její vesnice.

„New York City.“

„Panenko Maria.“ Raději o krok ustoupila, jak se bála, že do toho báječného pestrého světa přepadne. „To je ale místo.“

„Může být tvoje a to nejlepší z něj k tomu. Obchody přeplněné poklady.“

Objevily se výkladní skříně plné třpytivých šperků a elegantních šatů.

„Výborné restaurace.“

Bílé ubrusy, exotické květiny, světlo svíček a lesk vína v křišťálových sklenicích. „Luxusní čtvrti.“

Naleštěné dřevo a husté koberce, ladná křivka schodiště a širokánské okno s výhledem na koruny stromů zbarvených podzimem.

„To je Trevorův byt. Může patřit i tobě.“ Carrick sledoval, jak se jí po tváři honí úžas, radost i touha. „Má toho mnohem víc. Rodina přebývá v usedlosti zvané Hamptons. Pak je tu vila na italském pobřeží, apartmá v Paříži a londýnský dům.“

Usedlost z bílého dřeva s blyštivými okny a vodní plochou poblíž. Jiný světle žlutý s červenou střechou na mořském útesu. Kouzelná terasa nad pařížskými ulicemi a důstojný cihlový dům, který si pamatovala z Londýna. To všechno se jí promítalo před očima, až se jí z toho točila hlava.

Pak všechno náhle zmizelo a zbyl zase jen Ardmore usazený pod vrstvami sedavých mraků.

„Můžeš to mít všechno, protože některým ženám stačí jen chtít.“

„Nějak mi to nemyslí.“ Poslechla roztřesená kolena a posadila se na zem. „Bolí mě z toho hlava.“

„Co vlastně chceš?“ Carrick ji pozoroval a pak vzal kožený váček, co měl u pasu, obrátil ho a vysypal na zem záplavu blyštivých modrých kamenů. „Nabídl jsem je i Gwen, ale odmítla je a mě také. Co uděláš ty?“

Zavrtěla hlavou, ale spíš zmateně než odmítavě.

„On ti také dal drahé kameny a nosíš je.“

„Já...“ Dotkla se náramku na ruce. „Ano, ale...“

„Podíval se na tebe a viděl krásku.“

„Já vím.“ Záře kamenuji oslepovala. Proto ji pálí oči, přesvědčovala se, ne proto, že jí puká srdce. „Jenže krása není věčná. Kdyby mu šlo jen o ni, co bude pak, až pomine? Má mě chtít jen proto, jak vypadám?“

Nejspíš by to stačilo, kdyby ho nemilovala. Všechno by stačilo, kdyby nemluvili o Trevorovi.

„Slyšel tě zpívat a slíbil ti slávu, bohatství a jistý druh nesmrtelnosti. Co je víc? O čem jsi ještě snila?“

„Já nevím.“ Chtěla se jí plakat. Jak ji mohly dohánět k slzám takové zákraky?

„Máš velkou moc a možnost volby. A tohle je dárek pro

tebe."

Zvedl jeden z kamenů, pak uchopil její ruku a položil jí ho do teplé dlaně. „Podrž ho a vyslov přání. Ne tři jako v legendách, jen jedno. Je to ve tvých rukou. Můžeš chtít bohatství, krásu, která neuvádá, slávu a celý svět na dlani. Nebo lásku? Pak bude muž, kterého si zvolíš, navěky tvůj."

Poodstoupil, a kdyby neměla zamžené oči, viděla by v těch jeho soucit. „Ale vybírej dobře, Darcy. Protože s tím, co zvolíš, budeš muset žít."

Pak se rozplynul a kameny, kromě toho co držela v dlani, se proměnily v květiny. Teď teprve si všimla, že pokryly hrob, na jehož náhrobku bylo vyryté jméno John Magee.

Položila se na něj a dala se do pláče za oba dva.

kapitola 16

Darcy měla v úmyslu rychle projít hospodou a dát se nahoře trochu do pořádku. Ale Aidan už dorazil a kontroloval zásoby. Stačil mu jeden pohled na sestru a rychle odložil seznam. „Co se stalo?"

„Nic. O nic nejde. Jen jsem si trochu pobřečela."

Chtěla ho obejít, ale postavil se jí do cesty, objal ji a políbil do vlasů. „No tak, zlatíčko, řekni, co se děje." Nejvíc se děsil toho, že jí Trevor nějak ublížil a on bude muset zabít chlapa, z něhož se stal jeho přítel.

„Ale ne, Aidane, nezačínej," přitom se ho pevně chytla, „mám jen špatnou náladu."

„Ty umíš být náladová, to vím, ale taky upřímná. Co tě dnes rozplakalo?"

„Já sama, z větší části." Bylo příjemné nechat se obejmout někým, kdo nikdy nezklamal. „Tolik se mi toho honí hlavou, tak to asi muselo ven."

Obrnil se. „A Magee ti neprovedl nic?"

„Ne, kdepak." A to byl právě problém. Neudělal nic, jen byl tím, koho chtěla. „Aidane, pověz, když jsi před lety cestoval a viděl všechny ty země a města, bylo to úžasné?"

„Bylo. Viděl jsem nádherná i příšerná místa, ale celkově to bylo skvělé." Pohládl ji po hlavě a zavzpomínal.

„Asi se mi taky hodně věcí honilo hlavou a tím touláním jsem to ze sebe musel dostat."

„Ale vrátil ses." Odtáhla se a zadívala se mu do tváře. „Ze všech míst, cos viděl, sis zase vybral tohle."

„Jsem tady doma. Ale je pravda...,“ setřel palcem slzu z její tváře, „že jsem si tím nebyl jistý, když jsem odjížděl. Říkal jsem si, Gallagher jede do světa a někde najde to své místo. A přitom bylo celou dobu tady, odkud jsem vyšel. Jen jsem musel odejít, abych to pochopil."

„Mamka s tátou už se nevrátili." Její oči se zase orosily, i když myslela, že už všechny slzy vyplakala. „Někdy se mi stýská, že se to ani nedá vydržet. Není to každý den, jen občas, když mi dojde, že jsou v Bostonu, tak strašně daleko."

Naštvaná sama na sebe si otřela tvář do sucha. „Já vím, že sem přijedou na nějakou svatbu, nebo až se vám narodí dítě, ale to není ono." „Já to dobře vím. Taky mi chybějí." Přikývla. Pomohlo jí, že to vyslovil. „Věřím, že jsou tam šťastní a spokojení. Vždycky když volají nebo napíší, mají tolik novinek a vzrušeně vyprávějí o hospodě u Gallaghera, kterou v Bostonu otevřeli." „Už jsme taky mezinárodní podnik," pousmál se Aidan. „Brzo si zařídíme pobočku někde v Turecku." Taky se mírně usmála. „Jsou tam spokojení a já vím, že se za nimi jednoho dne vydám. Ale i kvůli tomu mě napadlo, že až odjedu, třeba se nebudu chtít vrátit. Ale i když toužím cestovat a vidět nová místa, nechtěla bych přijít o to, co mám tady."

„O to ale nejde, jde o změnu. A nepoznáš, co potřebuješ změnit, dokud nevyrazíš. Toužila jsi po tom snad od chvíle, cos začala chodit. A já jsem byl stejný. Jen Shawn je přirostlý sem a nikdy nic jiného nechtěl."

„Někdy si přeju, abych byla jako on." Náhle prudce vzhledla. „Ale jestli mu to řekneš, budu přísahat, že jsi lhář." Se smíchem ji zatahal za vlasy. „Tak se mi líbíš." „Je toho víc." Vsunula ruku do kapsy a nahmatala drahokam.

„Musím se rozhodnout, jestli má Trevor pravdu a jestli mám podepsat smlouvu a stát se zpěvačkou." „Ty už zpěvačka jsi." „To je něco jiného, a ty to víš." „No jo. Takže tě zajímá můj názor?"

„Vezmu ho do úvahy."

„Jsi báječná. A neříkám to, protože jsem brácha. Hodně jsem ve světě viděl a slyšel a kromě toho i spoustu různých hlasů. Ten tvůj září, Darcy."

„Asi bych to zvládla," řekla tiše. „Věřím, že ano. A co víc, asi by se mi to líbilo. Pozornost obecenstva," dodala se šibalským úsměvem, „je potrava pro moji dušičku."

„V tomhle případě se nacpeš do sytosti."

„Ano. Trevor mě dneska ráno přiměl promluvit si s jeho člověkem. S tím Nigelem z Londýna. Nemaloval mi to nijak na růžovo, což jsem ocenila. Prý to bude spousta práce."

„Umíš tvrdě pracovat. A taky něco trochu zaonačit, když je třeba a jsi unavená, což je taky důležité."

Další kámen jako by jí spadl ze srdce. „Nemusela bych to dělat, kdybys nebyl takový otrokář. Ale mám dojem, že Trevor je z podobného těsta. Bude na mě tlačit, a to se mi nelíbí.“

„Zní to, jako by ses už rozhodla.“

„Asi ano.“ Chvilí počkala a měla dojem, že se jí ulevilo. Chybělo radostné vzrušení, ale to se dostaví. „Ještě jsem si všechno nesrovnala v hlavě a nejsem připravená to Trevorovi oznámit. Nechám ho radši trochu na vážkách, třeba ještě vylepší nabídku.“

„To je moje holka.“

„Vyjednávání máme v krvi. Aleje tu ještě něco.“ Zadržela dech a vytáhla z kapsy drahokam.

Aidan se nezatvářil překvapeně, spíš chápavě a odevzdaně. „Věděl jsem, že budeš třetí. Jen jsem na to nechtěl myslet.“

„Proč?“

Zadíval se jí přímo do očí. „Moje holčička,“ zašeptal. Náhlý náraz citu s ní zacloumal. „Aidane. Vždyť mě zase rozbřečíš.“

„To nesmíme dopustit.“ Aby měli čas na uklidnění, vytáhl zpod baru dvě láhve vody. „Zašla jsi k Maudeinu hrobu?“

„Ne. Na Tower Hill.“ Vzala si láhev a zhluboka se napila, jak měla náhle sucho v hrdle. „Na hrobě Johna Mageeho teď kvetou květiny. Ani mě nepřekvapilo, že ho vidím. Myslím Carricka. Jen jsem se trochu lekla.“

Pěst, v ní svírala kámen, si položila na srdce. „Je to zázrak, co? On působí tak ostře a nebojácně. Jen v očích má velký smutek. Láska je prostě trápení.“

„A ty Trevora miluješ?“

Kámen jí na srdci začínal pálit, a tak svěřila ruku. „Ano. Aleje to jiné, než jsem chtěla. Žádná pohoda a vůbec se necítím jako královna. Něco se ve mně změnilo, už když jsem ho poprvé zahlédla z okna. V mém životě dlouho nikdo takový nebyl, měla jsem tušit, že to pak už nepůjde zastavit.“

Ten pocit dobře znal i rozjitřené nervy, co přinášel. „A zastavila bys to, kdybys mohla?“

„Možná. Zastavila nebo zpomalila, abych mohla aspoň popadnout dech. Nebo aby on měl čas mě dohonit. Drží se pořád o krok zpátky. A je to dost chladný a vypočítavý krok. Chápu to, protože jsem se tak sama často chovala. Ale chce mě.“

Řekla to s úsměvem, jen Aidan sebou trhl. „No tak, netvař se najednou jako chlap a brácha, když jsi tak pěkně začal.“

„Jsem chlap a brácha.“ Natočil se a taky se zhluboka napil vody. „Pokračuj.“

„Je to plné vášně, láska by bez ní byla bez chuti. Je v tom taky starostlivost. Ale ten poslední krok chybí, a tudíž chybí i... důvěra,“ usoudila. „A oddanost.“

„Jeden z vás musí udělat krok dopředu, a ne zpátky.“

„Chci, aby to byl on.“

V jejím hlase zazněla stará arogance. To Aidana zároveň bavilo i znejistělo. Darcy rozevřela dlaň a držela v ní kámen jako tepající modré srdce.

„Carrick mi ukázal báječné věci, neskutečné věci. Prý můžu mít všechno, když budu chtít. Peníze a zábavu, slávu, lásku a krásu. Prý si mám něco z toho přát, ale jenom jedno jediné.“

„A co bys teda chtěla?“

„Všechno.“ Zasmála se, ale tak smutně, že ho to píchlo u srdce. „Jsem sobecká a chamtivá a chci všechno.“

Popadnout to a pak se ještě natáhnout pro další. Proč si nemůžu přát jednoduché, prosté a klidné věci, Aidane? Proč nemám obyčejné sny?“

„Jsi na sebe tak přísná, *mavoureen*. Mnohem víc než ostatní. Někdo chce prosté, klidné věci. Ale to neznamená, že lidi, co touží po komplikovaných a neobyčejných, jsou chamtiví a sobečtí. Touha je touha, je to prostě sen.“

Zaraženě na něco pohlédla. „Zajímavá myšlenka,“ řekla nakonec. „Takhle jsem se na to nikdy nedívala.“

„Tak se zamysli.“ Přejel prstem po modrém kameni a pak jí dlaň zavřel. „A to přání neuspěchej.“

„To nemám v plánu.“ Vsunula si safír zpět do kapsy, kde ji tolik nepokoušel. „Carrick to sice honí, ale já si dám radši na čas.“

Pak bratra políbila na obě tváře. „Řekls mi, co jsem potřebovala. A v pravou chvíli.“

Opravdu nikam nespěchala. Rozhovor s Aidanem ji uklidnil a dal jí možnost vychutnávat si čekání. Jak dny plynuly, začalo ji bavit, že ona ani Trevor se nepokusili o obchodní stránce jejich vztahu mluvit.

Podle jejího názoru byl Trevor stejně prohnáný vyjednávač jako ona. Jeden z nich musel mlčení prolomit první. Měla v plánu vydržet.

Práce na stavbě plynule pokračovaly a Darcy to zajímalo čím dál víc. Změny mohla pozorovat přímo z okna.

Vyrůstal tam něčí sen, který zdaleka nebyl tvořen jen maltou a cihlami.

Přála mu to a viděla v tom podstatu lásky, když si intenzivně přejete, aby se milovanému člověku splnil jeho sen.

Jak se stavba postupně zastřešovala, ztratila možnost vidat Trevora oknem. Častěji teď býval schovaný v nové budově jako v ulitě. Rámus ale nepolevil, a tak zřídka otvírala okno, aby mohla slyšet aspoň jeho hlas.

Začátkem léta se pláže v Ardmoru plnily lidmi a stejně tak jejich hospoda. Práce zaměstnávala i její mysl a poprvé si mohla uvědomit, co nová scéna vesnici přinese.

Už o ní mluvili nejen místní, ale i hosté.

Občas se v plném lokále zastavila, rozhlédla po osazenstvu, naslouchala hlasům a představila si, jaké to bude příští léto. A snila, kde tou dobou bude ona.

Oba si rádi od práce odpočinuli, a tak chodívala většinu večerů za Trevorem do domku. Zvykla si na noční procházky, třebaže jí vždycky nabídl své auto. Užívala si ticha, které se kolem půlnoci rozhostilo, laskavého vánku a hvězdného nebe.

Zvláštní, uvažovala, jestli to vůbec uměla docenit, dokud netušila, že tu nemusí žít věčně. Vlhký vzduch od moře a neustávající dunění vln, narážejících na břehy.

A když svítíl měsíc a útesy vrhaly dlouhé stíny, byla osamělá procházka nejkrásnější.

Jakmile došla na Tower Hill, zastavila se tam. Pokud vítr proháněl mraky, věž na kopci jako by se pohybovala, jen náhrobní kameny stály tiše a nehnuté na svých místech.

Květiny na hrobě Johna Mageeho ještě neuvadly, ale Carrick, pokud byl na blízku, neměl potřebu se ukazovat.

Šla tedy dál. Cesta se užila a světla Ardmoru zmizela za jejími zády. Darcy cítila vůni polí, trávy a bující vegetace a pak se ze tmy vynořilo světlo domku na Vílím kopci.

Čekal tam na ni. A to jí přinášelo nesmírnou radost.

Jako vždy jí srdce poskočilo, že se k brance málem rozběhla. A když otevřela dveře, hned slyšela jeho volání.

„Tady, vzadu v kuchyni.“

Nebylo to domácky milé? Bavila se. Ženuška se vrací z práce a muž ji čeká v kuchyni. Jako by si hráli na rodinku, napadlo ji a zahlala obavy, že tahle hra pro ně není vůbec vhodná.

Stál u sporáku, což ji rozesmálo. Že uměl vařit, dokázal už předtím u snídani. Ale rozhodně to neměl v oblíbě.

„Dáš si trochu polívky?“ Zamíchal tekutinu v rendlíku. „Je sice z konzervy, ale dá se jíst. Zdržely mě telefonáty, tak jsem nestihl zajít na oběd.“

„Díky, ale nechci. Dala jsem si trochu Shawnových lasagní, které byly určitě mnohem lepší. Kdybys zavola, donesla bych ti taky.“

„Nenapadlo mě to.“ Vytáhl si z linky misku. Stačil mu jeden pohled na ni a měl chuť ji popadnout do náruče.

„Jdeš později než obvykle,“ řekl co neklidněji, zatímco na pult odložila tašku. „Myslel jsem, že už se sem nedostaneš.“

„Měli jsme toho dnes víc než obvykle. I když ‚obvykle‘ už neseď, protože je narváno celý týden,“ opravila se a procvičovala si bolavá ramena. „Aidan navrhl, že Shawnovi sežene výpomoc do kuchyně, ale bylo to, jako by zpochybňoval jeho mužnost. Ještě teď se kvůli tomu dohadují.“

„Aidan by taky potřeboval pomoc za barem.“

„No, já s tím za ním nepůjdu, dočkala bych se stejné reakce jako u Shawna. Možná by mě i pokousal.“

Natočila vodu do konvice a Trevor začal jíst opřený zády o linku. „Dám si s tebou trochu čaje. A tobě by se k polívce možná hodilo to, co je v té tašce.“

„Co?“

Odpověděla jen tichým úsměvem. Trevor tedy odložil misku a nakoukl do tašky. Pak do ní prudce zajel rukou jako klučina, co v rybníce chytá vzácnou žabku. Rozesmála se.

„Bagety?“

„Nemohli jsme tě nechat trápit.“ Nadšená jeho reakcí nesla konvici ke sporáku. „Ty pekl Shawn, abys nemyslel, že snad já, a věř mi, že je to tak dobře. S první várkou před pár dny nebyl spokojený, to už bych je donesla. Ale tyhle se povedly, tak ti snad budou chutnat.“

Trevor jen tiše stál s bagetami v plastovém obalu a sledoval, jak zapaluje hořák pod konvicí. Bylo to směšné a šílené, ale něco se v něm silně pohnulo. Něco teplého, vlácného a krásného. Na obranu chtěl přijít s vtipem.

„Celý tučet baget. Tak to ti dlužím dvanáct set dolarů.“

Nechápavě se ohlédla, ale pak se zasmála. „Stovka za kus, málem bych zapomněla. Kruci, ale to se budu muset rozdělit se Shawnem.“ Pohladila ho po tváři a pak se natáhla pro čaj. „Ne, tentokrát je to gratis. Užij si taky trochu domova.“

„Děkuju ti.“

Vážný tón jeho hlasu znovu přiměl k ohlédnutí. I oči měl vážné a vpíjel se do ní pohledem. Pulz jí poskočil, a tak zkusila trhnout ramenem. „Není zač, je to přece jenom pečivo.“

Ne, nebylo. Ona na něj myslela. Aniž si uvědomila, co to drobné gesto znamená, musela na něho myslet.

Odložil tašku, přistoupil k ní a obrátil ji k sobě. Pak přitiskl rty na její.

Měkce, dlouze a citlivě. To, co se v něm pohnulo, začalo nabývat na síle.

Odtáhl se, protože doufal, že odpověď najde v jejích očích. Ale byly zamlžené a v tu chvíli nečitelné.

„Hmm.“ Propadala se, aniž tušila kam. „Nemůžu se dočkat, až je ochutnáš...“

Umlčel ji. Dalším něžným, prožitým polibkem. Chvěla se. To už sice zažil, jenže teď se to zdálo jiné. Energie, která z nich obvykle proudila, se změnila v pomalý, stálý a pravdivý tok. I krev jako by plynula lineji.

„Trevore.“ Jméno, které jí vyklouzlo ze rtů, slyšel jako ozvěnu ve své hlavě. „Trevore.“

Natáhl se za ni, vypnul sporák a pak ji zvedl do náruče. Chci se s tebou milovat," řekl a věděl, že to bude poprvé. Vtiskla mu polibek na krk, zatímco ji nesl pryč. Jako kdyby vklouzla do snu, který se ukrýval někde v jejím nitru. Splnilo se jí přání utajené před ní samotnou.

Cítila se... odměněná.

Nesl ji po schodech nahoru a její srdce pocítilo romantiku chvíle. Znovu se ozvaly harfy a flétny, hluboké a sladké tóny. Když se zastavil a pohlédl na ni, měla dojem, že je slyší také. Tak kouzelný to byl okamžik. V otevřeném okně ložnice vlála záclona a dovnitř pronikaly vlhkost a záhadné zvuky noci. Měsíc vrhal svůj stříbřitý poprašek.

Posadil ji na postel a obešel pokoj, aby zapálil svíčky, připravené spíš z praktických důvodů. Jejich plamínky se jemně mihotaly a vnášely do ložnice novou vůni. Z vázy na stolku pak vytáhl jeden z květů, které natrhal v zahradě, a podal jí ho.

Sedl si vedle ní a zvedl ji k sobě na klín. Když se mu schoulila v náruči, jako by přesně na tohle čekala. Podívil se, jak mohl tuhle fázi pominout. Proč se každou noc hnali za vyvrcholením a neužívali si cestu k němu?

Tentokrát to bude jinak, slíbil si v duchu.

Dotkl se její tváře a ona mu nastavila rty k polibku. Čas se odvíjel a ztrácel smysl při tomhle novém, naplňujícím spojení rtů. Beze strachu a studu se do něj přelévala všechna láska schovaná v jejím srdci a zároveň v něm jako z nevysychajícího pramene vyvěrala další.

Náhle byli plni citu, který dřív nepotřebovali, něhy, co odmítali, a trpělivosti, na niž zapomínali.

Vtiskl jí polibek do středu dlaně. Měla jemné, ušlechtilé ruce jako nějaká princezna. Ne, na princeznu byly málo křehké. Patřily královně, co umí vládnout, říkal si, když líbal jeden prst po druhém.

Přejel jí rty po zápěstí a ucítil, jak v něm tepe krev.

Vítr zněl jako hudba, když ji pokládal na polštář. Zvedla paže a něžně ho hladila po tváři a vlasech. Její oči zůstaly jasné.

„Tohle je magická noc," řekla a stáhla ho k sobě.

Dotýkali se navzájem, jako by to bylo poprvé, jako by v minulosti nikdo jiný neexistoval a ani v budoucnu neměl. Jako by nevinnost toužila po intimitě. Aspoň pro tu noc to bylo skutečné a Darcy se tomu pocitu i tomu muži odevzdala.

Ve světle svíc a měsíce se oddali jeden druhému.

Vychutnával a ona šeptala. Hladila ho a on si vzdychl. Slastné zvuky se prolínaly. Beze spěchu jeden druhého svlékli a prožívali kouzlo chvíle.

Jeho kůže byla o několik odstínů snědší než její. Všiml si toho dřív? Soustředil se někdy na to, jak je hebká a jak jí v rozkoši pleť postupně zrůžověla?

Jak voněla v místě těsně pod ěadry. Nic nemohlo tak delikátně chutnat. Měl dojem, že by se tou vůní mohl živit do konce svých dní. A když ji olízl a ona se zachvěla, byl si tím už docela jistý.

Pak přicházela horkost a vzdechy se měnily ve sténání a oni pořád nespěchali. Prohnula se v něžné vlně, jako by mu tělem spěchala naproti. Cítila se pozlacená, tolik třpytivých dojmů naráz.

Láska ji nutila dávat, podělit se o ten slavnostní zážitek. Zvedala se nad ním a klouzala zpět dolů, její teplé rty rozdávaly něhu. Hladila ho po svalech a jemné kůži.

Tak tedy teď, pomyslela si, než jim vášeň tuhle chvíli vezme. Propletla si s ním prsty a přijala ho do sebe.

Pomalou, sametově, nutkavou touhu stále drželi na uzdě. Naplnil ji a ona ho obklopila.

Světlo se mihalo po její kůži, vlasech, v očích a docela ho očarovalo. Vzpomněl si na obraz mořské víly s prohnutým tělem a záplavou vlasů. Teď mu patřila, jako fantazie i skutečnost. Kdyby chtěla, následoval by ji třeba do hlubin moře. Do samotného srdce oceánu.

Zavřela oči, zvrátila hlavu a prohnula se v pase. Nikdy neviděl nic krásnějšího, než když se v sobě ztrácela. Její zachvění proniklo hluboko do něho. Přísahal by, že ho ucítil v každé buňce.

Zvedl se, aby se k ní připojil. Objal ji a přitiskl rty do důlku na jejím hrdle. V tu chvíli, v tom objetí se vzdali všeho ostatního a ponořili se pod povrch, vstříc svému srdci, společně.

Ve tmě, ovinutá kolem něco a už v polospánku sevřela Darcy ruku kolem stříbrného kruhu na jeho hrudi.

Předpokládala, že je to dárek od maminky, která stále milovala Irsko, a dojalo ji to. „Co je tam napsáno?"

zašeptala, protože v šeru byla slova nečitelná.

Ale když odpovídal, už usínala a jeho slova se jí vloudila do snu. *S láskou navždy.*

Později se mu zdálo o modrém moři, prozářeném paprsky slunce. V jeho hlubině, kde by čekal jen ticho, se ozývala hudba. Slavnostní tóny naplňující duši a zrychlující tep.

Vydal se za ní a ve stínu i světle pátral po jejím zdroji. Ve zlatém písku pod jeho nohama se třpytily drahé kameny, jako by je tu někdo štědrý rozházel místo drobečků chleba.

Náhle se před ním v modrém světle vynořil stříbrný palác s věžemi a květinovým kobercem kolem. Hudba sílila, sváděla a měnila se v ženu. Žena se dala do zpěvu jako mořská siréna, které nikdo neodolá.

Našel ji vedle paláce, jak sedí na modré pulzující vyvýšenině. Zpívala a přívětivě se usmívala.

Černé vlasy se vinuly kolem jejího těla a zakrývaly jí mléčná nadra. Modré oči se usmívaly. Zatoužil po ní víc než po životě. Touhou ale zeslábl, a to ho rozčílilo. Ani tak nemohl odolat.

„Darcy.”

„Přišel sis pro mě, Trevore?” Její hlas zněl jako kouzelné zařikávání. „A copak mi dáš?” „Co bys chtěla?”

Nato se jen zasmála a zavrtěla hlavou. „Na to musíš přijít ty.” Vztáhla k němu paži a zvala ho k sobě blíž. Na její ruce se zatřpytily malé drahokamy. „Tak co mi dáš?”

Cítil se zoufale. „Víc takových kamenů,” řekl a dotkl se šperku. „Kolik si jen budeš přát.”

Nechala paži nataženou a obrátila ji, až se kameny blýskaly. „Mám ráda takové věci, ale to nestačí. Co jiného ještě nabídneš?”

„Vezmu tě na místa, která chceš vidět.”

Našpulila rty, chopila se lesklého hřebenu a pročísla si s ním vlasy. „To je všechno?”

Zlostně sykl. „Udělám z tebe bohatou a slavnou ženu. Budeš mít celý svět u nohou.”

Zívla si.

„Šaty,” vyštěkl. „Sluhové, domy. Závist a obdiv všech lidí. Všechno, o co požádáš.” „To je málo.”

Viděl, že teď už odpověděla se slzami v očích. „Copak nevidíš, že to nestačí?”

„Co teda?” Natáhl se k ní, jako by ji chtěl přinutit k odpovědi, ale než se jí dotkl, uklouzl, zavrával a pak už jen padal.

Hlas, který za sebou slyšel, nepatřil Darcy, ale Gwen. „Dokud to nepoznáš a nenabídneš, nebude nic a nic nezačne.”

Probudil se prudce, jako by se topil, s rozbušeným srdcem a nedostatkem dechu. Ale i v bdělém stavu slyšel vzdálený šepot.

„Podívej, co všechno už máš. Nabídní to, co je jen tvoje.”

„Ježíši.” Celý otřesený vstal z postele. Darcy se přesunula na místo, co vyhrál tělem, a spala dál.

Chtěl si zajít do koupelny pro trochu vody, ale místo toho si navlékl džíny a sešel do přízemí. Tři ráno, no super, pomyslel si při pohledu na hodiny. Našel láhev whiskey a nalil si plnou skleničku.

Co to s ním kruci je? Dobře znal odpověď, obrátil do sebe drink, sykl a odložil sklenici. Byl do ní zamilovaný. S pousmáním si přitiskl prsty na víčka. Zamiloval se kvůli bažetám, dodal v duchu.

Dotedl si hezky žil, staral se sám o sebe. Užíval si vzájemné přitažlivosti, pozornosti i sexu. To vše bylo bezpečné a zvládnutelné.

Pak mu přinese tašku čerstvého pečiva a on je v háji. Jsi legrační, Magee. Padal jsi do pasti už od první minuty a ten poslední krok tě zaskočil.

Ale že to byla jízda.

Vůbec nevěřil, že je toho schopen. Po Sylvii, s níž se tolik snažil, plánoval to a tak strašně selhal, si byl skoro jistý, že nic podobného k ženě není schopen cítit.

Trápilo ho to, málo a rozčilovalo. Pak se s tím smířil, že to tak bude lepší. Když člověku něco chybí, logicky se to snaží dohnat jinde. V práci, vztahem k rodičům a sestře. Budováním divadla.

Stačilo mu to. Téměř ano. Přesvědčil sám sebe. I o tom, že chtít Darcy, mít ji a starat se o ni dokáže i bez toho, aby chtěl mnohem víc.

A teď bez plánování a nějakého úsilí byla... byla vším.

Zčásti se musel radovat. Byl schopen lásky. Zároveň se do něj vkrádal strach a nutil ho k opatrnosti.

Zašel k zadním dveřím a otevřel je, aby mu vlhký noční vzduch zchladil hlavu. Potřeboval ji mít jasnou, aby dokázal jednat s Darcy.

Kouzlo, to řekla. Ze dnešní noc je magická. Uvěřil tomu a začínal chápat, že tady se kouzlo zdržovalo odjakživa. Na tom místě i v ní. Možná je to osud a možná náhoda. Musel si rozmyslet, jestli je to také štěstí. Milovat Darcy nemohla být jen pohoda a klid. Ale on přece jen o klid nikdy nestál.

Nechtěl zažívat to, co jeho prarodiče - formální manželství bez vášně, humoru a náklonnosti. Ale s Darcy ho nic takového nečeká.

Chtěl ji a musel přijít na to, jak si ji udržet. Nepochyboval, že to dokáže. Musel jen promyslet, co a jak jí nabídnout, aby nemohla odolat.

Náhle se mu jako ozvěna vrátila slova ze snu. *Nabídní to, co je jen tvoje.*

Zahnal je a zavřel dveře. Na jednu noc bylo kouzel až dost.

kapitola 17

Ráno zahalila mlha. Darcy se probudila, všimla si příšeří i toho, že místo vedle je prázdné. Nic nového. Mlha se nejspíš brzy zvedne a Trevor skoro vždycky vstával před svítáním.

Ten chlap musel být robot, co se výdrže týkalo.

Obrátila se a zalitovala, že se k němu nemůže přitulit. Už nemohla spát a musela přemýšlet, co asi dělá. Ani jeden z nich se od chvíle, kdy se stali milenci, dosyta nevyspal. I tak jako by je sexuální energie poháněla dál. Cítila se skvěle.

Vstala a šla si do šatníku pro župan. Měla tam i jiné oblečení a pár dalších věcí, které považovala za nezbytné. Už celé léto vlastně žili společně, i když se o tom nezmiňovali, jako by šlo o politiku nebo náboženství.

I Trevor si nechal pár drobností v bytě nad hospodou pro případ, že by tam přespal. A i když měla poprvé mužské věci na své policičce a on zase její, zdálo se to být docela běžné a nenásilné. Postupně propojovali své bydlení i životy. Nezávazně, pomyslela si znova cestou do sprchy, protože tak zatím brali celý vztah.

Jenže předešlá noc vůbec nebyla běžná. Co se to stalo? Vešla pod proud vody, zavřela oči a zvrátila hlavu.

Poznala něco výjimečného, že ani nevěřila, že tohle spolu lidé dokážou prožít.

Musel to cítit podobně. Nemohl by se jí takhle dotýkat a nechat se hladit, kdyby neprožíval něco hlubokého a opravdového.

Milování. Zasněně si přejížděla mýdlem po kůži, zatímco ji zahalovala pára z horké vody. Nechápala ještě, co přesně to pro Trevora znamená, nebo může znamenat. Zranitelnost. Nikdy netušila, že cítit se zranitelný může být tak nádherné. Oddat se s vřelostí a láskou, a přitom vědět, že pro tu chvíli v jejich měkkém světě se stal zranitelným i on.

Tohle byl konečně muž, kterému se chtěla docela otevřít a zaslíbit. Důvěřovat mu, milovat ho a hýčkat. Mohli by spolu strávit celý život, jet kamkoli je osud zavede, vzít si, co život nabídne a něco budovat. Za rušných dnů i klidných nocí, o samotě i mezi lidmi. Přivést na svět děti a vytvořit domov.

Po jeho boku by něčeho dosáhla a otevřela dveře, kterými vždycky chtěla projít.

Mohla mít opravdu všechno najednou, pomyslela si. Ze všeho nejdřív ale potřebovala lásku.

Když vešel do ložnice, uslyšel, jak zpívá. O lásce a touze. Dojalo ho to. Stál tam a nechal na sebe působit její hlas, který vycházel z pootevřených dveří koupelny. Pak píseň dozněla a on zahlédl její pohyb.

Část bezesné noci strávil přemýšlením jak dál.

Krátce zaklepal a otevřel dokořán. Už se zabalila do osušky a potírala se krémem z malé bílé krabičky. Voněl po meruňkách, což zase probudilo jeho touhu.

Vlasy měla mokré a divoce zvlněné jako ta dívka na obraze. Znejistěle si vzpomněl na svůj sen.

„Přinesl jsem ti čaj.“

„To je bezva, díky.“ Vzala si šálek a usmála se. Oči měla ještě zasněné díky té písni. „Myslela jsem, že už jsi odešel do práce. Jsem ráda, žeš zůstal.“

Přistoupila blíž, aby ho políbila. Rozechvěle zatoužila, aby ji odvedl zpět do postele a miloval ji jako předchozí noc.

„Šel jsem tě vzbudit.“ Přál si, aby mu zamlžila mysl jako pára, co zahalovala koupelnu. Proto raději vyšel ven a nechal dveře otevřené. „Ale předběhlaš mě.“

Napila se horkého čaje, protože ji chladnější proud vzduchu z ložnice rozechvěl zimou. „A co jsi chtěl udělat, až mě vzbudíš?“

I muž s nízkým IQ a bez libida by musel rozeznat svádění. Drž se plánu, varoval Trevor sám sebe. „Vzít tě na procházku.“

„Na procházku?“

„Jo.“ Přešel k posteli a posadil se. Nechtěl se jí dotýkat, aby neztratil kontrolu, ale to mu nebránilo sledovat ji při oblékání a nechat se mučit. „Obyčejně stejně chodíš do vesnice pěšky. Tak se projdeme a já tě tam pak zavezu.“ Byla ze sprchy celá rozehrátá a zrudovělá, oblečená jen do ručníku, a jeho nenapadne nic jiného než courat v mlze. Ženu s menším sebevědomím by napadlo, jestli v noci neztratila sex-appeal.

Ale trochu naštvaná být mohla i tak.

„To nemusíš do práce?“ S pořádně našpulenou pusou se otočila k šatníku.

„Dnes ráno ne. Mick už se o to postará a spolu s Brennou mi umožní být pár hodin pryč.“

Ve skutečnosti mohl chybět celé dny i týdny. Bylo by rozumnější vrátit se do New Yorku a řídit tam obchody přímo, nejen na dálku. Ale když pozoroval Darcy, jak si obléká prádélko, věděl, že v blízké budoucnosti nepojede nikam. Rozhodně ne sám.

„Pan O'Toole by měl ještě zůstat doma a zotavovat se.“

„To hejno ženských kolem mě ve dne v noci skáče a kvoká.“ Trevor velmi zdařile napodobil Mickovo rozčilení a Darcy se usmála.

„I tak.“

„Chceš ho udržet v posteli? Jen si to zkus. Já už nemám to srdce.“

„Dobrá.“ Přemýšlela, kterou halenku si obléct. „Hlavně ať se nepřepíná. Ne že by byl starý, ale zas není tak mladý, jak si myslí. Jako každý chlap chce dělat víc, než zvládne.“

„Chceš říct, že se předvádíme?“

„No jistě.“ Pobaveně a škodolibě se koukla přes rameno. „Ty snad ne?“

„Asi ano. Ale Brenna ho nenechá. Ta kolem něj neskáče, jen ho hlídá jako vlčice mládě. Ale on to má nejspíš rád.

Každý chlap touží, aby o něj ženské pečovaly. Jen předstírá, že ho to obtěžuje."

„Jako sestra dvou bratrů to vím moc dobře. Nalákám ho do kuchyně, aby se najedl, a trochu mu polichotím, jak je silný a úžasný." Zapínala si halenku. „Lichotky má taky moc rád."

Jednou rukou držela kalhoty a halenka jí klouzala po stehnech, když se k němu obrátila. „Protože můžu dokázat, že jsi taky chlap, nabízím to samé. Nechceš, abych ti dole v kuchyni něco uvařila a zahrnula tě lichotkami?"

Adamova touha po jablku nebyla nic ve srovnání s Darcyným úsměvem. Ale měl své priority. „Dal jsem si bagetu." Zazubil se na ni. „Byla skvělá."

„Tak to mám radost." Zmátlo ji to, ale taky potěšilo. Navlékla si kalhoty a boty. „Tak já si ještě upravím vlasy a obličej a můžu jít."

„Co se ti nelíbí na vlasech?"

„Jsou mokré."

„Venku je stejně vlhko, tak co na tom sejde?" Netrpělivě vstal a vzal ji za ruku. „Jestli se vrátíš do koupelny, vynoříš se až za hodinu."

„Trevore." Snažila se mu vytrhnout, protože už ji táhl ze schodů. „Jsem jen napůl upravená."

„Jsi krásná." Rychle popadl její sako. „Jako ostatně vždycky." Ignoroval její protesty a pomohl jí obléknout.

„Kam tak spěcháš?" Ale nechala se ukonejšit jeho lichotkami.

Považovala za hezkou součást vztahu, že jednou bude po jeho, zvláště když jí na věci zase tolik nezáleží.

Venku nebylo zvláště vlhko, aspoň podle jejího názoru. Průhledná mlha tvořila jemný opar, z něhož vystupovaly krásnější tvary známých věcí. Jasně barvy domku se zdály tlumenější a zelené kopce v okolí záhadné. Na nebi už ale prosakovaly modré záplaty na šedém pozadí.

Svět tak ztichl, že si mohli připadat docela osamocení. Když ji uchopil za ruku, pocítila znovu všechnu něhu a intimitu předešlé noci.

Přecházeli louku a Darcy mlčela. Užívala si romantiky.

„Kam to jdeme?"

„Ke svatému Declanovi."

Zamrazilo ji v zádech. Z nervozity nebo očekávání, ani nevěděla. „Kdybych to tušila, vzala bych nějaké kytky pro paní Maude."

„Tam vždycky rostou květiny."

Kouzelné květiny, uvědomila si, rozkvetlé vlivem nadpřirozených sil. V dálce skrze řídnoucí mlhu už zahlédla kamenné ruiny, jako by na ně čekaly. Zachvěla se.

„Je ti zima?"

„Ne, já..." Nevadilo, že ji pro jistotu objal kolem ramen a přitáhl k sobě. „Je to zvláštní místo na procházku za mlhavého rána."

„Zase dost brzo na turisty. A je tam skvělý výhled, až se mlha zvedne."

„Na turisty brzy," přikývla, „na víly ale ne." Kdo mohl tušit, co tam vykukne z trávy nebo zpod kamene?

„Hledáš snad Carricka?"

„Ne," i když ho to napadlo, „chtěl jsem tam jít s tebou." Prošli kolem studny a tří křížů a blížili se k prastarému chrámu bez střechy, kde byla pochovaná Maude. Hrubé starobylé kameny vystupovaly ze země a květy na Maudeině hrobě se jemně vlnily.

„Netrhají je."

„Hmm?"

„Lidi, co sem chodí," řekl Trevor. „Turisti, studenti ani místní. Netrhají její květiny." „To by bylo neuctivé."

„Lidi nejsou vždycky slušní, ale tady zdá se ano." „Je to svatá půda."

„Jistě." Pořád ji držel kolem ramen, bezmyšlenkovitě se sklonil a líbí ji do vlhkých vlasů.

Najednou pocítila radostné mrazení. Jsou sami na svaté půdě, uvědomila si. Ráno po milování, kdy jeden druhého objevili. Zavedl ji sem na útesy nad mořem, na místo plné kouzel.

Chce jí vyznat lásku. Zavřela oči a zachvěla se radostí. No jistě, nic by nebylo dokonalejší. Na takovém místě jí chtěl otevřít srdce požádat o ruku.

Je snad ještě něco romantičtějšího a dramatičtějšího? Něco správnějšího?

„Mlha se zvedá," zašeptal.

Společně z kopce sledovali, jak se mlžný závoj protrhává a slunce jim posílá první perlově lesklé paprsky. Hluboko dole viděla svůj domov a klidnou sílu moře, co ho strážilo.

Krása toho obrazu zasáhla a vehnala slzy do očí. Domov, pomyslela si. Aidan měl pravdu. Tohle vždycky bude její domov, ať s mužem vedle sebe odjede kamkoli. Láska k němu ji naplnila jemně jako to slunce pronikající mraky.

„Odsud to vypadá nádherně," řekla tiše. „Jako z pohádkové knížky. Někdy na to tam dole v každodenním shonu zapomínám."

Přemožená emocemi si položila hlavu na Trevorovo rameno. „Vždycky jsem se divila, proč se Maude nechala pochovat tady, daleko od rodiny a přátel, vlastně i od Johna Mageeho. Ale tohle je důvod. Tady je její místo a od Johnnieho není a nikdy nebyla daleko.“

„Taková láska je jako zázrak.“ Chtěl ho i pro sebe a rozhodl se toho dosáhnout.

„Láskaje vždycky zázračná.“ Tak už to řekni, honem, ať ti to můžu oplatit.

„Tady je, zdá se, na denním pořádku.“

Teď to přijde, tetelila se radostí.

„Je to tu nádherné a dramatické, ale jsou i jiná místa na světě, Darcy.“

Zamračila se, ale hned se zase usmála. Jistě, chce ji připravit, že musí hodně cestovat kvůli práci, a požádat ji, aby ho následovala.

„Vždycky jsem toužila vidět jiná místa.“ Trochu mu s tím pomůže, zase něco za něco, jak je to ve vztahu správné. „Cestovat, něco vidět a zažít. Ale nedávno jsem taky pochopila, že to neznamená, že nemiluju to, co mám tady. Když odejdu, můžu se zase vrátet.“

„Mohla bys všechna ta místa vidět.“ Odtáhl ji, vzal za ramena a upřeně se na ni zadíval.

Cítila, že konečně dostane, po čem její srdce touží. Jediný muž, kterého miluje, ji požádá o ruku, třebaže má mokré vlasy a nenalíčenou tvář.

Kruci.

Její bláhovost ji rozesmála a natáhla se k němu. Miloval ji stejně jako ona jeho, a to byl přece zázrak. „Trevore.“

„Bude to hodně práce, ale vzrušující práce. Uspokojivé, ale i lukrativní.“

„Jistě, ale...“ Romantický opar zmizel jako ta mlha nad mořem, když k ní pronikl význam posledního slova.

„Lukrativní?“

„Samozřejmě. Čím dřív podepíšeš smlouvu, tím dřív můžeš začít pracovat. Ale musíš udělat první krok, Darcy, a rozhodnout se.“

„První krok.“ Zvedla ruku ke spánku, jako by se jí zatočila hlava, a odvrátila se. Jak mohla udělat krok, když se neměla o co opřít? Teď doslova. Kdo by se po takové ráně nezakymácel?

Mluvil o kontraktu, ne o lásce a svatbě, ale o byznysu. Bože dobrý, co to byla za blázna, že se nechala tak unést romantikou a ztratila zábrany?

A co hůř - ani to netušil.

„Tak my jsme sem přišli, abychom mluvili o smlouvě?“

Poslední krok, říkal si, když podepíše, bude s ním pevně spojená. Ukáže jí celý svět a všechno, co si bude přát. A jakmile to ochutná, nabídne jí celou hostinu. Cokoli, prostě cokoli by chtěla.

„Chci ti dát, cos hledala. A podílet se na tom. Celtic Records se o tebe postará a vybuduje tvoji kariéru. Osobně na to dohlédnu. I na tebe.“

„Na celý balíček.“ Snažila se spolknout hořkost, ale nějak jí uvízla na jazyku. Všechno, co kdy chtěla, bylo stát tady a sledovat, jak mu vlasy vlají ve větru a v očích má chladný pohled, že se ho ani nemůže dotknout.

„Tak tomu říká Nigel. Takže chceš osobně dohlédnout na celý balíček?“

„Udělám tě šťastnou, to ti slibuju.“

Povyšně natočila hlavu ke straně. „A kolik myslíš, bude stát takové moje štěstí?“

„Pro začátek za zpěv?“ Řekl cifru, která by jí vzala dech, kdyby necítila takový chlad. A tak jen cynicky povytáhla obočí.

„A kolik z toho, jestli se můžu ptát, připadá na talent a kolik na to, že s tebou spím?“

Šlehl po ní očima a ztuhl. „Neplatím ženám za to, že se mnou spí. Urážíš tím nás oba.“

„Máš pravdu.“ Bolest se konečně prodrala ledovou slupkou a oslabila ji. „Omlouvám se, špatně řečeno. Ale jiní to tak můžou brát. Nigel mě varoval.“

Na to vůbec nepomyslel. To jen dokazovalo, jak ho omámila, že ho takové věci nenapadaly. „Ty budeš vědět, že je to jinak. Na čem ti ještě záleží?“

Poodešla směrem k Maudeinu hrobu, ale květiny ani kouzlo místa jí teď neskýtaly útěchu. „Pro tebe je to snadné, Trevore. Ty se můžeš zaštitit svým jménem a postavením. Já nic z toho nemám.“

„A to ti brání začít?“ Přistoupil k ní a obrátil ji k sobě. „Bojiš se řeči závistivých idiotů? Ty jsi přece mnohem silnější, Darcy.“

„Nebojím se, jen si to předem uvědomuju.“

„Práce nebude mít se soukromím nic společného.“ Přesto to pletl dohromady a věděl to. „Máš velký dar a já ti pomůžu ho využít. Co je mezi námi, do toho nikomu nic není.“

„A co když se to začne vytrácet? Co když se jeden nebo druhý rozhodne, že chce jít dál, co potom?“

To by ho zabilo. Už jen pomyšlení ho zabořilo. „Pak to neovlivní pracovní vztahy.“

„Možná bychom měli uzavřít zvláštní smlouvu ještě na tohle.“ Myslela to ironicky, chtěla být krutá, a tak ji překvapilo, že přikývl.

„Tak dobře.“

„Fajn, fajn.“ Třaslavě si vzdychla a znovu se šla podívat na Ardmore. Tak to tedy v jeho světě chodilo.

Kontrakty, dohody a rozumné vyjednávání. Prima. Musí se s tím nějak vyrovnat.

Ale jestli zkusí někde ji cestou odkopnout, nejspíš by přišel o nohu. Ať radši nechce zažít její vztek. „Tak dobře, Magee. Sepiš smlouvu, objednej právníka, zalarmuj kapelu, cokoli je třeba.“ Prudce se k němu otočila a tvrdě se usmála. „Podepíšu to. Dostaneš hlas i celý zatracený balíček. Bůh ti pomáhej.“ Bůh pomáhej oběma, dodala v duchu. Zaplavila ho úleva jako tichá vlna. Takže ji získal a byl na cestě šiji udržet. „Nebudeš toho litovat.“ „To nemám v úmyslu.“ Pohledem mohla krájet sklo, když ji opět vzal za ruce a naklonil se k ní. „Ne ne, polibkem obchodní dohody nestvrzuju.“ „Bod pro tebe.“ Vážně jí potřásl rukou. „Takže konec obchodování?“ „Prozatím.“ Ted' chtěl tedy pro změnu ženu a milenku. Fajn, ať má za své peníze něco i v tomhle směru. Přejela mu dlaněmi od pasu přes hrud' k ramenům a přitiskla se k němu tělem. Provokativně a pokušitelsky ho líbala a odtahovala se, až ucítila jeho zoufalou touhu a uviděla, jak se mu lesknou oči. Teprve potom zaklonila hlavu a nabídla se mu. Pásl se jeden na druhém, už bez trpělivé něhy předchozí noci. Tohle byla jen chtivost a vášeň. Třebaže její srdce nad tou ztrátou plakalo, tělo se radovalo. Chtěl ji a bude ji chtít zas a znova, to jasně viděla. Dokud tohle dokázala, měla ho ve své moci. A tím si ho jako čarodějka připoutá. „Dotýkej se mě.“ Odtrhla rty od jeho a zakousla se mu do krku. „Hlad' mě.“ Neměl to v plánu. Nebyli na správném místě ve správnou dobu. Ale sálala z ní horkost, pronikala do něho a zatemňovala mysl. Jeho dlaně se hrubě a majetnický plnily jejími křivkami. Sotva ho dostala k bodu, kdy ztrácel rozum a chtěl ji stáhnout do vysoké trávy, odtáhla se. Vítr jí rozvířil vlasy a slunce se zalesklo v očích. Na chvíli se její krása zdála krutá. „Později,“ řekla a pohládila ho po tváři. „Později můžeš mít mě i já tebe.“ Zlost mu sevřela hrdlo, ani nevěděl, zda se zlobí na ni nebo na sebe. „Tohle je nebezpečná hra, Darcy.“ „Bez toho by za nic nestála, nebo ano? Dám ti, co ode mě chceš, v obou rovinách. To první už jsem slíbila a to druhé jsi mohl právě ochutnat.“ Byl ještě rozechvělý, a tak se nebál zeptat: „Co ode mě vlastně chceš?“ Sklopila oči, aby je chránila před smutkem. „Nepřivedl jsi mě sem, protože myslíš, že už jsi na to přišel?“ „Asi ano,“ zamumlal. „Tak vidíš.“ Vzala ho za ruku a už se zas usmívala. „Měli bychom se vrátit, čas utíká. Ještě jsem ani nedopila čaj.“ Zvesela stiskla jeho ruku. Uvidíme, jestli se mnou dokážeš držet krok, ty jeden zaslepený pitomče. „Jestlipak by ses podělil o svoje bagety?“ Rozhodl se přizpůsobit její náladě. „Možná bych se nechal přesvědčit.“ Ani jeden z nich se neohlédl, když odcházeli, a tak neviděli, jak se vzduch za nimi zachvěl a rozpadl.

Hlupáci,“ vrčel Carrick usazený na okruží kamenné studny. „Omezení, tvrdohlaví hlupáci. S nimi jsem to teda chytil. Jeden krůček ke štěstí a oni couvnou, jako by na ně cenilo tesáky.“ Seskočil ze studny a zůstal pár centimetrů nad zemí. Vzápětí už seděl se zkříženýma nohama u Maudeina hrobu. „Povím ti, přítelkyně moje, že se v těch smrtelnících vůbec nevyznám. Možná je to jen vášeň a spletl jsem se v nich.“ Zamyšleně si podepřel hlavu pěstí. „Ale nespletl, krucinál,“ usoudil po chvíli, třebaže mu to náladu nezvedlo. „Jsou do sebe bezhlavě zamilovaní a v tom je právě problém. Neumějí se s tím vypořádat a bojí se toho. Mají strach vzdát se rozumu a nechat lásku vládnout.“ Povzdechl si, otočil zápěstím a kousl si do zlatého jablka, které se mu objevilo v ruce. „Asi řekneš, že jsem byl stejný, a budeš mít pravdu. Magee se vydal stejnou cestou jako já. Nabízí jí tohle a tamto, nabízí jí celý svět, protože to je bezpečnější. Ale srdce máme jen jedno a dát ho někomu stojí víc síly. Já jsem neviděl do Gwen a on nevidí do Darcy. Má dojem, že se chová rozumně, a přitom je vylekaný.“ Máchl jablkem k náhrobku, jako by tam stará paní seděla a poslouchala. A možná to tak bylo. „Ale ona není o moc lepší, když na to přijde. Liší se sice od mé tiché Gwen jako slunce od měsíce, ale v něčem se chová stejně. Přeje si, aby jí dal svoje srdce, ale že by mu to ráčila říct? To ne! Ženské - kdo jim kdy porozumí?“ Zase si vzdychl, okusoval jablko a přemýšlel. Málem ztratil trpělivost a šel se jim zjevit a rozkázat, aby toho nechali. Jste do sebe zamilovaní, přiznejte to a hotovo. Tohle neměl dovolené. Rozhodnutí, jeho načasování a kroky milostných tanečků byly jen jejich záležitost. Jeho... pomoc, jak tomu říkal, protože neměl rád slovo ‚vměšování‘, mohla být jen nepatrná. Už udělal, co mohl. Ted' musí čekat, jako ostatně celá tři století. Jeho osud, štěstí, a občas cítil že i život, měli v ruce, měli v rukou tihle smrtelníci. Se dvěma jinými páry to zvládl. Mohl se poučit, jak by se tihle dali trochu popostrčit. Ale zatím pochopil jen to, že láska je jako klenot s mnoha fasetami. Síla i slabost v ní šly ruku v ruce. A nikdo ji nemohl druhému dát jinak než se srdcem na dlaní. Položil se do trávy na záda a myslí nakreslil do oblak tvář

milované Gwen. „Všechno mě pro tebe bolí. Srdce, tělo i duše. Dal bych veškerou svoji moc, abych se tě směl znovu dotknout, nadechnout se tvé vůně a slyšet tvůj hlas. Přisahám, že až se ke mně konečně vrátíš, celou tě zaliju svojí láskou. Její velkolepostí i ponížeností. A květiny, které z ní pak vyrostou, nikdy neuvadnou.“ Zavřel oči a unavený čekáním se propadl do spánku.

Snaha být za každou cenu veselá, vtipná a svůdná Darcy docela vyčerpala, než ji Trevor zavezl do práce. Přesto byla rozhodnutá hrát dál, a tak s ním ještě zašla na stavbu a nadšeně chválila, jaký pokrok dělají.

Uvědomila si, že kvůli nervozitě začíná příliš přehrávat, protože Trevor přimhouřil oči a pozorněji se na ni zadíval. A tak se dala na ústup, jen ho ještě zlehka líbla na tvář.

Došla sotva do kuchyně, ale to už se tam za ní hrnula Brenna. „Co se děje?“ zeptala se rovnou.

Znaly se od narození a náladu té druhé dokázaly odhadnout dřív, než si ji samy uvědomily.

„Pojď nahoru.“ Už z povahy jejich přátelství věděla, že ani nemusí čekat na odpověď. Vyběhla rychle do schodů a cestou odhazovala veselost a nadšení jako kusy oblečení.

„Bolí mě hlava.“ Tlak ve spáncích ji přiměl běžet přímo do koupelny, najít ve skřínce aspirin a zapít ho plnou sklenicí vody.

Jejich pohledy se setkaly v zrcadle. Brenna viděla, že se za krásnou, elegantní tvář skrývá bolest. „Co ti udělal?“ Bylo báječné mít kamarádku, která dokázala určit viníka, dřív než se ozval žalobce. „Nabídl mi plat. Podle jeho měřítek asi menší, podle mých štedrý. Dost na to, abych si mohla žít na vysoké noze.“

„No a dál?“

„Vezmu to.“ Pohodila hlavou a její vzpurný výraz kamarádku poděsil. „Stanu se zpěvačkou pro jejich společnost.“ „To je skvělé, Darcy, opravdu, pokud sis to tak přála.“

„Vždycky jsem chtěla víc, než mám, a teď to dostanu. Nepodepsala bych smlouvu, kdyby mi to nevyhovovalo. Věř mi, že to dělám především pro sebe, tak moc jsem se zase nezbláznila.“

„To jsem ráda a už teď jsem na tebe pyšná.“ Promnula Darcy rameno, aby jí pomohla od napětí. „A teď mi pověz, čím tě ranił.“

„Myslela jsem, že mě chce požádat o ruku. Věřila jsem, že mi vyzná lásku a poprosí, abych mu patřila. No umíš si to představit?“

„Umím.“ Teď to zabolelo i Brennu. „Naprosto přesně.“

„Jo, jenže on nemá představivost jako ty. Nemá o tom ani ponětí.“ Opřela se o umyvadlo a snažila se zhluboka dýchat. „Nesmím se rozbrečet. Takovou radost mu neudělám.“

„Pojď si sednout a vysvětlí mi to.“

Když to udělala, Brenna ji vzala za ruku. „Bastard jeden,“ pronesla soucitně.

„Díky. Jenže je to moje vina a s tím se srovnám hůř. Prostě jsem si to nějak vsugerovala. Nechala jsem se unést romantickými představami jako nějaká zpitomělá husička.“

„Proč bys nemohla? Jsi přece zamilovaná.“

„To jo, do mizery, ale ještě mu to spočítám, než s ním skončuju.“

„A co chceš dělat?“

„Zahnat ho do pasti. Hrát si s ním, zmást ho všemi svými náladami, oslepit ho touhou. Využiju všechno, co umím, pokud se týká chlapů.“

„Netvrdím, že v téhle oblasti nejsi zkušená,“ odpověděla Brenna opatrně, „ale i kdybys na to šla takhle a vyhrála, nebude ti to stačit.“

„Bude muset. Hodně vztahů je postaveno jen na sexu. A touha s láskou k sobě mají hodně blízko.“

„Možná ve výkladovém slovníku, Darcy, ale když jeden touží a druhý miluje, jsou od sebe někdy nekonečně daleko. A člověku to může hodně ublížit.“

„Nic už mi neublíží víc než dnešní ráno u svatého Declana. A taky jsem to přežila.“

231třeboval k tomu i něco od ní. Fajn, ona zas vybuduje svůj a vezme si něco nazpátek. I z něho.

„Zbytek už musím risknout. Donutím ho, aby mě potřeboval, Brenno. Potřeba je další krůček od touhy k lásce. To mi bude stačit.“

Zavrtěla hlavou, když se Brenna pokoušela něco říct. „Musím to zkusit.“

„To musíš.“ Tak to přece cítil každý, kdo pochopil, co je láska.

„Ale právě teď ze sebe musím dostat tuhle příšernou náladu. Za chvíli přijde Shawn a tak ho asi půjdu dolů trochu mučit, než se mi zas udělá líp.“

„V tom případě jdu z cesty a vrátím se do práce.“

kapitola 18

K vesnici se hnala bouře, maširovala od severovýchodu, aby se usadila na hranicích jako armáda, co se chystá na obléhání. Vítr a déšť jako její předvoj vyhnaly lidi z pláží a přinesly lezavý chlad. Hrozivě zbarvená obloha nutila i místní zvedat v obavách hlavy vzhůru.

Už jste někdy viděli mraky s tak zeleným nádechem? Zdála se bouřka někdy takhle strašidelná? Brzy se strhne hotové peklo, prorokovali. Ti, kdo už v minulosti něco podobného zažili, překontrolovali zásoby svíček, oleje do lampy a baterií. Nakupovali potraviny a dětem přikázali držet se blízko domu. Lodě byly pevně připoutány v docích a celý Ardmore se chystal svádět bitvu s počasím. Ale pak vtrhla Jude do hospody celá rozzářená. „Je to tady.“ Samým vzrušením nemohla skoro mluvit, a tak její hlas k Aidanovi za barem nedolehl. Všimla si jí Darcy, jak stojí ve dveřích s vlasy zmáčenými deštěm, celá zruřovělá a k nádrům tiskne knihu jako milované dítě. Darcy ihned upustila táč s jídlem na stůl čtyř francouzských studentů, kteří se zmateně zadívali na kupu sendvičů, salátu a hranolků. Nic takového si neobjednali, a tak ihned vytáhli konverzační příručku.

„To je ta kniha? Tvoje kniha?“ volala nadšeně Darcy a snažila se ji Jude vytáhnout z ruky.

„Ne, nejdřív ji musím ukázat Aidanovi. Měl by ji vidět první.“

„No jistě, to by měl, tak pojd'. Uхни se, Jacku, jsi jako medvěd. S dovolením, Sharon, máme tu něco moc důležitého.“

Darcy ji provedla mezi hosty, zvedla přepážku na baru a postrčila Jude k Aidanovi. „Honem,“ nařídila, „nemůžu se dočkat.“

„Jasně, jasně.“ Jude k sobě tiskla knížku tak silně, že cítila, jak pod ní tlouče její srdce. „Aidane.“

Poslal někomu na baru pintu piva a vzal si peníze. „Jude. Ahoj, miláčku, nemáš si kam sednout?“

„Ne, já...“

„Posadíme tě do zašívárny, ale byl bych radši, kdybys byla doma, než se strhne bouřka. Dvě penty swithwicku, ano, to jsou tři libry dvacet.“

„Aidane, chci ti něco ukázat.“

„Za minutku se ti budu věnovat, zlatíčko. Tady je osmdesát pencí nazpátek.“

„Žádná minutka nebude.“ Darcy ho netrpělivě popadla za paži. „Tak se na ni koukni, ty pitomče.“

„Co se děje? Nevidíte, že tu mám lidi...“ Pak zmlkl a jeho tvář roztála v širokém úsměvu, protože rozeznal, co jeho žena drží v rukou. „Tvoje kniha!“

„Právě přišla. Rovnou z tiskárny. Je opravdová. A moc krásná.“

„To určitě je. Ukážeš mi ji?“

„Ano. Já... nemůžu se ani pohnout.“

„Jude Frances.“ Něha v jeho hlase stáhla Darcy hrdlo. „Miluju tě. Tak ukaž.“

Jemněji knihu vytáhl z ruky a nejdřív se podíval na zadní stranu, kde byla její fotografie. „No není hezká moje Jude, tak smutnooká a krásná.“

„Tak ji obrať.“ Jude by se dala do tance, kdyby dítě tolik nevážilo. „Tohle není důležité.“

„Pro mě ano. Každý uvidí, jaký mám dobrý vkus na ženy.“ Ale pak knížku otočil a nadšeně si vzdychl.

SLUNEČNÍ DRAHOKAMY

A JINÉ IRSKÉ LEGENDY

JUDE FRANCES GALLAGHEROVÁ

Titul byl v horní a jméno v dolní části zářivě barevné obálky s ilustrací muže ve stříbrném obleku a dámy se světlými vlasy, kteří letěli nebem na okřídleném koni.

„Je krásná,“ vydechl. „Jude, je vážně moc krásná.“

„Je, vid'?" Vůbec jí nevadilo, že jí slzy smáčejí tváře. Zdály se správné a zasloužené. „Nemůžu se na ni vynadávat a pořád ji obracím v rukou. Myslela jsem, že už vím, co pro mě znamená, ale stejně mi to došlo až teď.“

„Jsem na tebe moc hrdý.“ Sklonil se a políbil ji na čelo. „Tuhle mi musíš dát, abych si ji mohl přečíst od začátku do konce.“

„Tak začni hned, u věnování.“

Otevřel knihu, ale když začal číst záložku, rychle nalistovala o několik stránek dál. „To nech na později. Tady.“ Poslechl a začel se. Pak zvedl hlavu a v očích měl docela jiný výraz. Vyměnili si láskyplný pohled a tentokrát ji políbil vroucně na rty.

„A ghra“ řekl jen a opřel si tvář o její hlavu. Lásko moje.

„Zaved' Jude dozadu,“ zašeptala Darcy. „Neměla by tak dlouho stát. A nespěchejte, dohlídnou zatím na bar.“

„Díky. Jen ji tam posadím a donesu trochu čaje.“ Pořád byl dojatý, když Darcy podával novou knihu. „Buď na ni opatrná.“

Darcy ignorovala zákazníky, otevřela ji a četla, co prve Aidan.

Pro Aidana, který otevřel mé srdce a dal mi vlastní.

Bez něj bych netušila, že větší kouzlo než láska neexistuje.

„Můžu se podívat?“

Darcy se usazenými očima zadívala přes bar na Trevora. Protože nemohla mluvit, knihu mu podala a pustila se do čepování piva.

„Taje skvostná.“

„To je, vždyť je od Jude.“

Neřekl nic, zašel za bar, knihu odložil na polici a pak vytáhl kapesník.

„Díky.“

„Sentiment ti sluší.“

„Ale práci za mě neudělá. Ať se teď dojmá Aidan, já si to nechám na potom.“

Strčila si kapesník do kapsy, jen pro případ. „Není to nádhera?“ Přece jen se zatočila dokola a smála se na dalšího zákazníka, co přišel k baru. „Moje švagrová je slavná spisovatelka a tohle je její knížka.“ Vzala ji znovu z police. „Za pár týdnů bude na pultech a budete si ji moct koupit. A co si vlastně dáte?“

„Darcy, odneseš si to jídlo, nebo mám kromě vaření taky obsluhovat?“ Naštvaný Shawn vyšel z kuchyně s podnosem plným talířů.

„Koukni, ty trdlo,“ otočila se a vrazila mu knihu pod nos.

„Taje od Jude!“ Odložil táč na bar a chňapl po knížce. „Umasti ji a uvidíš!“

„Jsem opatrný.“ Uchopil knížku jako křehký porcelán. „To musí vidět Brenna,“ prohlásil a tryskem vyběhl zadními dveřmi.

„Pěkně ji tam ohmatají, jen počkej.“ Otočila se a šokované zjistila, že Trevor se zákazníky vyměňuje právě natočené pivo za mince. „Podívejme na pana výčepního.“

„Zvládnou to, než se Aidan vrátí. Můžeš roznést to jídlo, než vystydne.“

„Ty víš, jak se čepuje guinness?“

„Viděl jsem to už mockrát.“

„Lidi můžou vidět operaci mozku, ale taky bys jim nedal skalpel do ruky.“ Přesto se chopila tácu. „Za výpomoc děkuju.“

„Žádný problém.“ Alespoň ji mohl sledovat při práci a trochu přemýšlet.

Posledních pár dní se chovala až příliš mile a sladce. V noci jako divoška a jindy jako dokonalá společnice. Byla neúnavná, energická, vtipná a fascinující.

Ale někde za tím jakoby trochu bezcitná.

Něco se dělo, už od té noci plné něžného milování. Nedokázal zjistit, co se přesně stalo, ale změnu cítil. Sem tam v jejích očích zahlédl chladnou vypočítavost.

Jenže ona se vypočítavostí nikdy zvlášť netajila, a on to akceptoval. Vlastně její upřímnost obdivoval. Darcy, na kterou se teď díval, nebyla ani vypočítavá, ani zlomyslná, ani sebestředná. Jen nadšená a dojatá Judeiným úspěchem a bratrovou hrdostí.

Zvláštní, že za tu dobu, co ji znal, uronila slzu jen kvůli cizí radosti.

Jakmile měla někoho ráda, byla zranitelná i štědrá. Toužil po tom a po její lásce. Věděl, že to není správné, ale přál si, aby někdy plakala kvůli němu.

Přišel čas postrčit ji o krok dál.

Počkal do konce směny, dokud Aidan neodvezl Jude domů.

„Je z toho unavená.“ Darcy stála ve dveřích a dívala se, jak odjíždějí. „Tolik radosti vyčerpá. Snad ji přesvědčí, aby si lehla. Páni, to je ale vítr.“

Zavřela oči a s radostí ho nechala do sebe opřít. „Do večera se to přizene. Měl by sis přibít došky na střechu, Magee, tohle bude pořádná vichřice.“

„Za chvíli se tam stejně přesunu, mám ještě práci. Ale budeš celá mokrá.“

„Je to příjemné po takovém návalu.“ Zavřela dveře před deštěm a větrem a zamkla je. „Vsadím deset liber, že dnes v noci budeš muset pracovat při svíčkách.“

„To bych prohrál a v tom případě se nesázím.“

„Škoda. Každá libra navíc se hodí.“ Začala sbírat špinavé nádoby. „Večer budeme mít plno. Lidi se před bouřkou rádi schovají. Přijď taky, budeme hrát pro lepší náladu.“

„Díky za pozvání. Můžeš to na chvíli nechat? Rád bych s tebou mluvil.“

„S radostí.“ Pohodlně se usadila u jednoho ze stolků a nohy si opřela o židli. „Během takových dnů jako dneska by člověk potřeboval tři ruce a čtyři nohy.“

„Těšíš se, až rozneseš definitivně poslední půllitry?“

Ne tolik, jak čekala, ale musela přikývnout. „Kdo by se netěšil? Vždycky když pak zvednu telefon, abych zavolala pokojovou službu, bude to jako soukromá oslava.”

„Tak to budeš slavit často.” Posadil se naproti ní. Přišel čas zvednout sázky a vytáhnout další kartu. „Dneska mi připravují návrh naší smlouvy. Čekám, že už ho snad budu mít ve faxech.”

Žaludek se jí stáhl. Vzrušení, očekávání, nervozita. „Pracuj rychle.”

„Běžná věc. Asi bys ji chtěla vidět, pročíst, zkontrolovat s právníkem a pak probrat otázky a změny.”

„To zní fér.”

„Musím na pár dní zajet do New Yorku.”

Byla ráda, že sedí, protože by se jí asi podlomila kolena. „Ano? Nic jsi neříkal.”

„Říkám to teď.” Protože se právě rozhodl. „Pojeď se mnou.”

Ještě že se posadila. Každý sval v těle měla napjatý. „Mám s tebou letět do New Yorku?”

„Můžeš ty papíry podepsat tam.” Na jeho území. „A pak to oslavíme.” Přál si, aby se setkala s jeho rodinou, poznala jeho domov a život. „Byznys tolik času nezabere a ukážu ti město.” Jako ochutnávku všeho, co jí může nabídnout.

Trevor a New York. Ta radost být s ním na místě svých snů. A iluzí. „Nenapadá mě nic, co bych zažila radši.”

„Tak to začnu zařizovat.”

„Nemůžu jet, Trevore. Teď se to nehodí.”

„Proč?”

„Je vrchol sezóny. Viděl jsi, že na to sotva stačíme. Nemůžu tady Aidana se Shawnem nechat. To by nebylo správné.”

Kruci, teď nestál o to, aby se chovala rozumně a zodpovědně. „Můžeš za sebe sehnat záskok, jde jen o pár dní.”

„To bych mohla a část problému by se vyřešila. Láká mě to, ale nejde to. Jude bude každou chvíli rodit a bude potřebovat svoji rodinu, stejně jako Aidan. Co bych to byla za tetu, kdybych v takovou chvíli odjela?”

„Myslel jsem, že to má být až někdy za týden.”

„Chlapi,” ušklíbla se. „Děti se rodí, kdy se jim zachce, zvláště ty první jsou prý svěhlavé. Bylo by hezké udělat si výlet, ale trápení by mě svědomí.”

„Poletíme concordem, tím se cestování zkrátí na polovinu.”

Concorde. Vstala a šla si k baru pro zázvorové pivo. Byla by jak filmová hvězda, pomyslela si, co si vyrazí, kam chce, kdy chce, a je tam co by dup.

Bože, to by se jí líbilo. Musel to vědět.

„Nemůžu, nezlob se.”

Měla pravdu, to mu taky došlo. I tak ji chtěl přesvědčit. Cítil nutkání dostat jejich vztah do rovnováhy. Ne, lže sám sobě. Přál si dostat výhodu na svou stranu, pomyslel si znechuceně.

„Máš pravdu. Teď se to nehodí.”

„Ale mrzí mě to. Výlet concordem a cesta do New Yorku... Kdykoli jindy už bych balila kufry.” Jela by, i kdyby ji stálo hodně sil zůstat tou veselou, bezprostřední a vtipnou ženou, které by rozuměl. „Takže kdy odjíždíš?”

Odjet? Okamžik byl docela zmatený. Ani na chvíli ho nenapadlo, že by letěl bez ní. Sám ses zahnal do kouta, Magee, uvědomil si a napil se z láhve, kterou si přinesla ke stolku. „Nejdřív ti ukážu návrh smlouvy, a když nebude žádný problém, nechám vyhotovit konečnou verzi. Takže za pár dní. Stihnu tam aspoň něco vyřídit a papíry přivezu s sebou.”

„To je efektivní.”

„Jo.” Odložil láhev, protože mu pití nějak zhořklo v ústech. „Efektivnost - moje druhé jméno.”

„Tak dej vědět, jak to plánuješ.” Přejela mu prstem po hřbetu ruky. „Připravím ti hezké rozloučení, aby ses víc těšil zpátky.”

Nespolupracovala, usoudil Trevor. Vůbec se neřídila podle pravidel. Seděl za psacím stolem a zamyšleně vyhlížel oknem do bouřlivé noci, třebaže měl pracovat.

Proč ho nepožádala, aby tu cestu o pár dní odložil? Nebo klidně o pár týdnů. Dostal by příležitost jí vyhovět a ukázat, že je ochotný k ústupkům, jen aby byla šťastná.

Měl si to pořádně rozmyslet. Každý pitomec musel pochopit, že právě teď odjet nemohla. Což jen dokazovalo, že láska dělá z chlapa pitomce. A ubožáka.

Blesk, který prudce roztál oblohu, přesně odpovídal jeho náladě. Byl nervózní a podrážděný.

Proč k ní nebyl upřímnější a nejednal otevřeně? Bylo by jednodušší a účinnější, kdyby dokázal říct, že chce jet do New Yorku s ní, že by to jen trochu spojili s prací. Celá věc by se jevila docela jinak. Unáhlil se a pak už nemohl couvnout, hovor se stočil k faktu, že opravdu odcestuje.

Teď bude muset odjet, anebo si najít výmluvu.

Výmluvy nesnášel.

Hromobití zaznělo jako výsměch. Pak zavyl vítr a déšť mu zabušil do oken.

Problém byl, že vážně netušil, jak tuhle hru hrát. Vždycky věděl, jak najít konstruktivní řešení nějakého problému, jenže v lásce existovalo víc překážek a slepých uliček, než si uměl představit. I tak nikdy nenarazil na zeď, kterou by nedokázal přelézt, prolomit nebo podkopat.

Nevzdá to ani teď.

Musel to asi nechat uzrát, než ho řešení samo napadne. Rozhodl se soustředit na něco jiného.

Začal vyřizovat faxy, co ten den přišly. Protože návrh smlouvy pro Darcy už přečetl, založil ho do desek. Aspoň v téhle věci měl jasno. Pro Celtic Records znamenala objev a tak s ní také budou zacházet. O tuhle stránku jejich vztahu si nemusel dělat starosti.

Přál si, aby její hlas mohli slyšet jeho rodiče. Co nahrávka? Proč na to nepomyslel dřív? Nahraje si ji, než vyrazí do New Yorku. Tak ženu, kterou miluje, aspoň zčásti představí své rodině.

Zaveze jí dokumenty dolů, jen co vyřídí ostatní věci. Projdou to spolu a zodpoví její otázky. Určitě bude nějaké mít. Pak ji poprosí, jestli ji smí nahrát.

Upokojený touhle představou odložil desky a věnoval se jiné práci.

Napadlo ho, že si zajde pro kávu a nějaké jídlo. Jenže neměl chuť jíst o samotě, což ho štvalo. Nikdy dřív mu to nevadilo. Ted ale toužil zapomenout na práci a zajet do hospody mezi lidi. Být tam, kde je Darcy.

I přes jisté riziko otevřel e-mail, ačkoli venku bouřilo. Věděl, že by měl počítač raději vypnout, ale potřeboval se něčím zaměstnat a nemyslet na nutkání odjet do vesnice.

Zlomyslně se zaradoval při představě, jak Darcy sleduje dveře a uvažuje, jestli se ten večer vůbec objeví.

Nevadilo mu, že se chová hloupě, už z principu musel vydržet.

Nejdřív vyřídil obchodní záležitosti, jak měl ve zvyku. Odpověděl na některé maily, některé vytiskl a založil a teprve pak se začal zabývat soukromou poštou.

Dopis od matky vyloudil po dlouhé době na jeho tváři úsměv.

Nevoláš a nepíšeš. Tedy ne dost často. Tak jsem začala přesvědčovat otce, že potřebujeme pořádný výlet. Do Irska. Zas tolik práce to nedalo, protože mu chybíš stejně jako mně, a nejspíš chce taky říct svoje ke stavbě divadla. Doufám, že pokračujete dobře - a pevně tomu věřím, protože je to v tvých rukou.

Táta už začal upravovat své plány a program a myslí, že o tom nevím. A tak dělám to samé. Když všechno půjde dobře, asi za měsíc bychom přijeli. Dám ti vědět, až budeme přesně dohodnutí.

Předpokládám, že se máš fajn, když jiné zprávy nechodí, a nejspíš budeš stále zaměstnaný. Snad si najdeš i čas na odpočinek. Tady jsi před odjezdem dřel až příliš, jak ses trestal za nezdařený vztah se Sylvií.

UŽ k tomu nic neřeknu, protože vidím, jak podrážděně ses zatvářil. Ale ne, přece jen jedna věc, Trevore. Nebud' na sebe tak přísný. Nikdo, snad ani ty ne, nedokáže žít podle tvých měřítek.

Tím končím. Mám tě moc ráda. A připrav se na invazi.

Máma

Opravdu se tvářil podrážděně? Zadíval se na svůj matný odraz v okně a usoudil, že asi ano. Bylo milé i trochu rozčilující, že ho někdo tak dobře znal.

Stiskl tlačítko Odpovědět.

Bla, bla, bla.

Věděl, že to matku rozesměje.

Tak si pospěšte a přijed'te, ať do mě můžeš rýt osobně. Už mi to moc chybí.

Ano, stavba pokračuje dobře, ale dneska jsme museli skončit dřív. Přihnala se pořádná vichřice. Za chvilku se budu muset odpojit.

Napadlo mě, že bys ráda věděla, jaké jméno jsem pro divadlo vybral. Bude to Duachais. Je to irsky, jak asi víš, ale pravopis jsem si musel vyhledat. Znamená to tradici a její kořeny. Jedna chytrá dívka mi vysvětlila, že právě kvůli tomu divadlo stavím, a měla pravdu.

Ale je fakt, že takový název bude pro lidi z marketinku noční můra.

Neměj strach, čas na odpočinek si najdu. Tady to ani jinak nejde. Tohle prostředí tě donutí daleko víc se rozhlížet kolem.

Chystám se podepsat za Celtic smlouvu s Darcy Gallagherovou. Má výjimečný talent. Jen počkej, až ji uslyšíš.

Do roka bude její hlas, jméno a tvář vidět a slyšet všude. A že je to krásná tvář.

Je ambiciózní, nadaná, temperamentní, chytrá a okouzlující. Žádná plachá slečinka. Bude se ti líbit. Zamiloval jsem se do ní. Musím se kvůli tomu cítit jako idiot?

Zarazil se a zíral na poslední věty. Tohle napsat nechtěl. Zatřepal hlavou a začal je mazat.

Vtom se venku zablýsklo, jako když bouchne bomba, a pokoj ozářilo modré světlo. Okenní tabulka lehce praskla a hned nato se ozvala ohlušující hromová rána.

Pak v domě vypadl proud.
„Krucinál," bylo jeho první slovo, jen co trochu uklidnil vylekané srdce. Tohle mu nejspíš usmažilo počítač. Jeho chyba. Měl si dát pozor.
Protože monitor zčernal jako všechno ostatní, a tudíž selhala i baterie, zaklel znova a začal šátrat po baterce, kterou si položil někde na stůl.
Zapnul ji, ale nestalo se nic. Co se to kruci děje? Divil se a začal s ní třepat. Vždyť ji zkontroloval, než se pustil do práce, a to jasně svítila.
Otráveně vstal, doklopytal k pohovce, nahmatal malý stolek vedle a pak i svíčku a zápalky, které tam vždycky ležely.
Další rána a záblesk s ním tak trhly, že polovinu sirek vysypal na zem a začal si nadávat. „Tak se uklidni," zavrčel a lekl se vlastního hlasu. „Není to tvoje první bouřka, ani první výpadek proudu."
Jenže v tomhle běsnění živlů cítil něco... jiného. Jako by vítr, déšť a hromobití dělaly schválnosti. Kdyby si dovolil fantazírovat, bylo to nějak moc osobní.
Něco tak směšného ho muselo rozesmát. Škrtl sirkou a její plamínek mu dodal trochu jistoty. Přiložil ho ke knotu svíčky a s úlevným povzdechnutím svíčku vzal, aby s ní zapálil ještě jiné.
V dalším záblesku zvenčí ji uviděl. „Carrick se umí rozčítit."
Plamínek se zatřepotal, jak sebou Trevor škul. Ale byl rád, že svíčku neupustil a nezapálil dům.
„Bouřky děsí většinu lidí." Gwen se jemně usmála. „Není se zač stydět. On to dobře ví, to si buď jistý, takže o to víc teď vyvádí."
Trevor se trochu uklidnil a odložil svíčku. „Ale přehání to."
„Je trochu teatrální. Můj Carrick. Jenže taky moc trpí, Tre-vore. Dlouhé čekání ničí duši, a když už skoro dohlédneš jeho konec, je to ještě těžší. Můžu ti položit jednu osobní otázku?"
Přikývl. Bylo tak divné a přece skoro očekávané mluvit za takové noci s duchem. „Proč ne?"
„Doufám, že se neurazíš, ale nemůžu pochopit, co ti brání říct ženě, kterou miluješ, co k ní opravdu cítíš." „To není tak snadné."
„Vím, že si to myslíš." Její hlas teď zněl naléhavěji, třebaže tam klidně stála s rukama spojenýma u pasu. „Chci vědět, proč to nemůže být snadné."
„Když se nepoloží dobré základy, může člověk chybovat. A čím je to důležitější, tím spíš je nutné vyhnout se chybám."
„Základy?" zeptala se zmateně. „Co to má být?"
„Ukázat Darcy, co všechno by mohla mít a jaký by mohla vést život."
„A tím myslíš všechny ty báječné věci? Bohatství a divy světa?"
„Ano, přesně tak. Až uvidí..." Zmlkl a vyděsil se, protože se mu podlaha zachvěla pod nohama. Než se mohl pohnout, zvedla Gwen paži před sebe.
„Omlouvám se. Taky se umím rozčítit." Nechala paži napřaženou a zavřela oči. Když je zas otevřela, měla je temnější a třpytivé. „Neudělal Carrick náhodou to samé? Nabízel drahokamy, bohatství, palác místo domu, nesmrtelnost. Copak nevidíš, jaká to byla chyba? Chyba, která nás stála tři století?"
„Darcy není jako vy."
„Ale Trevore, podívej se lip. Jak můžete stát blízko sebe, a přesto jeden druhého nevidět?"
Spustila ruku. „Dnes v noci tě čeká ještě jeden úkol. Budeš muset do vesnice. Potřebuji tě tam."
„Darcy?" Pocítil záchvěv paniky. „Je v pořádku?"
„Ano, ta je v pořádku. Ale tvá pomoc bude potřeba. Tohle je noc zázraků, Trevore. Běž, ať je nezmeškáš." Nezaváhal ani na okamžik. Ještě se docela nerozplynula a už se svíčkou v ruce vybíhal ven do bouře.

kapitola 19

Vítr byl jako oživlá, zuřící bytost. Chňapal po něm a kousal. Déšť podobný úlomkům skla útočil na jeho oblečení i kůži. Krupobití devastovalo trávu, ničilo květiny a půdu měnilo v bahniště.
Blesky dál šlehaly po obloze, jako by ji chtěly rozetnout a dát prostor běsnícímu hromu.
Trevor byl promočený a sotva popadal dech, ještě než doběhl k autu.
Rozum mu říkal, že vyjíždět za takové noci je nesmysl. Bylo by správné počkat, až se bouřka trochu uklidní. Přesto už otáčel klíčkem v zapalování.
Vítr vyl jako vzteklý pes a rval z keřů zbytky květů, které poletovaly jako splašený hmyz. Trevorovi připomínal obří ruce a pěsti. Reflektory narážely do stěny deště a zuřící bouře. S námahou držel auto na cestě, která se rychle měnila v bahnitě koryto, a když projel zatáčkou, oslepilo ho další blýsknutí podobné explozi. Hrom zaburácel jako rozjetý rychlovlak.
Někde pod tím vším jako by zaslechl žalostný ženský pláč.

Dupl na plyn a další zatačku projel nebezpečným smykem. V dálce zahlédl pár mihotavých světel Ardmoru. Většinou svíčky a lampy osvětlující domy. Někdo měl vlastní generátor, jako třeba hospoda. Darcy je jistě schovaná pěkně v teple a v suchu. Nemělo smysl hnát se tam jako blázen, když se nemohlo nic stát. Jenže zvláštní naléhavost a nutkání spěchat ho neopouštěly. Sevřel pevněji volant a odbočil ke hřbitovu. Náhle se auto prudce zastavilo.

„Co se to kruci děje?“ Zuřivě otáčel klíčkem a dupal na plyn, ale ozývalo se jen tiché, výsměšné klapání. Zaklel, otevřel palubní přihrádku a našel baterku, kterou tam vozil. Alespoň tahle svítila.

Když vyskočil z vozu, vítr ho dalším zuřivým poryvem málem srazil na zem. Jakoby úmyslně. Trevor se mu vzepřel a vyrazil k brance. Musel do ní vši silou zatlačit, zatímco ho bičovaly déšť a kroupy. Tudy si zkrátí cestu a ušetří čas.

Bahnitá půda se mu lepila na nohy a zpomalovala běh. Náhrobky čnely jako tesáky z půlmetrové přízemní mlhy, kterou jinde neviděl.

Carrick, pomyslel si znechuceně, si na něm chladí záhu.

Další blesk modře osvětlil hrob dávno zesnulého Johna Ma-geeho.

Květiny? Trevor se na vteřinu zastavil, ztěžka dýchal a nechápavě zíral na duhový květinový koberec. Jinde byla tráva zvládnutá deštěm, ale tahle křehká kvítka se zdála nedotčená. Vítr jimi jen jemně povíval a ledová mlha jim neubližovala.

Kouzlo, uvědomil si a pohlédl směrem k moři, kde se lámaly a hučely obří vlny. Ale kouzla nejsou vždycky krásná. Dnes v noci jsou odrazem vzteku.

Vyrazil od hrobu dál.

Každou chvíli klouzal a padal z kopce. Jednou se prudce uhodil do ramene o kmen stromu, který se před ním nečekaně vynořil. Bolest v něm začala tepat, jako by chtěla dohnat vyděšené srdce. Několikrát ztratil rovnováhu a málem přepadl z kamenitého svahu na silnici.

Později ho napadlo, že tohle zvládl jen zázrakem.

Konečně doklopýtal na pevnější půdu a dal se do běhu. Zbývala poslední zatačka. Už viděl obrysy hospody a teplé, vábívé světlo v jejích oknech.

Na to se soustředil, aby překonal pálení na plicích. Vtom ho něco, snad odlišný hukot větru, přimělo pohlédnout na opačnou stranu. Pláč? V horním okně Gallagherova domu zahlédl ženu. Světlé vlasy jí ve tmě zářily a zelené oči upírala na něho.

To není v pořádku, napadlo ho, ale zmizela dřív, než ta myšlenka dozněla. Za oknem už viděl jen chabé světlo a žádný pohyb.

Něco je špatně. A tak odbočil z cesty a hnál se větrem ke dveřím domu. Rozrazil je a vpadl tam spolu s chladným vzduchem a deštěm. Než stihl zavolat, spatřil Jude sedící nahoře na schodech. Tvář měla bílou jako křída, vlasy rozcuchané a župan zvlhlý potem.

„Díkybohu, díkybohu, nemůžu se dostat dolů.“ Vyjekla a chytla se za břicho. „Dítě. Už je to tady.“

Potlačil nával paniky, ale bral schody nahoru po dvou a chytil ji za ruku. Stiskla mu ji tak, jako by ji chtěla rozmáčknot. „Dýchej. Nádech, výdech, pomalu. Podívej se na mě a zhluboka dýchej.“

„Fajn, dobře.“ Vpila se do něho pohledem zaměřeným bolestí, jak se jí zmocnila další kontrakce. „Bože, ne, to je hrůza!“

„Já vím, já vím, zlato. Jen dýchej dál. Už to brzy povolí.“

„Jo, už to končí, ale... netušila jsem, že to bude... Je to moc rychlé.“ Úlevně si vydechla, že je ta mizerná bolest pryč, a roztrěsenou rukou si prohrábla vlasy. „Pila jsem v posteli čaj a zrovna mluvila s Aidanem, že už brzo půjdu spát. Pak vypadl proud a najednou to začalo.“

„Dostaneme tě do nemocnice. Všechno bude v pořádku.“

„Trevore, už je pozdě. To už nezvládnou.“

Panika se hlásila zpět, ale poslal ji k čertu, než by ji přenesl i na Jude. „Tohle většinou nějakou chvíli trvá. Jak často máš kontrakce?“

„Ty poslední jsem nestihla hlídat a telefony nejdou. Nemohla jsem zavolat doktora ani do hospody. Myslela jsem, že jestli sejdu dolů... Ale už to nešlo. Předtím to přicházelo po dvou minutách, ale teď už je to silné a rychle za sebou.“

Ježíši. Bože dobrý. „A voda už praskla?“

„Ano. Nemělo to jít takhle rychle. Všechny ty kurzy... Sežeň Aidana. Prosím, zajdi pro... Bože, už je to tady zas!“

Pomohl jí přes další kontrakci co nejklidnějším hlasem, zatímco jeho myšlenky splašeně těkaly. Rychle za sebou a moc silné. Zažil porod už třikrát a tak tušil, že má Jude pravdu. Až do nemocnice nedojedou.

„Dovedu tě zpátky do postele. Chytni mě kolem krku.“

„Potřebuju Aidana.“ Strašně se jí chtělo plakat, křičet a vzlykat.

„Já vím. Zaběhnu pro něho. Jen zůstaň klidná a vydrž.“ Položil ji do postele a rychle se rozhlédl. Podařilo se jí zapálit několik svíček. To prozatím musí stačit. „Až přijde další stah, prodýchej ho. Hned jsem zpátky.“

„Vydřím to.“ Položila si hlavu na polštáře, co za ní nadzvedl. Musí. Byla to nejdůležitější věc na světě. „Ženy to přece odjakživa zvládaly bez doktorů a nemocnic.“ Pokusila se o úsměv. „Jenže žádná z nich jsem nebyla já. Pospěš si.“

Nechtěl si představovat, kolik kontrakcí bude Jude muset zvládnout o samotě a jak vystrašeně vypadala sama v ložnici osvětlené pouze svíčkami. A rozhodně nesměl myslet na to, co všechno se může pokazit.

Vyběhl zpátky do bouře. Vítr se obrátil a teď ho tlačil do zad, jako by ho popoháněl a snažil se zrychlit jeho běh. I tak měl dojem, že absolvoval aspoň maratón, než dosáhl na kliku hospody.

Pak vpadl do prostoru plného hudby, tepla a smíchu.

Darcy se s úsměvem otočila. „No podívejme, koho sem bouřka zahнала.“ Dál se nedostala, protože si všimla jeho výrazu. „Co je? Jsi zraněný?“

Zavrtěl hlavou, chytil ji za rameno a obrátil se k Aidanovi. „Jde o Jude.“

„O Jude?“

Trevor nikdy neviděl, jak někomu tak rychle zmizela barva z tváří. „Co je?“ Aidan už zvedal přepážku a razil si cestu k němu.

„Dítě se hlásí na svět. Hned teď.“

„Volej doktora,“ vykřikl Aidan a vyběhl ze dveří.

„Už rodí,“ řekl Trevor Darcy. „Je to tady. Na doktora není čas a telefony stejně nejdu.“

„Ach můj bože.“ Darcy zahнала nával strachu. „Tak honem. Jacku! Jacku Brennane, postarej se o bar. Někdo to vyřídí Shawnovi s Brennou. Time, skoč pro Mollie O'Tooleovou! Ta bude vědět, co dělat.“

Ve spěchu zapomněla na bundu a vyběhla do deště jen tak. „Jak jsi to viděl?“ volala cestou a její hlas bral vítr a přehlušovaly nárazy vody na vlnolamech.

„Jel jsem do vesnice a všiml si, že je v domě tma. Napadlo mě, že něco není v pořádku.“

„Ne, ne, já myslím, jak je na tom Jude? Drží se?“

„Byla tam sama.“ Nikdy nezapomene, jak vypadala, když od ní musel odejít. „Vystrašená a v bolestech.“

Darcy zamrazilo v zádech. „Je to silná holka, naše Jude Frances. Ona to zvládne. A my ostatní musíme přijít na to, jak jí pomoci.“

Odhrnula si mokré vlasy z tváře a vběhla do domu. „Můžeš zůstat dole. Tohle je na chlapa asi moc.“

„Jdu taky.“

Jude seděla na posteli, pevně svírala Aidanovu ruku a ztěžka dýchala. Manžel měl vyděšený výraz, ale mazlivěji utěšoval. „Tak je to dobře, miláčku, už to bude za námi. Už to bude.“

Zhroutila se zpět na polštáře a po tváři jí stékal pot. „Je to čím dál silnější.“

„Porodí tady.“ Aidan vstal, ale nepouštěl ruku své ženy. „Říká, že už to bude. Nemůže přece zůstat tady.“

Neposlouchá mě.“

„Jistěže může rodit tady,“ promluvila Darcy zvesela a překonávala hrůzou stažené hrdlo. Věděla, že když Aidan zpanikaří, ze zoufalé situace bude neřešitelná. „A nebude to hezké? Ty sis ale uměla vybrat noc, kdy přivedeš na svět dalšího Gal-laghera, Jude. Tu nejdivočejší.“

Přitom přešla k posteli a cípem prostěradla otřela Jude pot z čela. Co dál? Co měla dělat? Bože, vůbec jí to nemyslelo. Ne, ona *musí* začít myslet.

„No, když jsi chodila na ty předporodní kurzy, tak jistě víš, jak můžeme nejlíp pomoci.“

„Nevím. Takhle to nemělo být. Bože, mám strašnou žízeň.“ „Donesu ti trochu vody.“

„Led.“ Trevor o krok přistoupil. „Mohla by cucat kousky ledu. Aidane, asi by jí pomohlo, kdyby sis sedl za ni a podpíral jí záda. Lepší je to v polosedě. Zažil jsem to už třikrát u své sestry.“

Jasně, ale to byl docela jiný příběh. Všechno probíhalo v čistém porodním apartmá, kde všechno dirigoval švagr a porod vedl vynikající lékař s asistentkou.

„Super,“ usmála se nadšeně Darcy. „Muž se zkušenostmi. Přesně to potřebujeme. Přinesu vlhký ručník a taky nějaký ten led.“

Náhle Jude vyjekla a natáhla se zoufale po Darcy. „Už! Už leze ven!“

„Ne, ještě ne.“ Plán, priority, pěkně po pořádku, řekl si Trevor, obrnil se a odhodil pokrývkou. „Už se otevírá.“ Snažil se všechno ostatní pustit z hlavy a soustředit se na to, co je třeba. „Ještě netlač, Jude. Dýchej. Prodýchej to. Aidane!“

„Tak je to správně, miláčku. Hezky dýcheš.“ Objal ji ze zadu pažemi a krouživými pohyby hladil její tvrdé břicho. „Vdrž a hezky dýchej a hladce se přes tu bolest přenesesh.“

„Přenesu, jo?! Pitomče!“ Při nástupu další kontrakce se natáhla dozadu a popadla ho za vlasy, až vytřeštil oči.

„Co ty o tom sakra víš? Co ty vůbec víš, ty troubo?“

„Umíš to ještě líp,“ podpořila ji Darcy, která přemýšlela, jestli jí Jude opravdu rozdrtí ruku. „Teď by se hodily lepší výrazy.“

„Idiote, blbče jeden!“ vykřikla zuřivě Jude, když bolest vyvrcholila.

„To všechno jsem já, miláčku,“ šeptal Aidan a dál ji hladil. „To všechno a ještě víc. Vidíš, už to polevuje.“

Kdybys teď mohla pustit vlasy, cos mi ještě nevyrvála, bylo by to fajn.“

„Tak jdeme na to." Už nezbyval čas, uvědomil si Trevor. Zezdola zaslechl prasknutí dveří a rychlé kroky na schodech. Byl rád, že mají k dispozici další ruce.

„Shawne," začal rozdávat rozkazy, jakmile Shawn s Brennou vpadli dovnitř, „zatop tady v krbu, potřebujeme teplo. Brenno, ty zajdi dolů pro kousky ledu, které Jude může cucat. Najdi ostré nůžky a nějakou šňůru. Darcy přinese čisté ručníky a prostěradla." <

Když se rozprchli, zadíval se na Jude. „Jdu se umýt. Sestra si vždycky při porodu nechala pouštět hudbu. Uklidňovalo ji to."

„Taky jsem to měla v plánu."

Trevor přikývl. „Zpívej," nařídil přísně Aidanovi a vyšel z ložnice.

Společně jim to šlo dobře. Během deseti minut oheň plápolala a plnil pokoj světlem a teplem. Venku stále triumfálně kvílela bouře, ale uvnitř se zpívalo.

Jude se opírala o Aidana a snažila se popadnout dech, o který ji připravily kontrakce. Všichni se soustředili na dítě, které se právě rozhodlo narodit. Nebyl tu prostor pro zbytečný stud. Jude byla Trevorovi vděčná, že si dokázal kleknout mezi její nohy.

„Už musím tlačit. *Musím!*"

„Vydrž minutku." Ale řekl to jen kvůli sobě, aby se vzchopil. „Až řeknu stop, přestaneš tlačit, abych mohl vytočit hlavičku a ramínka." Už to několikrát viděl, připomínal si, a vždycky znova žasl. Teď to musí zvládnout. „Fajn, s příštím stahem začni tlačit, až řeknu stop, zkusíš to prodýchat." Předlokl si otřel orosené čelo. Pak se zhluboka nadechl a vydechl.

„Už to začíná. Musím..."

„Tlač!" řekl a v tom se zablýsklo, jako když rozhodíš tisíce brilantů. Trevor v šoku sledoval, jak dítě vylétlo jak namazaná střela přímo do jeho rukou a přitom už plakalo.

„Páni!" Přihloupě zíral na rozčilený, hemžící se život ve svých dlaních. „Ta ale spěchala. Je to holčička," vypravil ze sebe a zvedl hlavu. Jako první uviděl Darcy, jak znovu pláče štěstím.

„Jude." Aidan se s ní pohupoval a tiskl jí tvář do vlasů. „Podívej na ni, podívej. Je nádherná."

„Chtěla bych ji..." Slova jí uvízla v hrdle, a tak jen natáhla paže. Trevor jí položil dítě na břicho, a když se ho poprvé dotkla, rozesmála se. „Je dokonalá. Není dokonalá? A už má vlásky. Podívejte. Takové krásné černé vlásky."

„A k tomu ten správný hlas." Shawn obešel postel a políbil Jude na tvář. „Ale nos má po tobě."

„Myslíš? Asi máš pravdu." Natočila se a políbila Aidana na rty. „Děkuju."

Nezmohl se na nic jiného, než že zašeptal její jméno a opřel si tvář o její rameno.

„Jak jí budeme říkat?" Darcy obrátila navlhčený ručník a znovu Jude otřela zpocenou tvář. Měla chuť sesunout se vedle postele, položit na ni hlavu a smát se a brečet zároveň. Ale ještě ne, nařídila si. Ještě ne. „Jaké jméno jste nakonec vybrali?"

„Bude to Ailish." Jude přestala počítat prstíčky - tak maličké a dokonalé! - a zvedla oči k Trevorovi. „Jak se jmenuje tvoje maminka, Trevore?"

„Cože?" Ještě se nepohnul, ale teď zatřepal hlavou, aby viděl jasněji. „Moje matka? Carolyn."

„Tak je to Ailish Carolyn Gallagherová. A vy všichni půjdete za kmotry."

Ještě chvíli si nikdo z nich nevšiml, že bouře venku docela utichla.

Když sešel do přízemí, nohy se mu podlamovaly, a byl to moc zvláštní pocit. Přitom byl plný energie a světla, že by mohl uběhnout ještě deset kilometrů, aniž by se zadýchal. Jen kolena měl jako z gumy.

Brenna se Shawnem už byli v kuchyni a nalévali mu whiskey do sklenice. Beze slova ji vzal a obrátil do sebe.

„Prima a hned budeš potřebovat další." Brenna si vzala za čest připravit mu další štědrnou dávku. „Tak na zdraví. Na naši Ailish Carolyn Gallagherovou."

Přitukli si a Trevor se znovu napil a docela zapomněl, že se jindy krotí. „To je teda noc."

„To je." Shawn ho plácl po zádech. „Bůh ti žehnej, Trevore, jsi šampión."

„Nic proti, ale dneska v noci bych hlavní cenu dala Jude. Doufám, že to taky zvládnou tak dobře, až přijde ta chvíle."

Trevor zvedl opět sklenici, ale všiml si, jaký pohled si ti dva vyměnili. „Ty jsi těhotná?"

„Zrovna dneska jsme to oznámili v hospodě, proto mám v té skleničce čaj. Ale nedělej si starosti, má to být až v únoru a do té doby bude divadlo, až na nějaké dodělavky, hotové."

„Taky bys mohla родit doma, Brenno. Tohle bylo krásné."

„Fajn, to uděláme, ale jen když to za mě odrodiš ty."

„V každém případě gratuluju," řekl Trevor a znovu si s oběma ťukl. „Jen prosím tě nespěchej jako tvoje švagrová. Zvládnout to celé sotva za dvě hodiny je trochu o nervy."

„Ale konec byl nádherný. Odvedl jsi skvělou práci."

„To tedy ano," souhlasil Shawn. „Asi bysme měli zajít do hospody a oznámit to. Jestli máš chuť, pojď taky. Budeme slavit. A slibuju ti, že do konce života nemusíš u Gallaghera platit za pití."

Pak Shawn Trevora doslova omráčil, protože ho popadl za ramena a políbil. „Bůh ti žehnej. Jdeme, Brenno.“ Trevor stál sám uprostřed kuchyně a smál se. „Je to šťastná noc,“ řekl Darcy, když ho tak zastihla. „Shawn mě právě políbil. Na rty.“

„No, tak to se od bráchy nesmím nechat zahanbit.“ Skočila na něho, až zavrávala, a dlouze, vroucně ho líbala. „Tak, to by mohlo stačit.“

Humor se z jejích očí vytratil, když se odtáhla a pohladila ho po tváři. „Jsi hrdina. Ne, nekrut' hlavou. Možná bychom to bez tebe nějak zvládli, ale nechci na to ani pomyslet.“

„Taky ses držela statečně.“

„Měla jsem chuť s řevem utéct pryč.“

„To já taky.“

Zamrkala a seskočila na zem. „Opravdu? Choval ses tak kompetentně a klidně. Udílel jsi rozkazy a pak to vzal do rukou, jako by rodit děti byl tvůj koníček.“

„Byl jsem strachy bez sebe.“ „Tak to jsi ještě větší hrdina.“

„To nebylo hrdinství, ale smrtelná hrůza.“ Ted' už to mohl přiznat. „Nic podobného jako s mou sestrou. To jen stačilo tam být, držet ji za ruku, poslouchat klení mého švagra a trochu s ní dýchat. Byli tam doktoři, všechny ty monitory a... všechno,“ dodal vyčerpaně. „Tohle bylo... ježíši, takové primitivní. A fantastické.“

Dopil zbytek whiskey. „Nic nefungovalo, jak mělo. Ta bouřka, pak výpadek proudu a Jude rodila strašně rychle. Nic nevycházelo, a přece to bylo naprosto správné. Jak to mělo být.“

„My všichni spolu v tomhle domě.“ Dotkla se jeho paže. „Ano, tak je to správné. I to patřilo k dnešnímu zázraku. A naše Ailish vypadá silná a zdravá, že?“

„Absolutně. Neměj strach.“

„Máš pravdu. Když tak křičela už cestou ven a hned se přísála k prsu, tak to ani nemůže být lepší. A Jude celá září. Tak si připijme na náš dokonalý malý zázrak.“

Zadíval se na láhev whiskey. „Už jsem měl dvě. Se Shawnem a Brennou.“

„No a?“ prohodila, našla si skleničku a nalila jim.

„A nic. Co by, že jo? Tak na náš zázrak. Na novou Gallagherovou.“

„Slainte.“ Donesla si skleničku ke rtům, zaklonila hlavu a obrátila drink do sebe tak, že cítil nutnost ji napodobit.

„Udělám naší mamince trochu čaje a uklidím tam. Budeš pak v hospodě?“

„Počkám na tebe tady.“

„To je od tebe hezké.“ Otočila se, že dá vařit vodu, ale spatřila konvici hotového čaje. „Shawn už mě předběhl i v tomhle. Tak si zatím trochu vydechni,“ začala rovnat hrnky na tác. „Zázraky nezázraky, rození dětí je vyčerpávající práce.“

„To mi povídej.“

Pohodlně se opřel v židli, když odešla, ale pak se začal cítit provinile. Měl by zajít nahoru a ujistit se, jestli ještě něco není třeba. Stejně by nevydržel sedět. Pořád byl plný té neskutečné energie.

Pak zaslechl, jak se otevřely dveře a jak Darcy radostně vítá Mollie O'Tooleovou.

Díkybohu, řekl si, a poprvé v životě cítil radost, že může velení předat někomu jinému. Přecházel po kuchyni, vyhlédl oknem do tmy a právě se rozhodoval, že si uvaří kávu, když do místnosti doslova vtančil Aidan.

„Tady je hrdina dnešního dne!“

Tentokrát už byl Trevor připravený, ale polibku stejně neunikl. „To už je potřetí,“ zamumlal. „Ale začínám si zvykat. Jak je Jude?“

„Báječně. Sedí v posteli, moc jí to sluší a popíjí čaj, zatímco Darcy chová miminko.“ „Darcy?“

„Vyhodila mě,“ odpověděl Aidan a našel si další sklenici. „Že prý mám jít dolů zapít, že jsem táta, aby mohla začít dělat tetičku, co rozmazluje naše dítě.“

„Tetičku?“ Ať se snažil sebevíc, neuměl si Darcy představit jako tetičku.

„Mollie pobíhá kolem a že prý tady přespí. Už Ailish ob-líklý do takové noční košilky s krajkou a vypadá jako...“

Zmlkl a opřel se dlaněmi o přepážku. „Kristepane! Co tohle s chlapem udělá. Přisahám ti, že se celý třesu.“

Myslel jsem, že už nemůžu cítit víc, že se nemůžu ve vteřině znova zamilovat. A je tady, sotva hodinu na světě a zabíjel bych pro ni. Umřel bych pro ni. A pak si uvědomím, že jsem o ně mohl přijít, kdyby osud nestál na mé straně.“

Trevor mlčel. Neměl na to co říct.

„Za tohle jsem tvůj dlužník do konce života.“

„To ne.“

„Ale ano. Až se ti jednou poštěstí něco podobného, pochopíš, jak moc jsem ti vděčný.“ Aidan se zachvěl a otočil se. Ještě chvíli a dokonale je oba ztrapní. „Irové jsou pěkně sentimentální, co? Pojd'me se napít. To mě zase postaví na nohy.“

Trevor měl dojem, že když bude pokračovat tímhle tempem, už se na nohy nepostaví. Ale připil si s Aidanem na zdraví maminky a dítěte.

Když se novopečený tatínek odebral zpět nahoru a Darcy sešla do kuchyně, už se s ním svět začal otáčet. Ale byl to příjemný pocit.

Stačil jí jeden pohled na jeho spokojený, až chlapecky legrační úsměv, rozcuchané vlasy a tělo natažené v židli, aby odhadla situaci.

Měla sice chuť pochovat ho jako před chvílí miminko, ale jen ho přátelsky poplácala po tváři. „Tak už jsi na cestě k menší opici, co?“

„Nikdy si nedávám víc než dvě skleničky. Člověk pak ztrácí kontrolu.“

„Já vím a je to správné pravidlo, které je třeba při takovéhle události porušit.“

„Bylo by neslušné nepřít si na dítě.“

„Neomluvitelné.“

„Takže si přitůkneme znova?“ zeptal se s nadějí v hlase, že se musela usmát.

„Myslím, že je čas zajít dolů do hospody, pak se uvidí. Tak pojď, zvedneme tě. Můžeš se o mě opřít.“

„Dokážu stát sám.“ Mírně uražený se zvedl od stolu, ale v tu ránu se s ním místnost příjemně zakymácela.

„Hups.“ Natáhl paži před sebe. „To je úplně v pohodě. Jen hledám balanc.“

„Tak dej vědět, až ho najdeš.“ Zadívala se na láhev a trhla sebou, kolik v ní ubylo. Neuvědomila si, jak moc toho do ubožáčka Trevora nalili. „Takhle tě zneužíváme po tom hrdinském výkonu.“ Jemně ho vzala kolem pasu.

„Jdeme. Najdeme tam pro tebe taky něco teplého do žaludku. To ti určitě udělá dobře.“

„Chci tebe. Už tě tam stejně mám, všude. Plnou hlavu. Aidan mě taky líbal, takže teď jsi zas na řadě ty.“

„K tomu se taky dostaneme.“ S rukou kolem jeho pasu a jeho pažemi na jejích ramenou vrávorali do haly.

„Pojďme se ještě podívat na miminko. Miluju miminka.“ Snažil se ji natočit ke schodům, ale nasměrovala ho ke vchodu.

„Vážně?“ Tak to bylo další překvapení. „Zajdeme tam ráno. Ailish už spinká jako andílek a Jude si rozhodně potřebuje odpočinout.“ Podařilo se jí otevřít dveře a vyvést ho ven.

Čerstvý vzduch ho omyl jako vlna, až se zakymácel. „Páni, to je ale noc.“

„Varuju tě. Jestli se skácíš, nechám tě ležet na zemi.“ Ale i přes tu hrozbu ho pevněji objala.

„Neskácím se. Je mi báječně.“ Nebe bylo plné hvězd. Tisíce drobných, blikajících bodů na černém podkladu. Po bouři ani památky.

„Slyšíš? Muzika z hospody.“ Zastavil se a přitáhl ji blíž k sobě. „Co je to za písničku? Tu přece znám.“ Po chvíli soustředění mu vytanula jasně na mysli. A pak Darcy překvapil, když začal hlasitě zpívat.

Stáli pod hvězdami ve větru od moře a ona se k němu při refrénu druhým hlasem připojila.

*Oči jí zářily jak drahokamy,
jako by v té zemi byla královnou,
vlasy jí splývaly po ramenou,
stažené černou sametovou stuhou.*

Zazubil se na ni a přesunul ji tak, aby ji mohl objímat oběma rukama. „Vždycky si přitom vzpomenu na tebe.“

„Za těchto okolností to беру jako kompliment. Netušila jsem, že umíte zpívat, pane Magee. A jaký máte hezký, silný hlas. Kolik překvapení na mě ještě čeká?“

„K tomu se dostaneme. Krok za krokem.“

A tak se zasmála a pobídla ho k další chůzi. „S tím taky počítám.“

kapitola 20

Zbytek už byl jako rozmazaný film. Tváře, hlasy, pohyb. Ztratil pojem o tom, kolik sklenic piva mu lidé nacpali do ruky a kolikrát ho někdo poplácával po zádech. Pamatoval si ale, že ho ještě mockrát políbili.

Mnoho hostů mělo slzy v očích a Trevor se obával, že k nim taky patřil.

Zpívalo se. Byl si skoro jistý, že si vzal taky jedno sólo. Tančilo se - matně si vybavoval, jak kroužil po parketu se svým elektrikářem, podsaditým, potetovaným chlapíkem. V jednu chvíli se možná pokoušel o proslov.

Někdy uprostřed toho chaosu ho Darcy vtáhla do kuchyně a nalila do něho polívku. Tedy spíš mu strčila nos do misky, ale jistý si nebyl.

Jasně si vzpomněl, že se ji pokoušel strhnout na podlahu, což nebyl tak špatný nápad, kdyby tam s nimi nebyl Shawn. A kdyby ho nepřepřela ženská o dobrých dvacet kilo lehčí než on.

Ježíšikriste. On se zpil do němoty.

Ne že by se to nikdy dřív nestalo, vždyť taky byl student a žil na koleji. Uměl se bavit. Problém byl v tom, že tohle ho docela zaskočilo a nelíbilo se mu, že netušil, co přesně prováděl.

Jen jedno věděl naprosto jasně. Darcy ho odvedla nahoru do postele, zatímco padal a cestou falešně prozpěvoval „Růži z Tralee“. Při jedné zastávce ji informoval, že nějaká dcera sestřenice jeho matky se někdy v osmdesátých letech stala Růží z Chicaga.

Když si konečně lehl, přišel s tak nemravným návrhem, že by ho jiná žena asi zase hned srazila ze schodů. Ale Darcy se jen smála a poznamenala, že většina mužů se v tomhle stavu přeceňuje a že by měl radši spát.

A tak poslechl a ušetřil si ostudu a ponížení tím, že napůl omdlel.

Jenže teď byl vzhůru. Kolem tma, v puse všechen písek z Ardmorského zálivu. V hlavě mu tančily tisíce skřítků. Chvilí ležel a doufal, že ztratí vědomí.

Přání se mu nesplnilo, a tak přemýšlel, že si uřízne hlavu, odloží na stolek, aby se uzdravila, a zbytek těla mohl zatím spát. Jenže to by musel být schopen zajít pro pilu.

Usoudil, že kyblík aspirinu je rozumnější nápad, a začal vstávat. Každý drobný pohyb měl jako za trest, ale vydržel bez sténání, dokud neseděl na kraji postele.

Bolavýma očima pohlédl na zářící ciferník budíku. Tři čtyřicet pět. Čím dál lepší. Otočil se a viděl, že Darcy vedle sladce a pokojně spí.

K písku v ústech se přidala hořkost. Jak to že si ženská chrupká, když vedle ní chlap umírá? Copak nemá trochu soucitu? Ona snad nezná kocovinu?

Musel potlačit chuť ji probudit, aby v tom nebyl sám.

Postavil se na nohy a zaťal zuby, jak se s ním místnost zatočila. Vzápětí se ozval i žaludek a pak zbytek zbědovaného těla.

Už nikdy víc, přísahal si. Už nikdy se tak strašně neopije. I kdyby měl předtím odrodit trojčata během řádění tornáda. Měl potřebu se usmát při vzpomínce na ten vřeštěcí uzlíček života ve svých rukou. Ale zmohl se jen na podivnou grimasu a klopýtal do koupelny.

Bezmyšlenkovitě nahnátl vypínač a pak dlouze zakvílel. Mučivě oslepený znova šátral po vypínači a skučel, než se v koupelně rozhostila milosrdná tma.

Mohl tam jen stát opřený zády o stěnu a zhluboka dýchat.

„Trevore?“ ozval se Darcyn tichý hlas a pak ucítil její ruku na rameni. „Jsi v pořádku?“

„Jo, je mi fajn, díky. Co ty?“ Slova jako by vycházela z krku potaženého smirkovým papírem.

„Ty můj chudáčku. Kdybys po včerejšku neměl kocovinu, musel bys být ze železa. Pojď si zase lehnout, Darcy tě dá dohromady.“

Měl sice zvrácenou radost, že je vzhůru a konejší ho, ale zavrčel: „Ty a ta banda sadistů včera jste mě už dali dohromady.“

„Jo, byla to hrůza. Moc se omlouvám.“

Chtěl se zamračit, ale i na to ho krví podlité oči moc bolely. „Ty se ještě směješ?“

„Jistě.“ Vzala ho za ruku a táhla zpátky do ložnice. „Ale teď pojď. Pěkně se posad, táák hezky.“

Tohle jí šlo moc dobře, pomyslel si. Kolik opilých mužů asi druhý den ráno takhle ošetřovala? Nebyla to hezká myšlenka, ale už mu v mozku zakořenila.

„Máš v tom praxi, co?“

Ignorovala jeho nepříjemný tón, protože tolik trpěl. „Když má člověk hospodu, měl by taky umět léčit opici. Jako teď tu tvoji.“

„Jestli myslíš, že do mě dostaneš další whiskey na srovnání, tak jsi blázen.“

„Ne, to ne. Mám něco mnohem lepšího. Odpočívej.“ Natrásla mu za zády polštáře s citem a zručností zdravotní sestry. „Pár minut to zabere. Měla jsem trochu namíchat už včera, ale v tom rozrušení jsem nějak zapomněla.“

„Já chci jeden mizernej aspirin.“ Ale velký jako Pluto.

„Já vím.“ Políbila ho na tepající spánek. „Hned jsem zpátky.“

Co je to zase za hru? divil se. Proč je najednou tak milá? Probudil ji ve čtyři ráno a vrčel na ni. Proč mu to neoplatila? Jak to, že ona kocovinu nemá?

S podezřením se znovu vyhrabal z postele a tiskl zuby, když si natahoval džíny. Darcy našel v kuchyni, a jakmile si jeho podrážděné oči zvykly na světlo, všiml si, že cosi míchá ve džbánu.

„Ty jsi dokázala zůstat střízlivá?“

Zarazila se a ohlédla. Bože, vypadal zbídačeně a rozbola-věle, a přesto mu to tak slušelo. „Ano.“

„Proč?“

„Než jsme došli do hospody, bylo jasné, že se opiješ za nás oba. A měl jsi na to právo, miláčku. Nechceš si sednout? Odpočívej. Musíš mít hlavu jako balon.“

„Nemám ve zvyku se takhle opíjet.“ Řekl to s jistou důstojností, ale žaludek se mu obracel, a tak si šel sednout na opěradlo křesla do obývacího pokoje.

„Tomu věřím.“ Jinak by mu nebylo tak špatně a netvářil by se zoufale. Byl prostě roztomilý. „Ale tohle byla výjimečná situace a myslím, že ses skvěle bavil. Takovou oslavu jsme tady nezažili od Shawnovy svatby, a to se pilo den a noc.“

Vešla do pokoje, cípy županu jí vlály kolem nohou a ve sklenici nesla podezřelou tmavou tekutinu. „Museli jsme přece oslavit tolik věcí. Jude a miminko a taky divadlo.“

„Proč divadlo?“

„Jeho pojmenování. Ty máš asi okno. Včera jsi oznámil, že se nové divadlo bude jmenovat *Duachais*. Nic mi nemohlo udělat větší radost, Trevore. A všichni, co byli v tu chvíli v hospodě, což byl před zavíračkou snad každý, se taky radovali. Je to hezké a správné jméno. A pro nás hodně znamená.“

Štvalo ho, že si něco takového nepamatuje a že to neměl pod kontrolou. To vůbec nemohlo být důstojné. „To napadlo tebe.“

„Jen to slovo, ale tys ho správně použil. Na, tímhle si zapij aspirin a za chvíli budeš jako rybička.“ „Co je to?“

„Gallagherův vyprošťovák, tajný rodinný recept. No tak, buď hodný kluk.“

Zamračil se, ale pak si od ní vzal tabletu i sklenici. Vypadala úchvatně. Odpočatě a dokonale s těmi rozpuštěnými zářivými vlasy, jasnými očima a mírným, snad soucitným úsměvem. Zoufale zatoužil položit si hlavu na její krásná nadra a tiše umřít.

„Nelíbí se mi to.“

„Ale jdi, zas tak strašně to nechutná.“

„To ne.“ Protože nic jiného neměl po ruce, pustil se do toho. „Celé se mi to nějak nelíbí.“

Hlavně ta jeho neodbytná touha, pomyslel si, když trpělivě čekala, až všechno vypije. Příliš silná a ostrá. I teď, když mu bylo víc než mizerně, cítil, jak ho touha po ní stravuje. Bylo to ponižující.

„Díky.“ Strčil jí sklenici.

„Nemáš zač.“ Ucítla záchvěv hněvu, ale napomínala se, že Trevor potřebuje trochu péče a trpělivosti.

Přivedl na svět její neteř a za to mu bude celý život vděčná. Divadlo pojmenoval slovem, které vymyslela, a za tu čest ho nesměla peskovat, když mu není dobře.

A tak stiskla zuby a byla připravená trochu ho rozmazlovat.

„Víš, co bys teď potřeboval? Pořádnou teplou snídani a kafe. Tak já se o to jako milující mamka postarám.“

Chtěla se vrátit do kuchyně, ale zastavila se a zavrtila hlavou. „Proboha, na co myslím? Když mluvíme o matkách, ta tvoje včera volala do hospody.“

„Cože? Moje matka?“

„To jsi právě venku zpíval Duffyovým serenádu na cestu domů. Mluvila se Shawnem a požádala ho, aby ti předal vzkaz.“

Rychle vstal. „Nestalo se něco?“

„Ne, vůbec ne. Shawn říkal, že byla celá nadšená a šťastná a přidala gratulaci k narození Ailish. A prý ti máme vyřídit, že ano, že samozřejmě musíš a žeš jí nemohl udělat větší radost. A že prý jí máš dneska zavolat, aby ti to mohla říct osobně.“

„Co musím? O čem chce mluvit?“

„To nevím,“ volala na něho Darcy cestou do kuchyně.

„Já vůbec nechápu, co tím...“ Zarazil se, zavrával a opřel se rukou o křeslo.

Zamíloval jsem se do ní. Musím se kvůli tomu cítit jako idiot?

Přece to neodeslal. Chtěl tyhle věty vymazat, ale pak vypadl proud i laptop. Nemohl to odeslat. Kde by vzala zprávu, kterou vůbec neposlal?

Pak si dlaněmi promnul tvář. Copak si už nezvykl, že nemožné se tady stává skutečností?

A co teď? Jeho matka měla radost, že se cítí jako idiot. To je super. Začal neklidně přecházet kolem, protože se cítil ještě hůř.

Zena ve vedlejší místnosti z něj dělala slabocha a pitomce. Přitom jedna jeho část si libovala, že dokáže být bezhlavě a hloupě zamilovaný. Ale děsilo ho to.

Zastavil se a pohlédl na obraz mořské víly. Zase se ozvala jeho zlost. Do koho se to vlastně zamiloval? Jaká vlastně doopravdy je? Kolik v sobě má z té sirény na obraze a kolik z roztomilé ženy, co mu chystá snídani?

Možná to způsobilo nějaké kouzlo, které ovládalo jeho emoce a mělo přitom uspokojit potřeby někoho docela jiného.

A třeba o tom Darcy ví.

Duachais. Osud místa, pomyslel si chmurně. Darcy znala příběh tohoto místa. Gwen mohla mít drahokamy - ze slunce, měsíce i oceánu, ale odmítla je. Co řekla Darcy, když se jí ptal, jestli by svou hrdost vyměnila za klenoty?

Našla by způsob, jak si nechat obojí.

A na to si vsadil.

Tenhle obraz si nechala, nebo ne? Visel jí na stěně ještě dlouho potom, co tomu umělci ukázala dveře.

„Nemám tady nic dobrého k snídani,“ přišla mu říct. „Zajdu dolů a něco seberu Shawnovi. Dal by sis radši slaninu, nebo párky? Nebo snad obojí?“

„Spala jsi s ním?“ Vypadlo z něho a pokazilo to atmosféru, než se stihl ovládnout.

„Cože?“

„S tím malířem, co tohle maloval.“ Obrátil se k ní a bojoval se svým nesmyslným hněvem. „Tak spala?“

Chvíli jí trvalo, než překonala náhlý nával krve do hlavy. „Zkoušíš moji trpělivost, Trevore, a je známo, že to není moje silná stránka. Takže řeknu jen, že to není tvoje starost.“

Jistěže nebyla. „Ale je, krucinál! Byl do tebe zamilovaný? Dělal ti radost, že o tobě takhle fantazíruje, než jsi ho poslala k vodě?"

Nesmělo jí to ublížit. To nedovolí. A tak se soustředila na Trevorův vztekklý výraz a nechala svoji zlost probublat také. „Myslíš si o mně pěkné věci, ale zas tolik ses nespletl. Měla jsem jiné muže a nehodlám se za to omlouvat. Brala jsem, co mi vyhovovalo. No a?"

Vrazil si ruce do kapes. „A co ti teda vyhovuje, Darcy?"

„Tys mi chvíli vyhovoval. Ale zdá se, že to skončilo. Radši běž pryč, než oba řekneme něco, co by znemožnilo naše další dohody."

„Dohody?" Jak uměla být chladná! Chladná a klidná, zatímco on zuřil. „Vždycky jde o dohody, co? Smlouvy, platby, výhody. Jdeš jen po tom, co má nějakou cenu."

Zbledla ve tváři, jen oči z ní o něco víc vystupovaly. „Vypadni. Vypadni z mého bytu. Nebudu spát s chlapem, který ve mně vidí kurvu."

Švihla ho těmi slovy, až se zastyděl. „Tak jsem to nemyslel. To mě vůbec nenapadlo."

„Že ne? Zmiz odsud, ty mizero jeden." Začala se chvět. „A než půjdeš, tak ti něco řeknu. Ten obraz namalovala Jude jako dárek k mým narozeninám."

Prudce se otočila a zašla do ložnice.

„Darcy, počkej!" Podařilo se mu zablokovat dveře, než mu je přibouchla před nosem. „Promiň. Poslouchej..."

Víc nestihl, protože vzápětí se něco roztříštilo o dveře těsně u jeho hlavy. „Ježíši!"

„Řekla jsem, abys odsud vypadnul!"

Už nebyla bledá, ale zrůžovělá vztekem a v ruce držela hezkou porcelánovou dózu na šperky. Měl jen vteřinu na rozmyšlenou, jestli uteče, nebo půjde dál. Hned nato ho dóza uhodila do ramene, aniž k Darcy stačil doběhnout.

„Omlouvám se," opakoval a chytil ji za paže, než mohla popadnout další věc. „Zvoral jsem to, dokonale. Není na to omluva. Prosím, vyslechni mě."

„Pusť mě, Trevore."

„Házej si, čím chceš, ale poslouchej, prosím." Vibrovala jako napjatý luk. „Proč bych měla?"

„Bez důvodu. Prostě poslouchej."

„Fajn, ale pusť mě a ustup. Nechci, aby ses mě dotýkal."

Povolil stisk na jejích rukou. Pak přikývl a pustil ji. Zasloužil si to, říkal si v duchu. Tohle a ještě víc. Protože měl strach, že Darcy opravdu udělá to nejhorší a vyhodí ho ze svého života, byl rozhodnutý i prosit.

„Nikdy v životě jsem nežárlil. Věř mi, že je mi to taky protivné. Dokonce odporné."

„Taky jsi přede mnou měl jiné ženy. Předhazuju ti to snad a snižuju tvoji cenu?"

„Ne." Zasáhl ji hodně hluboko, uvědomil si a teď to odnášeli oba. „Neměl jsem právo, ani důvod to říct.

Přestávám kontrolovat svoje city k tobě. I sebe přestávám ovládat." Vytřeštila oči, když ji pohladil po vlasech.

„Chovám se pak jako blázen."

Srdce se jí rozbušilo. „Co jsme se potkali, na jiného muže jsem nepomyslela. Stačí ti to tak?"

„Mělo by." Svěsil paži. „Ale nestačí." Poodešel a zase se vrátil. Všechno plánování už bylo k ničemu. Musel

jednat. „Potřebuju od tebe něco víc a jsem ochotný nabídnout ti, cokoli budeš chtít."

Rychlé bušení srdce se nárazem bolesti přerušilo. „Jak to myslíš?"

„Chtěl bych, řekněme, exkluzivní práva. Na tebe," dodal a obrátil se k ní zpět. „Mám byt v New Yorku. Kdyby se ti nelíbil, najdu jiný. Já osobně nebo na firmu vlastním několik domů v různých zemích. Kdybys chtěla, koupím něco tady nebo nechám postavit dům, který by ti vyhovoval. I když nás čeká hodně cestování, asi bys chtěla mít základnu doma."

„Aha." Promluvila tiše a klopila oči. „To je od tebe hezké. A budu mít taky přístup k tvým bankovním účtům, kreditním kartám a tak podobně?"

Prudce si nacpal pěsti do kapes. „Samozřejmě."

„A za tohle všechno," dotkla se náramku, který ještě nesundala z ruky, protože byl krásný a protože byl od něj, „si mě na oplátku necháš jen pro sebe."

„I tak by se to dalo říct. Ale já..."

Vůbec si nevšiml, že to přijde, ale malá značková vázička ho praštila přímo mezi oči. Darcynin tvář teď viděl přes hvězdičky. Byla zase bledá a zuřila.

„Ty jeden prolhanej parchantě! Jaký je rozdíl mezi kurvou a vydržovanou milenkou?"

„Milenkou?" Šokované se dotkl čela a pak zíral na krev na svých prstech. Pak už jen uhýbal další keramice.

„Kdo říkal... Nech toho!"

„Ty šmejde jeden! Ty hovado!" Vrhala po něm všechny hezké drobnosti, které za léta nashromáždila. „Tebe nechci ani na stříbrném tácu, ze kterého tě krmili. Nech si svoje baráky, účty a kreditky. Strč šije do zadku! Zadus se s nima!"

Slzy jí zkazily některé zásahy, ale rámus a binec nadělala pořádný. Trevor zachytil lampičku, kterou vytrhla ze zdi, pak šlápl na střep a zaklel. „Já nechci žádnou milenkou."

„Táhni do pekla." Věděla, že nejlíp udělá, když uteče. A tak ještě popadla vyřezávanou krabičku a dala se do běhu.

„Proboha!“ Musel se posadit na postel, aby si z nohy vytáhl střep. Měl obavy, že se vydala pro nůž nebo jiný ostrý nástroj, ale pak sebou škubl, protože uslyšel prasknutí dveřmi.

„Darcy! Kruci.“ Vyskočil, nechával za sebou krvavé šlápoty, ale spěchal za ní.

Snad to ani nemohl víc pokazit, uvědomil si. Řítil se po schodech a znovu zanačoval, když bouchla dveřmi hospody. Prokrista, ani jeden z nich nebyl pořádně oblečený a ona to chce řešit venku? Rozumný chlap by se na patě otočil.

Trevor vyrazil přes kuchyň za ní.

Cestou odhodila krabičku a kámen, který v ní schovávala, sevřela v pěsti. K čertu s přáním, pomyslela si zuřivě. I s láskou. A s Trevorem. Hodí kámen a s ním všechno, co představuje, do moře.

Nechce nic takového. Žádné naděje, sny a sliby. Jestli láska znamená pohřbít všechno pro muže, který jí pohrdá, tak o ni nestojí.

Vlasy za ní vlály, když utíkala podél vlnolamů, a obloha bledla svítáním. Přes tlukot srdce a hučení vln neslyšela vlastní vzlyky, natož Trevorovo volání, náhle tak úpěnlivé.

Na pláži zavravorala a byla by upadla, kdyby ji nechytil.

„Darcy, počkej. Nedělej to.“ Celý se třásl, když ji k sobě tiskl. Myslel si, že chce skočit do moře.

Prala se s ním jako divoká kočka, kopala, škrábala a kousala. V obraně ji stáhl na písek a lehl si na ni, aby ji udržel v klidu.

Kocovina byla maličkost ve srovnání s tím, co dokáže natropit rozzuřená Darcy Gallagherová. „Klid,“ vyrazil ze sebe. „Jen klid.“

„Zabiju tě, jen co mě pustíš.“

„Věřím.“ Zadíval se na ni. Tvář měla zmáčenou slzami, které dál proudily i z těch vzteklých očí. Tak teď ji poprvé vidí plakat kvůli sobě, uvědomil si. Tohle způsobil on.

„A zasloužím si to, že to tak děsně kazím. Darcy, já jsem tě nežádal, abys byla moje milenko, takové směšné slovo se k tobě vůbec nehodí. Já jsem tě přece žádal o ruku.“

Vyrazil jí tím dech docela stejně, jako by ji praštil do žaludku. „Cože?“

„Žádal jsem tě o ruku.“

„O ruku? To jako manželství, prstýnky a dokud nás smrt nerozdělí?“

„To je ono.“ Zkusil to risknout s úsměvem. „Darcy, já...“ „Mohl bys ze mě slézt? Bolí mě to.“ „Promiň.“ Odkulil se a pomohl jí vstát. „Rád bych začal ještě jednou.“

„Ne, ne, vezmeme to od toho, kde jsi skončil. Jak jsi mi nabízel účty a domy a nevím co ještě. Takhle ty žádáš o ruku ženský, jako jsem já?“

Měla hlas jako z cukru, jen trochu moc ostrý. „No...“

„Myslíš, že bych si tě vzala kvůli tomu, co máš nebo co mi můžeš dát?“ Odstrčila ho o dobré dva kroky. „Ze si mě můžeš koupit jako některá tvoje firma?“

„Ale říkalas...“

„Ne. Už neplač, Darcy. Nemůžu to vydržet.“

„Tak víš proč?“ zvýšila hlas a zalykala se slzami.

„Ne. Nevím.“

„Chtěla jsem, abys mě miloval i bez něho. To bylo moje největší přání. Jak jsem ho mohla použít, aby se mi splnilo?“

Kouzla, pomyslel si. Báł se kouzla a ona ho držela v dlani. Nabízel jí věci a ona chtěla jen jeho. Tolik, že by radši hodila bohatství, které jí chtěl dát, zpátky do srdce oceánu.

„Miloval jsem tě i bez něj. A miluju.“ Znovu ji vzal za ruku a sevřel jí prsty kolem kamene. „Nevyhazuj ho. A nezhazuj náš život jen proto, že jsem se choval hloupě. Přisahám, že jsem snad nikdy nic nepokazil jako tohle. Dej mi šanci to napravit.“

„Jsem unavená.“ Zavřela oči a obrátila tvář směrem k moři. „Hrozně unavená.“

„Kdysi dávno, připadá mi to děsně dávno, když jsem říkal, že se nedokážu zamilovat, jsem to myslel vážně.“

Věřil jsem tomu. Nenašel se nikdo... s nikým jsem necítil to kouzlo.“

Zadívala se na drahokam ve své dlani. „Nepoužila jsem ho, přísahám.“

„Ani jsi nemusela. Stačilo jen, že jsi. Co jsem tě potkal, je ze mě někdo jiný. Snažil jsem se to nějak překonat. Zůstat nad věcí, mít to pod kontrolou. Říkal jsem si, že tohle a tebe jsem tady nehledal. Ale spletl jsem se, Darcy. Ted' vím, že to, co jsem celou dobu hledal, jsi byla ty.“

„A ty myslíš, že jsem tak chladná a bez srdce, že nedokážu milovat, když přitom nic nezískám?“

„Myslím, že jsi složená z mnoha částí. Vždycky když poznám nějakou novou, zamiluju se ještě víc. Chtěl jsem, abys mi patřila, a věřil jsem, že si tě udržím, když ti nabídnu ty věci.“

Přece jen se trochu zastyděla. „To jsem si přála kdysi. Ještě před tebou.“

„Co jsme oba chtěli kdysi, to už neplatí.“

Ne, nic nemělo větší cenu než právě tohle, pokud si to oba přáli. Otočila se k němu. „Myslíš to vážně?“

„Ano.“

„Já taky.“

„Nejvíc ze všeho bych si teď přál, abys mi řekla, že mě miluješ.“
Zachvěla se ve větru, zkrřížila ruce na prsou a zadívala se na moře. Tohle byla chvíle, pomyslela si, kdy se mění její život, její sen, kdy se plní kouzla a bortí kletby.
„Krucinál, Darcy.“ Jeho netrpělivý tón prolomil romantické představy. „To chceš, abych se před tebou plazil?“ Pohlédla na něho a její uplakané oči už měly pobavený výraz. „Ano.“
Otevřel pus, protože už byl doslova i obrazně připravený padnout na kolena. Což by nasadilo korunu všemu, co to ráno musel vytrpět. „Ne. Tak to teda neudělám.“
Její srdce se pohnulo. Divoce se rozesmála a vrhla se mu do náruče. „Tak je to dobře. Tohle je ten arogantní mizera, kte-rýho miluju.“ Pak mu věnovala dlouhý, vroucí polibek. „Po tom moje srdce prahne.“
„Řekni to ještě jednou,“ zašeptal proti jejím rtům. „Ale bez urážek.“
„Miluju tě. Miluju tě takového, jaký jsi.“ Pak se odtáhla a soucitně mlaskla. „Ale ne, ty krvácíš.“ „To mi povídej.“
„Za chvíli ti to ošetřím, ale teď mě požádej znova a pořádně. Tady u moře mezi dnem a nocí, než vyjde slunce. V tom je kouzlo, Trevore, a já ho chci taky kousek pro nás.“
Cítil to stejně jako ona, tu chvějivou, ještě zadržovanou sílu. Neměl pro ni prsten jako symbol pro potvrzení té chvíle. Ale pak si vzpomněl na stříbrný přívěsek, stáhl ho z krku a navlékl jí ho.
Ihned ji napadla slova, která na něm byla vyrytá. *S láskou navěky.*
„Kouzlo,“ řekl. „A slib. Vezmi si mě, Darcy. Buď se mnou, žij se mnou, měj se mnou děti.“
„Vezmu a moc ráda. Tu máš.“ Vložila mu svůj kámen do dlaně. „Moje kouzlo a můj slib.“
„Zahanbuješ mě.“
„Ne, to nechci.“ Pohládila ho prstem po tváři. „Vezmu si tě, Trevore, jako prince nebo jako chudáse. Ale potěší mě, když se se mnou budeš cítit spíš jako princ.“
„Jsi pro mě ta nejlepší.“
„To jsem.“ S povzděchem si položila hlavu na jeho rameno a on se k ní přitiskl. „Slyšíš to taky?“ zašeptala. „V tom šumění moře?“
„Ano, slyším.“
Hudba. Oslavná, radostná hudba, dudy a fanfáry trumpet.
„Podívej, Darcy,“ dotkl se jejích vlasů, „támhle nad vodou.“
Natočila hlavu, ale zůstala v jeho náruči a dívala se. Na východě, kde slunce prorazilo obzor a zalilo hladinu perletí, zamával křídly bílý kůň.
Na jeho hřbetě seděl Carrick v zářivém obleku a s vlající hřívou černých vlasů. V jeho náruči s hlavou položenou na jeho srdci se choulila dáma s mlhavě zelenýma očima plnýma lásky.
Pak se v triumfálním oblouku zvedli vysoko nad zelené, orosené kopce. Za sebou nechávali duhu, hrající barvami všech drahokamů.
„Tak jsou konečně spolu,“ zašeptala Darcy. „Šťastní až na věky. Kouzlo je prolomené.“
„Tohle ano. Ale to naše...“ Obrátil ji zpět k sobě. „Právě začíná. Zvládneš taky to naše ‚navěky‘, Darcy?“
„Zvládnou, Trevore,“ a na důkaz ho políbila. „Zvládnou i tebe.“
Jak slunce sílilo, vyrazili spolu od moře. Hudba se dal linula mlhavým ránem a na nebi se klenula duha, spojující začátky s věčností.
Konec

Drazí čtenáři,

báje a legendy tvoří nedílnou součást historie Irska. Vzniklo tam mnoho písní a historek o stříbrných vílích hra-dech pod zelenými kopci a jejich vznešených a dobrých obyvatelích. Tyto pověsti a písně jsou kouzelnou součástí irské kultury.

Předkové Trevora Mageeho vzešli z tohoto prostředí, třebaže se později usadili v Americe, kde získali jmění. Ale jako mnohé jiné i Trevora to táhne zpět ke kořenům, do země zelených pahorků. Vrací se do osady Ardmore, aby zde vybudoval svůj sen - hudební scénu pro irské umění.

Pro tento účel hodlá spolupracovat s rodinou Gallaghero-vých a do svých plánů zahrne jejich tradiční hospodu. Ubytuje se v chaloupce na Vílím kopci, kde bloudí duch ženy, čekající na setkání se svou láskou. Bude se muset vyrovnat s vílím princem, který je rozhodnutý dosáhnout svého za každou cenu.

Setká se ale také s krásnou a složitou Darcy Gallaghero-vou, již není snadné milovat.

Darcy se nikdy netajila tím, že chce od života víc, že hledá bohatého muže, který by jí poskytl luxus a zážitky. Ale když ho teď potkává, stojí před nimi úkol obměkčit a získat srdce, to jeho i její. Dokud se jim to nepodaří, kouzlo rozdělující legendární milence nepomine.

Pojďte se se mnou projít ve stínu starobylé rotundy a já vám povím, jak to bylo dál.

Nora Robertsová

Copyright © 2000 by Nora Roberts Translation © Soňa Tobiášová, 2009 Copyright © ALPRESS, s. r. o.
Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez
písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.
Z anglického originálu HEART OF THE SEA
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotové
Grafická úprava obálky Tomáš Nízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2009
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno Vydání první
ISBN 978-80-7362-696-9